

Lihona

**Viņa apbrīnojamā
labvēlība, 10., 12. lpp.**

**Kādēļ vajadzīgs seminārs?
20., 46., 48. lpp.**

**Vecāki, atvēliet laiku sarunai
ar bērniem!, 34. lpp.**

**Bērni, runājiet ar saviem
vecākiem!, 58. lpp.**

PUBLICĒTS AR LAIPŅU ATJAUJU NO MINEAPOLISAS (MINESOTA, ASV) MĀKSĻAS INSTITŪTA UN PATĪNĀMA DEINA MAKMLANA FONDA. PĀVAIROT AZĻIEGTS.

Svētā Pētera noliegums, Gerits van Honthorsts

„Kāda kalpone, redzēdama [Pēteri] sēžam pie uguns, . . . sacīja: „Šis arī bija pie [Jēzus].”

Bet tas Viņu aizliedza, sacīdams: „Sieva, es Viņu nepazīstu.”

Un pēc maza brīža vēl cits, viņu redzēdams, sacīja: „Arī tu esi no viņiem.”

Bet Pēteris sacīja: „Cilvēk, es neesmu.”

„Un . . . cits to apstiprināja, sacīdams: „Patiesi, arī šis ir bijis pie Viņa. . . .”

Bet Pēteris sacīja: „Cilvēk, es nezinu, ko tu runā.” Un tūlīņ . . . gailis dziedāja. . . .

Un, ārā izgājis, Pēteris sāka gauži raudāt.” (Lūkas 22:56–60, 62)

VĒSTĪJUMI

4 Augstākā Prezidija vēstījums: „Viņš ir augšāmcēlies” — pravieša liecība
Prezidents Tomass S. Monsons

7 Apmeklējuma mācības vēstījums: Milēt, sargāt un stiprināt

GALVENIE RAKSTI

12 Izpiršana un laicīgās dzīves ceļojums
Elders Deivids A. Bednārs
Izpiršana palīdz darīt labu, būt labiem un kalpot vairāk, nekā mēs vēlētos un spētu paši saviem spēkiem.

20 Svētības, ko gūstam no semināra
Britānija Beatī
Jaunieši no visas pasaules stāsta, kā seminārs palīdz viņiem nākt pie Kristus.

26 Aicinājums jaunpievērstajai
Helēna Hanonena
Mums ar ģimeni nācās daudz ziedot, lai es varētu pildīt savu aicinājumu kā draudzes pianiste, taču es priecājos, ka mēs to darījām.

30 Bīskapijas padomes darbībā
Lorēna Gaunta
Kāds ir bīskapijas padomes sastāvs un kas tai jādara?

SADAĻAS

8 Aprīļa konferences piezīmju grāmatiņa: Lielāks ieguvums no Vispārējās konferences
Maikls Bārbers un Deivids Māršs

10 Mēs runājam par Kristu: Apbrīnojamā labvēlība
Kristena Nikola Kardona

34 Mūsu mājas, mūsu ģimene: Veltīt laiku, lai sarunātos un uzklausītu
Rozmarija M. Viksoma

38 Pēdējo dienu svēto balsis

74 Baznīcas ziņas

79 Idejas ģimenes mājvakaram

80 Līdz mēs atkal tiksimies: Cerība uz Izpiršanu
Bīskaps Ričards C. Edžlijs

UZ VĀKA

Uz priekšējā vāka: „Neatīskar Mani”, Minerva Teičerte, ar laipnu atļauju no Brīgama Janga universitātes mākslas muzeja. Aizmugurē: Fragments no „Redziet Manas rokas”, Džefs Vords.

42 Visi zina Bleku

Ādams K. Olsons

Bleka aizraušanās ar basketbolu ir bijis gan pārbaudījums, gan svētība.

Vai vari atrast šajā izdevumā aplēpto Liahonu?

Mājiens: izvēlies pareizo lappusi!

46 Jautājumi un atbildes
Kādēļ man jāapmeklē seminārs, ja es varu studēt Svētos Rakstus pats?

48 Kādēļ vajadzīgs seminārs?
Septiņi pravieši stāsta par svētībām, ko sniedz seminārs.

50 Seminārs Ekvadoras džungļos

Džoša Dž. Perkijs

Semināra nodarbības jaunā draudzē, kas sastāv galvenokārt no jauniešiem, ir stiprinājušas jauniešu ticību, zināšanas un ticību.

52 Kas būs pēc semināra?

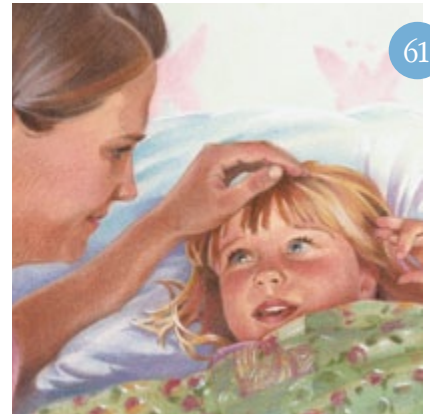
Deivids A. Feics

Laipni lūgti uz institūtu!

53 Rindiņa pēc rindiņas: 2. Timotejam 3:16–17**54 Novērsiet avāriju!**

Ādams K. Olsons

Neliela piesardzība un sagatavošanās tagad var novērst lielas problēmas nākotnē.

57 Plakāts: ledzīļinies Svētajos Rakstos!**58 Sarunu laiks**

Hilarija Vatkinsa Lemona

Džouzija bija noskumusi par atgadījumu skolā, taču, pastāstot par to, sāka justies labāk.

61 Viņš sarāva nāves saites

Elders Patriks Kerons

Glābējs mira un augšāmcēlās, lai mēs atkal varētu dzīvot kopā ar savu Debesu Tēvu un mūsu ģimenēm.

62 Sākumskola mājās: Jēzus Kristus māca man veikt pareizu izvēli.**64 Mūzika: Es pūlos kļūt tāds kā Jēzus**

Dženisa Kepa Perija

66 Vārda un ticības māsas

Hetere Vriglija

Rumāņu māsas stāsta, kā stiprināt savu ticību.

68 Īpaša liecība: Kas man jādara, lai sekotu tam, ko Debesu Tēvs man iecerējis?

Elders Ričards G. Skots

69 Mani evaņģēlija standarti**70 Mazajiem bērniem****81 Mormona Grāmatas personāžu attēli**

48

**2012. G. APRĪLIS, 14. SĒJUMS, 1. NUMURS
LIAHONA 10484 153**

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas oficiālais starptautiskais žurnāls

Augstākais Prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Divpadsmit apustuļu kvorums: Boids K. Pekers,
L. Toms Perijs, Rasels M. Nelsons, Dalins H. Ouks,
M. Rasels Balards, Ričards G. Skots, Roberts D. Heilzs,
Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednars, Kventins L.
Kuks, D. Tods Kristofersons, Nils L. Andersens

Redaktors: Pauls B. Paipers

Konsultanti: Keits R. Edvards, Kristofels Goldenš,
jaunākais, Pērs G. Malmš

Izpilddirektors: Deivids L. Frišeknšs

Redakcijas direktors: Vincents A. Vāgns

Projektēšanas vadītājs: Alans R. Loiborgs

Galvenais redaktors: R. Vals Džonsons

Galvenā redaktora palīgi: Dženofera L. Grīnvuda,
Adams K. Olsons

Redaktora palīgi: Sijēna Baretā, Rajens Kārs

Redakcijas personāls: Britnija Beatija, Deivids A. Edvards,
Metjū D. Flitons, Larēna Portera Gaunta, Lerijs Hillers,
Kerija Kastena, Dženera Madija, Lija Maklanahana, Melisa
Merlā, Maikls R. Moriss, Sallija Dž. Odekirka, Džoša Dž.
Perkijs, Čads E. Fērss, Džena Pinborou, Dženetā Tomasa,
Pauls Vandenbergšs, Marissā A. Vidisona, Melisa Zenteno

Galvenais mākslinieciskais vadītājs: Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Skots Van Kampens

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Galvenie dizaineri: C. Kimbals Bots, Tomass S. Čailds,
Kolīna Hinklija, Eriks P. Džonsens, Skots M. Moijs

Ražošanas personāls: Kolete Nebekere Aune,
Hovards G. Brauns, Džūlija Bardeta, Braijens Džidži, Ketlīna
Hovarda, Denīza Kērbija, Džinija Dž. Nilsona, Geila Rafertija
Atbildīgais par pirmsdrukas sagatavošanas darbiem:
Džefs L. Martins

Iespēdarbu vadītājs: Kreigs K. Sedžviks

Izplatīšanas vadītājs: Evans Larsens

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un
Kanādās sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales
centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

**Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu: liahona@
ldschurch.org.**

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē
„kompas” vai „rādītājs”) tiek izdota albānu,
bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu,
horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidžiešu,
somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu,
indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu,
lietuviešu, malagasiēšu, mārsāliešu, mongoļu, norvēģu,
poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu,
spāņu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu,
ukraiņu, urdu un vjetnamiēšu valodā. (Publikāciju biežums
katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības
saglabātas. Iespēsts Amerikas Savienotajās Valstīs.

For Readers in the United States and Canada:

April 2012 Vol. 14 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480)
Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times a
year (April and October) by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$2.00 per
year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Vairāk informācijas internetā liahona.lds.org

PIEAUGUŠAJIEM

Vairāki raksti šajā izdevumā māca un
liecina par Glābēju. Uzzini vairāk par
Viņu, apmeklējot JesusChrist.lds.org.

JAUNIEŠIEM

Vairāki raksti šajā izdevumā stāsta
par svētībām, ko sniedz semināra
apmeklēšana (skat. 20.–25. un
46.–53. lpp.). Lai uzzinātu vairāk,
apmeklēj seminary.lds.org.

BĒRNIEM

Lai noklausītos dziesmu „Es pūlos būt
tāds kā Jēzuss” (skat. 64.–65. lpp.),
apmeklēj liahona.lds.org.

ŠĪ NUMURA TĒMAS

*Līdzās tēmai norādīta raksta
pirmā lappuse.*

- Aicinājumi Baznīcā, 26, 30**
- Augšāmcelšanās, 4, 61, 62, 70**
- Cerība, 80**
- Ģimene, 34, 42, 58, 66**
- Iedvesma, 39, 40**
- Institūts, 52**
- Izpirkšana, 4, 12, 61, 62, 80**
- Jēzus Kristus, 4, 10, 12, 61,
64, 70**
- Labvēlība, 10, 12**
- Lūgšana, 41**
- Misionāru darbs, 42**
- Mormona Grāmata, 38**
- Mūzika, 26, 64**
- Padomes, 30**
- Paklausība, 54**
- Sagatavošanās, 54**
- Savstarpējā saziņa, 34, 58**
- Seminārs, 20, 46, 48, 50**
- Standarti, 69**
- Svēto Rakstu studēšana, 53,
57, 68**
- Vispārējā konference, 8**

LATVIEŠU VALODĀ

Liahona un citi Baznīcas materiāli dažādās
valodās pieejami languages.lds.org.

Prezidents
Tomass S. Monsons

„Viņš ir augšāmcēlies”

PRAVIEŠA LIECĪBA

Prezidents Tomass S. Monsons ir paziņojis, ka „kristīgās pasaules svarīgākā vēsts” ir tā, ka Jēzus no Nācaretes ir augšāmcēlies no mirušajiem. „Augšāmcēšanās fakts dāvā ikvienam no mums un visiem mieru, kas augstāks par mūsu saprašanu” (skat. Filīpišiem 4: 7).¹

Turpmāk minētajos citātos prezidents Monsons dalās savā liecībā un izsaka pateicību par Glābēja augšāmcēšanos, kā arī paziņo, ka, pateicoties Glābēja uzvarai pār nāvi, visi Debesu Tēva bērni, kas nākuši dzīvot uz Zemes, dzīvos atkal.

Dzīve pēc laicīgās eksistences

„Man šķiet, ka neviens no mums nevar pilnībā aptvert, ko Jēzus paveica mūsu labā Ģetzemanē, taču es katru savas dzīves dienu esmu pateicīgs par Izpiršanas upuri, ko Viņš veica mūsu dēļ.

Līdz pat pēdējam brīdim Viņš varēja pagriezties un aiziet. Taču Viņš to nedarīja. Viņš zemojās, lai varētu visu izglābt, un tādejādi dāvāja mums dzīvi pēc šīs laicīgās eksistences. Viņš atpirka mūs no Ādama krišanas,

un par to es esmu līdz pat sirds dziļumiem pateicīgs. Viņš mācīja mums, kā dzīvot. Viņš mācīja mums, kā mirt. Viņš nodrošināja mūsu glābšanu.”²

Nāves tumsas izkļedēšana

„Dažkārt, kad ciešam no lielām sāpēm vai slimības, nāve nāk kā žēlastības eņģelis, tomēr lielākoties mēs uzlūkojam to kā cilvēka laimes ienaidnieci.

Taču mums atklātā patiesības gaisma var uz visiem

laikiem izkļedēt nāves tumsu! „Es Esmu augšāmcēšanās un dzīvība,” teica Skolotājs, „kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam!”

Šis apgalvojums, jā, varētu teikt pat, svēts apliecinājums dzīvei pēc nāves, var nest mieru, ko Glābējs tik pārliecinoši apsoliņa Saviem mācekļiem: „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.””³

Viņa nav šeit

„Mūsu Glābējs atkal dzīvo. Ir piepildījies pats lieliskākais, mierinošākais un bēdas remdējošākais no visiem notikumiem cilvēces vēsturē — uzvara pār nāvi. Ģetzemenē un Golgātā piedzīvotās sāpes un agonija ir pagaisusi, cilvēces pestīšana ir droša — mēs esam izpirkti no Ādama krišanas.

Tukšais kaps pirmajā Lieldienu rītā sniedz atbildi uz Ījaba jautājumu: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?” Visiem, kas to dzird, es paziņoju — pēc tam, kad cilvēks nomiris, viņš atkal dzīvos! Mēs to zinām, jo mums ir atklāta patiesības gaisma. . . .

Mani mīļie brāļi un māsas, pat dziļāko ciešanu stundā mēs varam gūt pilnīgu mieru no vārdiem, ko pirmajā Lieldienu rītā teica eņģelis: „Viņa nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies.””⁴

Mēs visi dzīvosim atkal

„Mēs smejamies, raudam, strādājam, spēlējamies, mīlam, dzīvojam . . . un tad mēs mirstam. . . .

Un mēs paliktu miruši, ja nebūtu kāda Vīra un

Viņa misijas, ja nebūtu Jēzus no Nācaretes. . . .

Kā īpašais liecinieks es dedzīgi un no visas sirds un dvēseles paceļu balsi, paziņojot, ka Dievs tik tiešām dzīvo. Jēzus ir Viņa Dēls, vienīgais Tēva Vienpiedzimušais Dēls miesā. Viņš ir mūsu Pestītājs, Viņš ir mūsu Starpnieks Tēva priekšā. Tas bija Viņš, kas mira pie krusta, lai izpirktu mūsu grēkus. Viņš nesa pirmos augšāmcelšanās augļus. Pateicoties tam, ka Viņš mira, mēs visi dzīvosim atkal.”⁵

Personīgā liecība

„Es dalos savā personīgajā liecībā, ka nāve ir uzveikta, ka uzvara pār kapu ir gūta. Lai šie vārdi, ko Viņš piepildot darīja svētus, kļūst par kaut ko tādu, ko mēs visi patiesi zinām! Atcerieties tos, turiet tos dārgus, godājiet tos! *Viņš ir augšāmcēlies!*”⁶ ■

ATSAUCES

1. „Viņš ir augšāmcēlies”, *Liahona*, 2003. g. apr., 7. lpp.
2. „At Parting”, *Liahona*, 2011. g. maijs, 114. lpp.
3. „Now Is the Time”, *Liahona*, 2002. g. janv., 68. lpp.; skat. arī Jāņa 11:25–26; 14:27
4. „He Is Risen”, *Liahona*, 2010. g. maijs, 89., 90. lpp.; skat. arī Ījaba 14:14; Mateja 28:6.
5. „I Know That My Redeemer Lives!” *Liahona*, 2007. g. maijs, 24. lpp.
6. *Liahona*, 2003. g. nov., 7. lpp.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Pēc tam, kad esat dalījušies citātos no prezidenta Monsona vēstījuma, atgriezieties pie viņa liecības par Lieldienu patieso nozīmi. Uzdodiet ģimenes locekļiem jautājumu: „Ko tev nozīmē tas, ka dzīvais pravietis mūsdienās liecina par šo patiesību? Kā tu vari to piemērot savā dzīvē?” Apsveriet dalīšanos savā liecībā.

Es redzēju viņu atkal

Morgana Vebeka

Tētis lika ikvienam no mums, bērniem, justies īpašam. Viņš mīlēja mūs un ātri visu piedeva. Viņš darīja visu, kas viņa spēkos, lai ikviens no mums justos laimīgs, un bija pavisam skaidrs, ka viņš vēlējās sniegt mums pašu labāko. Es viņu ļoti mīlēju.

Kad biju sestajā klasē, mans tētis gāja bojā satiksmes negadījumā. Mūsu ģimene bija bēdu sagrauta. Ģimenē bija radies milzīgs tukšums. Tētis bija tas, uz kuru paļāvās un pie kura gāju ar savām problēmām. Tā vietā, lai meklētu palīdzību, es ļāvu vaļu dūsmām un sāpēm, līdz beigu beigās izlēmu, ka pie visa vainojams Dievs. Es pārstāju lasīt Svētos Rakstus un lūgt, gāju uz baznīcu tikai tādēļ, ka to vēlējās mamma. Es centos turēties pa gabalu no sava Debesu Tēva.

Bet tad es pirmo reizi devos uz Jauno sieviešu nometni. Man patika, ka varu iegūt jaunas draudzenes, tomēr es neatsāku lasīt Svētos Rakstus. Pēdējā vakarā mums bija liecību sapulce. Es sajutu kaut ko tādu, ko ilgi nebiju jutusi — Svēto Garu. Ar apbrīnu skatījos uz meitenēm, kas cēlās un liecināja, taču turpināju sēdēt, jo man šķita, ka man nav liecības. Pēkšņi sajutu, ka man jāceļās, un pavēru muti, nezinot, ko lai saku. Tādēļ pateicu, ka priecājos piedalīties Jauno sieviešu nometnē. Bet pēcāk atklāju sevi sakām, ka zinu — Jēzus Kristus mira manis dēļ, mans Debesu Tēvs mani mīl un Baznīca ir patiesa.

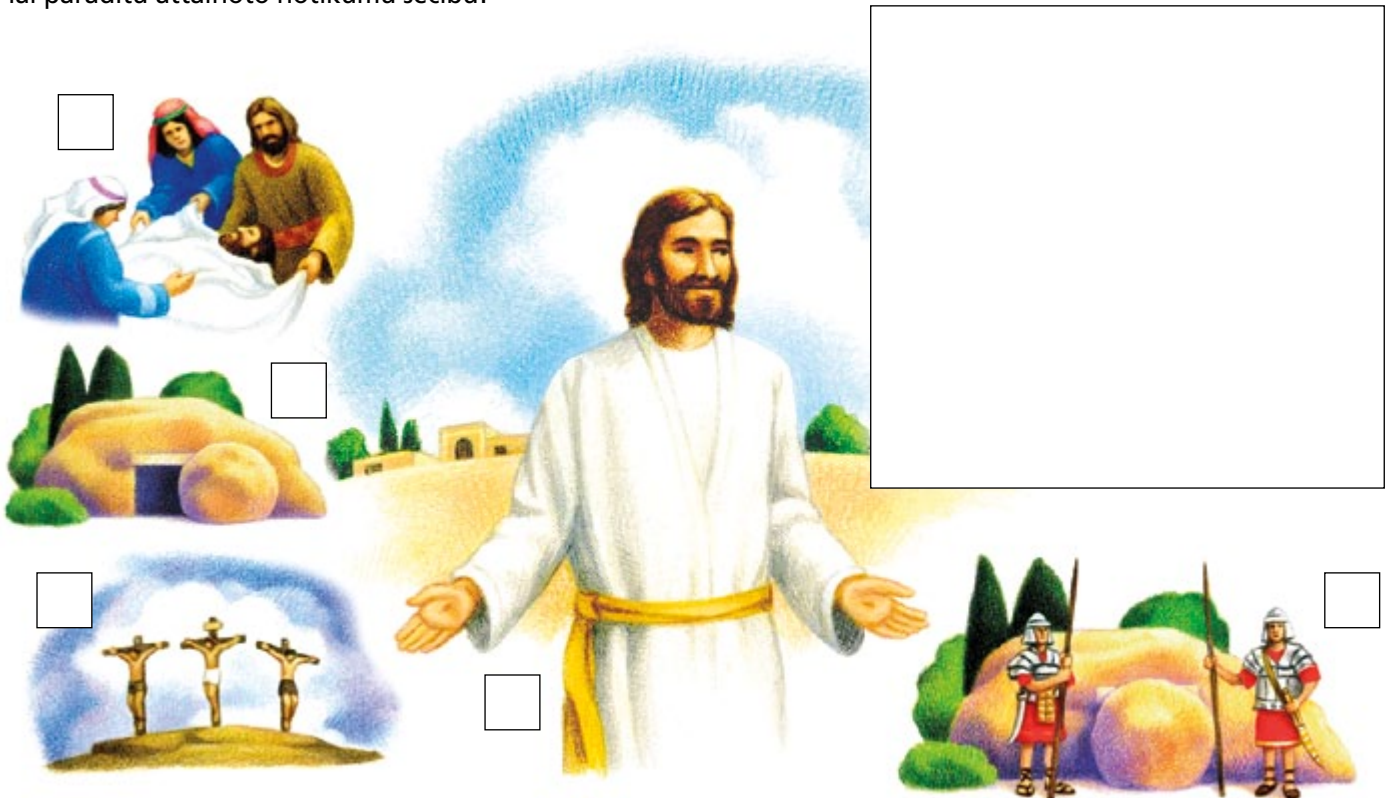
Mani piepildīja apbrīnojams miers. Šis pieredzes dēļ varu teikt, ka zinu — es redzēju savu tēti atkal, pateicoties Glābēja veiktajai Izpirkšanai un tam, ka Viņš augšāmcelās.

BĒRNI

Viņš dzīvo!

Prezidents Monsons māca, ka, pateicoties tam, ka Jēzus Kristus mira un augšāmcelās, mēs visi dzīvosim atkal. Aplūko šīs bildes un sanumurē tās, lai parādītu attainoto notikumu secību!

Pateicoties tam, ka Jēzus Kristus dzīvo, ģimenes var būt kopā mūžīgi. Uzzīmē savu ģimeni šajā laukumā!

Lūdziet un studējiet šo materiālu, piemērotā brīdī apspriežot to ar māsām, kuras apmeklējat. Lai palīdzētu stiprināt māsas, kuras apmeklējat, un padarītu Palīdzības biedrību par aktīvu savas dzīves sastāvdaļu, paturiet prātā zemāk minētos jautājumus.

Mīlēt, sargāt un stiprināt

Apmeklējošās māsas kalpo līdzīgi, kā to darīja Glābējs — vienai mā-sai pēc otras (skat. 3. Nefijs 11:15). Mēs zinām, ka apmeklējošo māsu kalpošana bijusi veiksmīga, ja mūsu māsas var teikt: (1) mana apmeklējošā māsa palīdz man garīgi pilnveidoties; (2) es zinu, ka manai apmeklējošai mā-sai patiešām rūp tas, kas notiek ar mani un manu ģimeni; un (3) es zinu, ka, ja man būs kādas problēmas, mana apmeklējošā māsa rīkosies, negaidot uzaicinājumu.¹

Kā gan mēs kā apmeklējošās māsas varam mīlēt, sargāt un stiprināt sev uzticēto māsu? Lai palīdzētu apmeklējošo māsu kalpošanā, turpmāk minēti deviņi ieteikumi no grāmatas „*Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*” (*Manas valstības meitas: Palīdzības biedrības vēsture un darbība*) 7. nodaļas:

- Katru dienu lūdziet par sev uzticēto māsu un viņas ģimeni.
- Meklējiet iedvesmu, lai iepazītu viņu un viņas ģimeni.
- Regulāri apmeklējiet viņu, lai uzzinātu, kā viņai iet, mierinātu un stiprinātu viņu.
- Uzturiet kontaktu, bieži apmeklējot, zvanot, sūtot īsziņas vai vēstules pa pastu vai e-pastu, kā arī izrādot laipnību kādā citā veidā.
- Sasveicinieties ar viņu Baznīcas sanāksmēs.
- Palīdziet viņai slimības, negadījuma vai kādas citas neatliekamās vajadzības gadījumā.
- Māciet viņai evaņģēliju, izmantojot Svētos Rakstus un apmeklējuma mācības vēstījumu.

- Iedvesmojiet viņu, parādot labu piemēru.
- Ziņojiet Palīdzības biedrības vadītājam par savu kalpošanu un savas māsas garīgo un laicīgo labklājību.

No Svētajiem Rakstiem:

Lūkas 10:38–39; 3. Nefijs 11:23–26; 27:21

ATSAUCES

1. Skat. Julie B. Beck, „What I Hope My Granddaughters (and Grandsons) Will Understand about Relief Society”, *Liahona*, 2011. g. nov., 113. lpp.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. g.), 112. lpp.
3. *Daughters in My Kingdom*, 119.–120. lpp.
4. Brīgam Young, „Discourse”, *Deseret News*, 1856. g. 15. okt., 252. lpp.
5. Skat. *Daughters in My Kingdom*, 36.–37. lpp.

Ko es varu darīt?

1. Kā es varu zināt, kas manām māsām nepieciešams?
2. Kā lai manas māsas zina, ka man patiešām rūp, kas ar viņām notiek?

Ticība, Ģimene,
Palīdzība

No mūsu vēstures

„Apmeklējuma mācība ir kļu-vusi par mehānismu, kas ļauj Pē-dējo dienu sievietēm visā pasaulē mīlēt, rūpēties un kalpot jeb, kā mācīja Džozefs Smits, „rīkoties, pielietojot atsaucību, ko Dievs iedēstījis [mūsu] sirdī”.²

Māsa, kas nesen kļuva par atraitni, stāsta par savām apmek-lējošām māsām: „Viņas ieklausī-jās. Viņas mierināja mani, viņas raudāja kopā ar mani un viņas apskāva mani. . . . [Viņas] palī-dzēja man izkļūt no izmisuma un dziļās depresijas, kas mani bija pārņēmusi pirmajos vientulības mēnešos.”³

Viens no kalpošanas veidiem ir arī palīdzība laicīgās lietās. 1856. gada oktobra Vīspārējā konfe-rencē prezidents Brīgam Jangs paziņoja, ka rokasratiņu pionieri ir ieputināti dziļā sniegā 270–370 jūdžu (435–595 km) attālumā. Viņš aicināja Pēdējo dienu svētos no Soltleikas viņus glābt un „parū-pēties, lai viņi tiktu apgādāti ar tā saucamajām, laicīgajām lietām.”⁴

Saskaņā ar Lūsijas Meserves Smitas pierakstiem, sievietes tur-pat Tabernaklā novilkā savus siltos apakšvārkus un zeķes un sakrāva vagonos, lai sūtītu nosalušajiem pionieriem. Pēc tam viņas savāca gultas veļu un apģērbu tiem, kas ieradīsies tikai ar pāris mantām. Kad ieradās rokasratiņu grupas, pilsētas ēka bija „piekrauta ar paredzētajiem krājumiem”.⁵

Aprīļa konferences piezīmju grāmatiņa

„Ko Es, Tas Kungs, esmu runājis, Es esmu runājis . . . vai ar Manu paša balsi, vai ar Manu kalpu balsi, tas ir viens un tas pats” (M&D 1:38).

Gūt vairāk no Vispārējās konferences

Maikls Bārbers un Deivids Māršs

Mācību programmu departaments

Lai arī Vispārējās konferences sesiju beigās mēs sakām „āmen”, garīgajam mielastam ar to nav jābeidzas. Mēs varam to turpināt, studējot un piemērojot mācības no šīs konferences. Laika gaitā mūs uz to mudinājuši praviēši. Piemēram, 1946. gadā prezidents Harolds B. Lī (1899–1973) mudināja Baznīcas locekļus izmantot konferences runas kā „savu gaitu un sarunu ceļvedi nākamajiem sešiem mēnešiem”. Viņš paskaidroja, ka „šīs ir svarīgas lietas, ko Tas Kungs uzskata par nepieciešamu atklāt Saviem ļaudīm tieši tagad”.¹

1988. gadā prezidents Ezra Taft Bensons (1899–1994) atbalsoja šo padomu, mācot, ka „nākamos sešus mēnešus jūsu *Ensign* konferences izdevumam

būtu jāatrodas blakus jūsu Svētajiem Rakstiem un jums to būtu bieži jāizmanto”.²

Noslēdzot 2008. gada Vispārējo konferenci, prezidents Tomass S. Monsons no jauna apliecināja, cik svarīgi studēt konferences uzstāšanās. Viņš teica: „Lai mēs vēl ilgi atcerētos, ko esam dzirdējuši šīs Vispārējās konferences laikā! Dzirdētie vēstījumi tiks iespiesti nākamā mēneša *Ensign* un *Liahona* izdevumos. Es mudinu jūs studēt tos un pārdomāt to vēstījumu.”³

Ko jūs varat darīt, lai konferences vēstījumi, ko esat studējuši un pārdomājuši, iegūtu lielāku nozīmi jūsu dzīvē? Te būs daži ieteikumi, kas palīdzēs sagatavoties, lai

PIERAKSTIET UN APDOMĀJIET TO

„Iespējams, ka no visa, ko dzirdējāt, būs

kāda frāze vai rindkopa, kas īpaši piesaistīs jūsu uzmanību. Tādā gadījumā es ceru, ka jūs to pierakstīsiet un apdomāsiet līdz brīdim, kad varēsiet pilnībā izbaudīt tās jēgu un padarīt to par savas dzīves sastāvdaļu.”

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), „An Humble and a Contrite Heart”, *Liahona*, 2001. g. janv., 103. lpp.

pieņemtu tos un rīkotos saskaņā ar šiem iedvesmotajiem vārdiem:

Sagatavojieties saņemt iedvesmu. Neatkarīgi no tā, vai jūs skatāties, klausāties vai lasāt konferences runas, jums jāatver sirds un domas dievišķai iedvesmai. Elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kворuma, māca, ka, neatkarīgi no tā, cik efektīgi māca runātājs, „vēstījuma saturs un Svētā Gara liecība iespiežās sirdī vienīgi tad, ja saņēmējs ļauj tai ienākt”. Viņš paskaidroja, ka iedvesmas saņemšana „prasa ne vien pasīvu uztveri, bet arī garīgu, intelektuālu un fizisku piepūli”.⁴

Turpmāk minētās idejas var palīdzēt jums tikt mācītiem no Gara:

1. Atvēliet laiku un radiet vidi, kur nekas nenovērs uzmanību no garīgu pamudinājumu saņemšanas.
2. Ticieties pēc dievišķas vadības, lūdzot Dievu.
3. Izveidojiet sarakstu ar jautājumiem vai problēmām, uz ko meklējat atbildes.

Centieties izprast vēstījumus. Mūsdienu pravieši un apustuļi māca, skaidro, mudina, brīdina un liecina. Iedziļinoties viņu runās, jūs labāk izpratsiet viņu vēstījumus. Te būs dažas efektīvas studēšanas metodes:

- **Uzdodiet jautājumus.** Piemēram: Ko Tas Kungs vēlētos, lai es mācos no šī vēstījuma? Kā šī uzstāšanās padziļina manu izpratni par kādu noteiktu evaņģēlija principu vai Svēto Rakstu pantu? Kādi stāsti izmantoti, lai ilustrētu evaņģēlija principus, un ko es no tiem varu mācīties?

- **Uzrakstiet kopsavilkumu.** Padomājiet, kāds varētu būt runātāja uzstāšanās uzmetums. Sadaliet runu atsevišķās sadaļās un uzrakstiet kopsavilkumu, kas izskaidro galveno domu katrā sadaļā.

- **Identificējiet dažādus uzstāšanās elementus.** Pievērsiet uzmanību izmantotajai doktrīnai, Svētajiem Rakstiem, stāstiem, brīdinājumiem, uzskaitījumiem, liecībām, aicinājumiem rīkoties un svētībām, kas solītas par paklausību padomam.
- **Studējiet runu vairākkārt.** Lai aptvertu evaņģēlija patiesību dziļāko jēgu un nozīmi, svarīgi tās studēt vairākkārt. Ikreiz pierakstiet studējot saņemtās atziņas.

Rikojieties saskaņā ar apgūto. Studējot runas ar lūgšanu, jūs sapratisiet, kā šie vēstījumi attiecas uz jūsu personīgo dzīvi. Lai zinātu, kas savā dzīvē būtu jāmaina, uzdodiet tādus jautājumus kā: ko Tas Kungs vēlas, lai es darītu attiecībā uz to, ko esmu mācījies? Kas no tā, ko esmu mācījies, var palīdzēt man ģimenes dzīvē, darbā vai pildot aicinājumu Baznīcā? Pierakstiet gūtos iespaidus, lai tos neaizmirstu. Tādējādi jūs gūsiat iedvesmu — dzīvot saskaņā ar dotajām mācībām — un saņemsiet apsoltās svētības.

Vispārējās konferences laikā Tas Kungs atklāj mums Savu gribu caur Saviem kalpiem. Prezidents Spensers V. Kimbals (1895–1985) par konferences runām māca: „Nevienai no grāmatām vai izdevumiem, izņemot Baznīcas standarta izdevumus, nebūtu jāierāda svarīgāka vieta jūsu personīgās bibliotēkas plauktos — nevis retoriskās izcilības vai daiļrunības dēļ, bet gan pateicoties koncepcijām, kas rāda ceļu uz mūžīgo dzīvi.”⁵ ■

ATSAUCES

1. Harold B. Lee, Conference Report, 1946. g. apr., 68. lpp.
2. Ezra Taft Benson, „Come unto Christ, and Be Perfected in Him”, *Ensign*, 1988. g. maijs, 84. lpp.
3. Tomas S. Monson, „Until We Meet Again”, *Liahona*, 2008. g. nov., 106. lpp.
4. Deivid A. Bednar, „Seek Learning by Faith”, *Liahona*, 2007. g. sept., 17., 20. lpp.
5. Spenser W. Kimball, „In the World but Not of It”, Brigham Young University Speeches of the Year (1968. g. 14. maijs), 3. lpp.

Lai lasītu, skatītos vai klausītos Vispārējās konferences vēstījumus, apmeklējiet conference.lds.org.

TĀ KUNGA SPĒKĀ

„Ticot Jēzum Kristum, paklausot Viņa evaņģēlijam, laika gaitā soli pa solim pilnveidojoties, lūdzot spēku, uzlabojot savu attieksmi un centienus, mēs veiksmīgi iekļaujamies Labā Gana ganāmpulkā. Tas prasa disciplīnu, sagatavošanos, pūles un izturību, taču, kā teicis apustulis Pāvils: „Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru” (Filipiešiem 4:13).

Prezidents Hovards V. Hanteris (1907–1995), „Developing Spirituality”, *Ensign*, 1979. g. maijs, 26. lpp.

APBRĪNOJAMĀ labvēlība

Kristena Nikola Kardona

Es ik dienas paļaujos uz Jēzus Kristus labvēlību.

Lai gan mūsu Baznīcas sapulcēs mēs par labvēlību runājam reti,” teica reliģijas pasniedzējs no Brigama Janga universitātes, „mēs, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi, *ticam* labvēlībai.”

Es tik tiešām nevarēju atcerēties nevienu Jauno sieviešu vai Svētdienas skolas stundu par labvēlību, taču tad manas domas pievērsās tam, kā reiz ar vidusskolas kori dziedājām dziesmu „Apbrīnojama labvēlība”.

Apbrīnojama labvēlība! (Cik jauki tas skan!)

Tā izglāba tādu nožēlojamu cilvēku kā mani!

*Es biju zudis, nu esmu atgūts,
Es biju aklis, bet tagad redzu.¹*

„Labvēlība ir Dieva spēks, kas nāk no Jēzus Kristus veiktās Izpirkšanas,” skaidroja mans skolotājs. „Es iedalu labvēlību četru veidu spēkā: augšamcelšanās, pestīšanas, dziedināšanas un stiprinošajā spēkā.” Kamēr viņš turpināja skaidrot katru no šiem spēkiem, es no

jauna atgriezās savās atmiņās.

Reiz mēs ar minēto kori devāmies uz Kaliforniju, ASV, lai piedalītos mūzikas festivālā. Neilgi pirms izbraukšanas es saslimu, un sāpošā kakla dēļ izskatījās, ka nevarēšu kopā ar kori dziedāt festivālā un, ja to darišu, tad man sāpēs, un es nodziedāšu slikti. Es palūdzu tēvam priesterības svētību un visu nākamo dienu pavadīju, lūdzot pēc izveseļošanās.

Laikam jau tobrīd, pilnīgi vesela festivālā dziedot „Apbrīnojama labvēlība”, es līdz galam nesapratu, ka dziedu par to pašu spēku, kas iepriekšējā dienā mani izdziedinājis. Todien mani bija svētījusi Glābēja Izpirkšana, Viņa labvēlība bija manas dziedināšanas avots.

„Un Viņš ies, izciešot visādas sāpes un ciešanas, un kārdinājumus; un tas būs tāpēc, lai vārds varētu tikt piepildīts, kas saka: Viņš uzņemsies Savas tautas sāpes un slimības” (Almas 7:11).

Pēc vidusskolas, es, līdzīgi kā daudzi pirmā kursa studenti, centos tikt galā ar mācībām koledžā un grūtībām, kas rodas, dzīvojot projām no mājām, turklāt,

vēl ar piecām istabas biedrenēm.

Tieši tolaik es guvu izpratni par Kristus labvēlības stiprinošo un iespēju spēku. Es strādājot un studējot pavadīju laiku, taču ik dienas paļāvos uz lūgšanām, lūgdama Debesu Tēvam, lai Viņš dod spēku paveikt visu nepieciešamo. Mācību gadam turpinoties, es sev par prieku atklāju, ka, pateicoties Kristus Izpirkšanas stiprinošajam un iespēju dodošajam spēkam, es visu varu paveikt labi, pat bez grūtībām.

*„Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru”
(Filipiešiem 4:13).*

Lai gan man vēl jāpiedzīvo divas Jēzus Kristus labvēlības dāvanas — augšāmcelšanās un pestīšanas pilnība — es joprojām katru dienu paļaujos uz Viņa Izpirkšanu. Labvēlība jeb Dieva spēks, kas nāk no Jēzus Kristus Izpirkšanas, ir dziedinājusi un stiprinājusi mani. Cenšoties paklausīt Dieva baušļiem un sekot Viņa gribai, es saņemu dievišķu palīdzību, kas tālu pārsniedz manu spēju robežas.

*„Tā ir Dieva labvēlība, ka mēs topam izglābti, pēc tam, kad mēs esam izdarījuši visu, ko varam”
(2. Nefija 25:23). ■*

ATSAUCE

1. John Newton, „Amazing Grace”, *Olney Hymns* (1779. g.), Nr. 41.

KĀDU IESPAIDU UZ MŪSU DZĪVI ATSTĀJ TĀ KUNGA LABVĒLĪBA?

Elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, palīdz atbildēt uz šo jautājumu rakstā „Izpirkšana un laicīgās dzīves ceļojums” šī izdevuma 12. lpp.:

- „Tas Kungs vēlas *mā*got mūsos, ne vien vadot, bet arī spēcīnot mūs caur Izpirkšanu un Svētā Gara spēku.”
- „Lai gan personīgais gribasspēks, mērķtiecība, motivācija, efektīva plānošana un mērķu nosprašana ir nepieciešama, tomēr ar to nepietiek, lai galu galā veiksmīgi pabeigtu šo laicīgo ceļojumu. Patiesi, mums jāiemācās paļauties uz „Svētā Mesijas nopelniem un žēlastību, un labvēlību” (2. Nefija 2:8).”
- „Izpirkšanas spēcīnošais spēks palīdz mums darīt labu, būt labiem un kalpot vairāk, nekā mēs vēlētos un spētu paši saviem spēkiem.”

Apsveriet iespēju pierakstīt dienasgrāmatā un pastāstīt savai ģimenei par brīžiem, kad esat jutuši, kā Tā Kunga labvēlība palīdz jums, dziedina vai stiprina jūs.

**Elders
Deivids A. Bednārs**

no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Prezidents Deivids O. Makeijs (1873–1970) sniedz kodolīgu kopsavilkumu par Glābēja evaņģēlija dižo mērķi, sakot: „Evaņģēlija nolūks ir . . . padarīt sliktus cilvēkus par labiem un labus cilvēkus par vēl labākiem, mainot cilvēka dabu.”¹ Tādējādi laicīgās dzīves ceļojums nozīmē progresu no slihta

Izpirkšana

UN LAICĪGĀS DZĪVES CEĻOJUMS

Izpiršanas iespēju spēks palīdz mums darīt labu, būt labiem un kalpot vairāk, nekā mēs vēlētos un spētu paši saviem spēkiem.

uz labu un vēl labāku, piedzīvojot varenu sirds pārmaiņu, kad mūsu kritusī daba tiek mainīta (skat. Mosijas 5:2).

Cenšoties piedzīvot sirds pārmaiņas ceļā no sliktā uz labo un vēl labāku, Mormona Grāmata kļūst par mūsu instrukciju rokasgrāmatu. Ķēniņš Benjamīns māca par laicīgās dzīves ceļojumu un Izpiršanas lomu šī ceļojuma veiksmīgā vadīšanā: „Jo miesīgs cilvēks ir Dieva ienaidnieks un tāds ir bijis kopš Ādama krišanas, un būs mūžīgi mūžos, kamēr vien viņš neļaujas Svētā Gara mudinājumam un *neatmet miesīgo cilvēku, un nekļūst par svēto* caur Kristus Tā Kunga Izpiršanu” (Mosijas 3:19, slīpraksts pievienots).

Es gribētu vērst jūsu uzmanību uz divām specifiskām frāzēm. Pirmā — atmet „miesīgo cilvēku”. Ceļš no sliktā uz labo ir process, kura laikā ikviens atmet miesīgo vīrieti vai miesīgo sievieti sevī. Laicīgajā dzīvē mums visiem ir miesīgi kārdinājumi. Elementi, no kuriem radīti mūsu ķermeņi, pēc savas būtības ir krituši un pastāvīgi tiek pakļauti vilkmei uz grēku, samaitātību un nāvi. Taču mēs varam attīstīt spēju pārvarēt miesīgās vēlmes un kārdinājumus „caur Kristus Izpiršanu”. Kad esam pieļāvuši

kļūdas, izdarījuši pārkāpumu vai sagrēkojuši, mēs varam nožēlot un kļūt tīri caur Jēzus Kristus Izpiršanas spēku.

Otrais — kļūt „par svēto”. Šī frāze attaino dzīves ceļojuma turpinājumu jeb otro fāzi, lai padarītu „labus cilvēkus par vēl labākiem” jeb, citiem vārdiem sakot, līdzīgākus svētajiem. Šī otrā ceļojuma daļa, šis process, kura gaitā no labiem cilvēkiem kļūstam par vēl labākiem, ir tēma, kuru pārāk reti studējam un mācām un par kuru mums nav pietiekamas izpratnes.

Man šķiet, daudziem Baznīcas locekļiem Izpiršanas pestījošā un attīrošā daba ir daudz pazīstamāka par tās stiprinājuma un iespēju spēku. Viens ir zināt, ka Jēzus Kristus nāca uz Zemes, lai *nomirtu* mūsu dēļ — tas ir Kristus mācības pamatu pamats. Taču mums jānovērtē arī tas, ka Tas Kungs vēlas *mājot* mūsos, ne vien vadot, bet arī spēcīnot mūs caur Izpiršanu un Svētā Gara spēku.

Lielākā daļa no mums zina, ka mums nepieciešama palīdzība, lai dzēstu grēka sekas pēc tam, kad esam rīkojušies nepareizi. Glābējs ir samaksājis par mums un pavēris mums iespēju kļūt tīriem caur Viņa pestīšanas spēku. Lielākā daļa no mums skaidri apzinās, ka Izpiršana ir domāta grēciniekiem, tomēr es neesmu drošs, vai mēs zinām un saprotam, ka Izpiršana ir domāta arī svētajiem — krietniem vīriešiem un sievietēm, kas ir paklausīgi, cienīgi, apzinīgi, tiecas kļūt labāki un kalpot uzticīgāk. Mēs varam kļūdaini domāt, ka ceļš no laba uz labāku, kļūstot par svētajiem, jāpaveic vieni pašiem tikai ar rakstura stingrības, gribasspēka, disciplīnas un mūsu acīmredzami ierobežoto spēju palīdzību.

Glābēja evaņģēlijs nenozīmē vienīgi izvairīšanos no sliktā mūsu dzīvē, tā būtība ir darīt labu un kļūt labiem. Un Izpiršana palīdz gan pārvarēt un izvairīties no sliktā, gan darīt labu un kļūt labiem. Glābēja palīdzība ir pieejama visa mūsu laicīgā ceļojuma gaitā — no sliktā uz labu un

labāku, līdz mūsu daba tiek mainīta.

Es negribu teikt, ka Izpiršanas pestījošais un iespēju spēks ir atšķirīgi un nošķirti. Drīzāk jau šīs divas Izpiršanas dimensijas ir savstarpēji vienas un papildinošas, tām abām jādarbojas visos mūsu dzīves ceļa etapos. Un tam, lai mēs visi apzinātos, ka *abi* šie būtiskie laicīgā ceļojuma elementi — gan miesīgā cilvēka atmešana, gan kļūšana par svēto, gan ļaunā pārvarēšana, gan kļūšana labam — ir iespējami vienīgi ar Izpiršanas spēku, ir mūžīga nozīme. Lai gan personīgais gribasspēks, mērķtiecība, motivācija, efektīva plānošana un mērķu nospraušana ir nepieciešama, tomēr ar to nepietiek, lai galu galā veiksmīgi pabeigtu šo laicīgo ceļojumu. Patiesi, mums jāiemācās paļauties uz „Svētā Mesijas nopelniem un žēlastību, un labvēlību” (2. Nefija 2:8).

Labvēlība un Izpiršanas iespēju spēks

No Bībeles vārdnīcas mēs mācāmies, ka Svētājos Rakstos ar vārdu *labvēlība* bieži vien apzīmē iespēju spēku:

„[Vārds *labvēlība*] bieži sastopams Jaunajā Derībā, sevišķi apustuļa Pāvila rakstos. Šis vārds apzīmē *dievišķu palīdzību jeb spēku*, kas dots caur Jēzus Kristus dāsno žēlastību un mīlestību.

Caur Tā Kunga Jēzus Kristus labvēlību, kas iespējama, pateicoties Viņa Izpiršanas upurim, cilvēce tiks augšāmcelta nemirstībai — visi cilvēki atgūs no kapa ķermeni, kas spēj dzīvot mūžīgi. *Tāpat caur Tā Kunga labvēlību indivīdi*, ticot Jēzus Kristus Izpiršanai un nožēlojot grēkus, *saņem spēku un palīdzību darīt labus darbus, ko paši saviem spēkiem nespētu*. Šāda labvēlība ir *iespēju spēks*, kas ļauj iegūt mūžīgo dzīvi un paaugstināšanu pēc tam, kad mēs kā vīrieši un sievietes esam darijuši visu, kas ir mūsu pašu spēkos.”²

Labvēlība ir dievišķs atbalsts jeb palīdzība no debesīm, kas mums visiem izmisīgi nepieciešama, lai kvalificētos celestiālajai valstībai. Izpiršanas

iespēju spēks palīdz mums darīt labu, būt labiem un kalpot vairāk, nekā mēs vēlētos un spētu paši saviem spēkiem.”

Bieži vien, studējot Svētos Rakstus un sastopoties ar vārdu *labvēlība*, es tā vietā lieku frāzi „iespēju spēks”. Padomājiet, piemēram,

pilna ar piemēriem no mācekļu un praviešu dzīves, kas izprata Izpirkšanas iespēju spēku un sava ceļojuma laikā piedzīvoja iepriekšminētās pārmaiņas. Labāk izprotot šo svēto spēku, mūsu skatījums uz evaņģēliju kļūs daudz plašāks un dziļāks. Un šāds skati-

jums radīs mūsos apbrīnojamas pārmaiņas.

Viens no tiem, kas zināja, izprata un paļāvās uz Glābēja iespēju spēku, ir Nefijs. Atcerieties, kad Lehija dēli atgriezās Jeruzālemē, lai aicinātu Ismaēlu un viņa saimi pievienoties viņiem, Lamans un citi, kas no Jeruzālemes kopā ar Nefiju ceļoja atpakaļ uz mežonīgo apvidu, sacēlās, bet Nefijs skubināja brāļus ticēt Tam Kungam. Tas bija brīdis, kad Nefija brāļi sasēja viņu ar virvēm un plānoja viņa nogalināšanu. Lūdzu, pievērsiet uzmanību Nefija lūgšanai: „Ak, Kungs, atbilstoši manai ticībai Tev, Tu atbrīvo mani no manu brāļu rokām, jā, pat *dod man spēku, lai es varētu saraut šīs*

saites, ar kurām es esmu sasiets!” (1. Nefija 7:17, slīpraksts pievienots).

Vai zināt, ko visdrīzāk būtu lūdzis es, ja mani brāļi būtu mani sasējuši? „Lūdzu, TŪLIŅ atpestī mani no šīm nepatīkšanām!” Īpaši interesanti man šķiet tas, ka Nefijs nelūdza, lai apstākļi mainītos. Tā vietā viņš lūdza spēku mainīt apstākļus. Es domāju, viņš to lūdza tieši tādēļ, ka zināja, izprata un bija jau iepriekš piedzīvojis Izpirkšanas iespēju spēku.

Nedomāju, ka virves, ar kurām bija saistīts Nefijs, vienkārši brīnumainā kārtā atraisījās

Nefijs nelūdza, lai apstākļi mainītos. Tā vietā viņš lūdza spēku mainīt apstākļus.

par šo, mums visiem labi zināmo pantu: „Mēs zinām, ka tā ir Dieva labvēlība, ka mēs topam izglābti, pēc tam, kad mēs esam izdarījuši visu, ko varam” (2. Nefija 25:23). Esmu pārliecināts, ka, ja ik reizi, Svētajos Rakstos izlasot vārdu *labvēlība*, mēs aizstātu to ar „iespēju un stiprinājuma spēku”, mēs labāk izprastu šo, tik būtisko Izpirkšanas aspektu.

Piemēri un piemērojums

Laicīgās dzīves ceļojums nozīmē progresu no sliktā uz labu un vēl labāku, līdz mūsu daba tiek mainīta. Mormona Grāmata ir

no viņa rokām un plaukstām. Drīzāk jau viņš tika svētīts ar neatlaidību un spēku, kas pārsniedza viņa paša spējas, un ka „Tā Kunga spēkā” (Mosijas 9:17) viņš raustīja, vilka un cīnījās ar virvēm, līdz galu galā, pavisam bur-tiski, varēja saraut šīs saites.

Mācība, ko mēs visi varam gūt no šī gadījuma, ir vienkārša. Kad izpratīsim un pielietosim Izpirkšanas iespēju spēku savā personīgajā dzīvē, mēs nelūgsim, lai apstākļi mainītos, bet gan lūgsim un centīsimies gūt spēku mainīt apstākļus. Mēs kļūsim nevis par lietām, uz kurām iedarbojas, bet gan par tiem, kas darbojas (skat. 2. Nefija 2:14).

Padomājiet par Almas piemēru Mormona Grāmatā, kad Amulons vajāja viņu un viņa ļaudis. Ciešanu brīdī pie šiem labajiem cilvēkiem nāca Tā Kunga balss, sakot:

„Es arī atvieglošu slogus, kas uzlikti jūsu pleciem, lai jūs pat nevarētu just tos uz savām mugurām. . . .

Un tad notika, ka slogi, kas bija uzlikti Almam un viņa brāļiem, tik atviegloti; jā, *Tas Kungs stiprināja viņus*, ka viņi viegli varēja nest savus slogus, un viņi visā priecīgi un ar pacietību pakļāvās Tā Kunga gribai” (Mosijas 24:14–15, slīpraksts pievienots).

Kas mainījās šajā gadījumā? Šo cilvēku slogi nemainījās, vajāšanu radītie pārbaudījumi un grūtības uzreiz nepazuda, taču Alma un viņa sekotāji tika stiprināti, un viņu pieaugošās spējas un spēks padarīja viņu nastas vieglākas. Izpirkšana deva Almam un viņa

ļaudīm spēku *riķoties* un *ietekmēt* apstākļus, līdz šie ļaudis „Tā Kunga spēkā” tika droši aizvesti uz Zarahemlas zemi.

Iespējams, jūs visai pamatoti prāto-jat — kas gan padara Almas un viņa ļaužu gadījumu par piemēru Izpirkšanas iespēju

spēkam? Atbildi rodam, salīdzinot Mosijas 3:19 un Mosijas 24:15.

„Un neatmet miesīgo cilvēku, un nekļūst par svēto caur Kristus Tā Kunga Izpirkšanu, un *nekļūst kā bērns — pakļāvīgs, lēnprātīgs, pazemīgs, pacietīgs, pilns mīlestības, vēlēdamies pakļauties visam, ko Tas Kungs* uzskatīs par vajadzīgu uzlikt viņam, patiesi kā bērns pakļaujas savam tēvam” (Mosijas 3:19, slīpraksts pievienots).

Ja laicīgās dzīves ceļojumā progresēsim no sliktā uz labo un vēl labāku, atmetot miesīgo vīrieti vai sievieti sevī, tiecoties kļūt par

Ciešanu brīdī pie šiem labajiem cilvēkiem nāca Tā Kunga balss, sakot: „Es arī atvieglošu slogus, kas uzlikti jūsu pleciem, lai jūs pat nevarētu just tos uz savām mugurām.”

svētajiem un mainot savu dabu, šajā pantā aprakstītās īpašības arvien vairāk raksturo to, par ko kļūstam. Mēs kļūsim līdzīgāki bērniem — pakļāvīgāki, pacietīgāki, ar lielāku vēlmi pakļauties.

Tagad salīdzināsim raksturojumu, kas rodams Mosijas 3:19, ar to, kas izmantots, lai aprakstītu Almu un viņa ļaudis: „Un viņi visā priecīgi un *ar pacietību pakļāvās Tā Kunga gribai*” (Mosijas 24:15, slīpraksts pievienots).

Pēc manām domām, starp šajos pantos aprakstītajām īpašībām ir pārsteidzošas paralēles, kas norāda, ka Almas labie ļaudis kļuva vēl labāki, pateicoties Tā Kunga Kristus Izpirkšanas iespēju spēkam.

Atsauciet atmiņā stāstu par Almu un Amuleku no Almas 14. nodaļas, kur vēstīts, kā daudzi uzticīgi svētie tika sadedzināti ugunī, bet abi Tā Kunga kalpi ieslodzīti un sisti. Padomājiet par Almas lūgšanām, kad viņš cietumā lūdza: „Ak, Kungs, *dod mums spēku*, atbilstoši mūsu ticībai, kas ir Kristū, līdz pat atbrīvošanai” (Almas 14:26, slīpraksts pievienots).

Jau atkal varam redzēt, kā Almas lūgumā atspoguļojas izpratne un pārliecība par Izpirkšanas iespēju spēku. Un pievērsiet uzmanību šīs lūgšanas rezultātam:

„Un viņi [Alma un Amuleks] sarāva virves, ar ko tie bija sasiesti; un, kad ļaudis to redzēja, tie sāka bēgt, jo bailes no iznīcības bija nākušas pār tiem. . . .

Un Alma un Amuleks iznāca ārā no cietuma, un viņi nebija ievainoti; jo *Tas Kungs bija devis viņiem spēku*, atbilstoši viņu ticībai, kas bija Kristū” (Almas 14:26, 28, slīpraksts pievienots).

Jau atkal uzskatāmi redzam, kā darbojas iespēju spēks, labiem cilvēkiem cīnoties pret ļaunumu un pūloties kļūt vēl labākiem un kalpot efektīvāk „Tā Kunga spēkā”.

Mormona Grāmatā ir vēl kāds pamācošs piemērs. Almas 31. nodaļarakstīts par to, kā Alma vada misiju, lai atgūtu atkritušos zoramiešus, kas

pēc Rameumptonas celtniecības pielūdz Dievu ar noteiktām un augstprātīgām lūgšanām.

Pievērsiet uzmanību, kā Alma lūdz spēku savā personīgajā lūgšanā: „Ak Kungs, dāvā man, *lai man būtu pietiekami spēka*, lai es pacietīgi varētu panest šīs bēdas, kas nāks uz mani dēļ šo ļaužu nekrietnības” (Almas 31:31, slīpraksts pievienots).

Alma lūdz arī par to, lai līdzīgu svētību saņemtu viņa misijas pārinieki: „Dāvā viņiem, *lai tiem būtu spēks*, lai viņi varētu panest savas bēdas, kas nāks pār tiem dēļ šo ļaužu nekrietnībām” (Almas 31:33, slīpraksts pievienots).

Alma nelūdza, lai viņa ciešanas beigtos. Viņš zināja, ka ir Tā Kunga pārstāvis, tādēļ lūdza spēku rīkoties un ietekmēt esošo situāciju.

Šī piemēra galvenā būtība ietverta Almas 31. nodaļas pēdējā pantā: „[Tas Kungs] deva tiem arī spēku, lai viņi neciestu nekādas bēdas, *ja vien tās netiek pārņemtas ar Kristus prieku*. Tad nu tas bija saskaņā ar Almas lūgšanu un tāpēc, ka viņš lūdza ticībā” (38. pants, slīpraksts pievienots).

Ciešanas nebeidzās, taču Alma un viņa pārinieki tik stiprināti un svētīti caur Izpirkšanas iespēju spēku, lai „neciestu nekādas bēdas, ja vien tās netiek pārņemtas ar Kristus prieku”. Cik gan apbrīnojama svētība un mācība, kas jāapgūst mums visiem!

Piemēri iespēju spēkam rodami ne tikai Svētajos Rakstos. Daniēls V. Džonss piedzima 1830. gadā Misūrī un pievienojās Baznīcai 1851. gadā Kalifornijā. 1856. gadā viņš piedalījās rokas ratiņu grupu glābšanā pēc tam, kad tās bija iekļuvušas bargās viesuļvētrās Vaiomingā. Kad glābšanas grupa bija uzgājusi ciešanu nomocītos svētos, sniegusi viņiem visu iespējamo neatliekamo palīdzību un sagatavojusi slimos un vārgos transportēšanai uz Soltleiku, Daniēls ar vairākiem jaunajiem vīriešiem pieteicās kā brīvprātīgais, lai paliktu un apsargātu šo grupu mantas. Daniēlam

un viņa biedriem atstātais ēdiens un citi krājumi bija niecīgi un ātri izsīka. Par turpmākajiem notikumiem varam lasīt citātā no Daniēla Džonsa dienasgrāmatas:

„Medijums drīz kļuva tik rets, ka mēs neko nevarējām nošaut. Mēs apēdām visus niecīgos gaļas atlikumus, kurus ēdot, varēja palikt vienīgi izsalkušāks. Beigu beigās viss bija apēsts, un pāri palikušas — vienīgi ādas. Mēs tās pamēģinājām. Liela tiesa tika pagatavota un apēsta bez jebkādām garšvielām, līdz visai mūsu grupai kļuva slikti. . . .

Viss rādījās tumšās krāsās, jo mums bija palikušas tikai jēlas ādas no badā novārdzinātiem lopiem. Mēs lūdzām Tam Kungam vadību, lai zinātu, ko darīt. Brāļi nekurnēja, bet gan uzticējās Dievam. . . . Galu galā es saņēmu iedvesmu, kā pagatavot šo ēdienu, un devu grupai padomu, sakot, ka pirms gatavošanas jāapsvilina un jānokasa apmatojums, lai apslāpētu un atbrīvotos no sliktās piegāršas, kas rodas plaucēšanas rezultātā. Pēc nokasīšanas ādas kādu stundu jāvēra lielā ūdens daudzumā, izlejot ūdeni, kas izvilcis no tām visu glumumu, tad tās jānomazgā un, turpinot mazgāt aukstā ūdenī, cītīgi jānokasa, jāsavāra želejā, jāatdzesē un pirms ēšanas jāpārkausa ar cukuru. Tas prasīja pamatīgu noņemšanos, taču mums tāpat nebija, ko darīt, un tas bija labāk, nekā mirt badā.

Mēs lūdzām, lai Tas Kungs svētī un *pielāgo mūsu kuņģi šim ēdienam*. . . . Un, ēdot to, mēs jutāmies kā īstās dzirēs, jo pirms šī atkārtotā mēģinājuma nebijām ēduši trīs dienas. Mēs baudījām šo vareno maltīti aptuveni sešas nedēļas.”³

Šādos apstākļos es droši vien būtu lūdzis kādu citu ēdienu: „Debesu Tēvs, lūdzu, sūti man kādu paipalu vai bifeli!” Visdrīzāk man pat prātā nebūtu nācis lūgt, lai mans kuņģis tiktu stiprināts un pielāgots ēdienam, kas mums jau ir. Ko tādu gan zināja Daniēls V. Džonss? Viņš zināja par Jēzus

Kristus Izpirkšanas iespēju spēku. Viņš nelūdza, lai apstākļi tiktu mainīti. Viņš lūdza, lai viņš tiktu stiprināts un spētu tikt galā ar apstākļiem. Gluži kā Almam ar viņa ļaudīm un Amulekam, un Nefijam, kad viņi tika stiprināti, arī Daniēlam V. Džonsam bija nepieciešamais garīgais redzējums, lai zinātu, ko prasīt savā lūgšanā.

Kristus Izpirkšanas iespēju spēks stiprina mūs, lai mēs varētu paveikt to, ko nekad nespētu paši saviem spēkiem. Dažkārt es prātoju, vai mūsu pēdējo dienu ērtajā pasaulē — mūsu pasaulē ar mikroviļņu krāsnīm, mobilajiem telefoniem, mašīnām ar kondicionieriem un komfortablām mājām — mēs jebkad iemācīsimies atzīt mūsu dienišķo atkarību no Izpirkšanas iespēju spēka.

Māsa Bednāra ir apbrīnojami uzticīga un kompetenta sieviete, un es esmu apguvis daudz nozīmīgu mācībstundu par Izpirkšanas stiprinošo spēku, pateicoties viņas neuzkrītošajam piemēram. Esmu bijis liecinieks tam, kā viņa pacieš intensīvu un ilgstošu rīta nelabumu, juzdamās patiešām slima visu dienu un katru dienu astoņu mēnešu garumā, visu triju grūtniecību laikā. Mēs kopīgi lūdzām, lai viņa tiktu svētīta, taču grūtības nebeidzās. Tā vietā viņa tika stiprināta, lai varētu paveikt to, ko fiziski pati saviem spēkiem nespētu. Laika gaitā esmu ievērojis arī, kā viņa tiek stiprināta kā pēdējo dienu svētā sieviete, lai, uzklausot pravieša padomu un padarot ģimeni un bērnu audzināšanu par savu prioritāti, izturētu laicīgās sabiedrības izsmieklus un nievas. Es pateicos un izrādu Sūzannai cieņu par to, ka viņa palīdzējusi man apgūt tik nenovērtējamās mācībstundas.

Glābējs zina un saprot

Almas 7. nodaļā mēs uzzinām, kā un kādēļ Glābējs var dāvāt mums šo iespēju spēku:

„Un Viņš ies, izciešot visādas *sāpes* un

ciešanas, un kārdinājumus; un tas būs tāpēc, lai vārds varētu tikt piepildīts, kas saka: Viņš uzņemsies Savas tautas sāpes un slimības.

Un Viņš uzņemsies nāvi, lai Viņš varētu atraisīt nāves saites, kas saista Viņa ļaudis;

Nekad savas laicīgās dzīves ceļā mēs nepieredzēsim tādas fiziskās sāpes, dvēseles mokas, garīgās ciešanas, nespēku vai vājumu, ko pirms tam nebūtu piedzīvojis Glābējs.

un Viņš uzņemsies viņu vājības, lai Viņš varētu tikt piepildīts ar žēlastību miesā, lai Viņš varētu zināt miesā, kā palīdzēt Saviem ļaudīm viņu vājībās” (Almas 7:11–12, slīpraksts pievienots).

Glābējs ir cietis ne vien par mūsu pārkāpumiem, bet arī par nevienlīdzību, netaisnību, sāpēm, ciešanām un emocionālām mokām, kas mūs pārņēmušas. Nekad savas laicīgās dzīves ceļā mēs nepieredzēsim tādas fiziskās sāpes, dvēseles mokas, garīgās ciešanas, nespēku vai vājumu, ko pirms tam nebūtu piedzīvojis Glābējs. „Vājuma brīdī

mēs varam izsaukties: „Neviens to nesaprot! Neviens nezina!” Varbūt neviens cilvēks nezina, taču Dieva Dēls zina un saprot pilnībā, jo Viņš izjuta mūsu nastu smagumu un nesa tās pirms mums pašiem. Un tādēļ, ka Viņš ir maksājis augstāko cenu un nesis šīs nastas,

Viņš var būt pilnīgi iejūtīgs un pasniegt Savu žēlastīgo roku mūsu dzīves likločos. Viņš var pasniegties pretim, pieskarties, steigties palīgā — burtiski skrienot pie mums — un stiprināt mūs.”

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.

Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.

Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla” (Mateja 11:28–30).

Es liecinu un izsaku pateicību par Jēzus Kristus bezgalīgo un mūžīgo upuri. Es zinu, ka

Glābējs dzīvo. Esmu pieredzējis gan Viņa pestījošo, gan iespēju spēku un liecinu, ka šie spēki ir īsti un mums visiem pieejami. Turpinot savu laicīgās dzīves ceļojumu, mēs patiesi varam paveikt un pārvarēt visu „Tā Kunga spēkā”. ■

No svētbriža uzrunas Brigama Janga universitātē 2001. gada 23. oktobrī. Runas pilnā versija angļu valodā atrodama speeches.byu.edu.

ATSAUCES

1. Skat. Franklin D. Richards, in Conference Report, 1965. g. okt., 136.–137. lpp.; skat. arī David O. McKay, in Conference Report, 1954. g. apr., 26. lpp.
2. Skat. Bible Dictionary, „Grace”, slīpraksts pievienots.
3. Daniel W. Jones, *Forty Years among the Indians* (n.d.), 57.–58. lpp.

Visā pasaulē seminārs tuvina jums
līdzīgus jauniešus Jēzum Kristum.

Svētības, ko gūstam no SEMINĀRA

Britānija Beati

Baznīcas žurnāli

Jūs neesat vieni savā lēmumā — apmeklēt semināru. Simtiem jauniešu visā pasaulē padara semināru par daļu no savas dzīves, dodoties uz nodarbībām ar autobusu, kanoe, velosipēdu vai piedaloties caur internetu. Daži jaunieši ceļas agri un mēro tālu ceļu, lai ierastos laikus, citi mēro šo ceļu vakaros, vēl citi vairākas dienas nedēļā studē mājās.

Semināra apmeklējums prasa upurus, taču jaunieši visā pasaulē atklāj, ka dalība seminārā ir šādu pūliņu vērtā. Un visus dalībniekus vieno tas, ka seminārā gūtā pieredze tuvina viņus Glābējam un mūsu Debesu Tēvam.

Apsolīto svētību iegūšana

Kādēļ ir tik svarīgi, lai jūs apmeklētu semināru? Kā iemeslu var minēt šos pēdējo dienu praviešu un apustuļu apsolījumus:

- Tā „ir Dieva sūtīta dāvana mūsdienu Israēla glābšanai pašā grūtākajā stundā”.¹
- Tas „sagatavos jūs atjaunotā evaņģēlija vēsts sludināšanai tiem, ar ko tiekaties”.²
- Tas jums palīdz „iegūt dziļu izpratni par patiesību”.³

- Seminārs „dāvā brīnišķīgu iespēju apgūt mācību, kas dara laimīgu. Tas dāvā brīnišķīgu iespēju saskarsmei ar sev līdzīgajiem.”⁴
- „Jūsu zināšanas par evaņģēliju palielināsies. Jūsu ticība tiks stiprināta. Jūs iegūsiet brīnišķīgas pazišanās un draugus.”⁵
- „Tas nes . . . garīgu pilnveidi, morālo spēku, lai pretotos mūs ieskaujošajam ļaunumam, kā arī strauji pieaugošas zināšanas par evaņģēliju.”⁶
- Tas ir „viens no labākajiem veidiem, kā sagatavoties misijai”.⁷

Rast iespēju apmeklēt

Bieži vien, lai atrastu laiku semināram, jāatsakās no kādas citas sev tīkamas nodarbes, taču upuris ir tā vērts. Ēlijai Bagaijongai no Filipīnām nācās pieņemt šādu lēmumu pēdējā vidusskolas klasē. Mācoties vidusskolā, viņa vienmēr bija otrā labākā skolniece klasē. Pēdējā mācību gadā viņa bija apņēmusies būt pirmā un, lai sasniegtu šo mērķi, apsvērusi pat līdz šim apmeklētā semināra pamešanu.

Tomēr kādu dienu viņas domas mainījās. „Es [paskatījos] uz savu nodarbību

SVĒTĪBA VISAM MŪŽAM

Pirms daudziem gadiem man bija tas gods agri no rītiem mācīt semināru. Stunda ilga no pusseptiņiem līdz pusastoņiem no rīta, katru skolas dienu. Divus gadus skatījos, kā klasē kludami krisdami ierodas miegaini studenti, sagādādami man kā pasniedzējam grūtības viņus pamodināt. Pēc lūgšanas un garīgās domas manīju, kā gaišie prāti atdzivojas, lai pilnveidotu zināšanas par Svētajiem Rakstiem. Stundas laikā visgrūtākais bija pārtraukt diskusiju, lai laicīgi nosūtītu viņus uz parastajām vidusskolas nodarbībām. Es redzēju, kā, turpinoties mācību gadam, draudzības saites kļūst ciešākas, pieaug studentu pārliedzība par sevi un liedzība par evaņģēliju.

Pirms dažiem gadiem, iepērkoties netālu esošajā pārtikas veikalā, izdzirdēju, ka kāds sauc mani vārdā. Es pagriezos un sasveicinājos ar diviem mani agrākajiem studentiem. Viņi bija kļuvuši par vīru un sievu un iepazīstināja mani ar četriem skaistiem bērniem. Tiekoties ar viņiem, mani pārsteidza, ka pēc visiem šiem gadiem viņi vēl arvien uztur kontaktu ar tik daudziem semināra klasesbiedriem. Tas kalpoja par pierādījumu īpašajai saiknei, kas veidojās agrā rīta semināra nodarbību laikā.”

Elder L. Tom Perry of the Quorum of the Twelve Apostles, „Receive Truth”, *Ensign*, 1997. g. nov., 62. lpp.

sarakstu,” viņa stāsta, „paskatījos uz grāmatu kaudzi tam līdzās, savu četrus Svēto Rakstu sējumu, semināra pierakstu kladi un rokasgrāmatu. Sirds dziļumos es vaicāju sev: „Kas ir svarīgāk?””

Ēlija atrada atbildi Mateja 6:33: „Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” Viņa nolēma uzticīgi apmeklēt semināru un rast citu veidu, kā plānot laiku, lai uzlabotu savas sekmes. Gada beigās viņai kā labākajai skolniecei uzticēja teikt izlaiduma atvadu runu, un viņa pat izcīnīja stipendiju mācībām universitātē.

Spensers Duglass no Alabamas, ASV izlēma atteikties no dalības sabiedriskos pasākumos, lai varētu gūt vairāk no semināra. Lai apmeklētu semināru, pirmajos divos mācību gados viņš cēlās četros, un atlikušajos divos — piecos no rīta. „Es nevarēju piedalīties vēlos pasākumos ar draugiem, jo man vajadzēja agri iet gulēt. Ja es to nedarītu, nākamajā rītā nebūtu spējīgs pilnvērtīgi piedalīties mācībās,” viņš stāsta. Spensers nedomāja tikai par ierašanos uz stundu, viņš gribēja būt možs un gatavs mācīties.

Kā mācījis elders Dalins H. Oukss, no Divpadsmit apustuļu kvoruma: „Tas, ka kaut kas ir labs, nav pietiekams iemesls, lai to darītu. To labo lietu skaits, ko mēs varētu darīt,

ievērojami pārsniedz laiku, kas mums ir, lai tās paveiktu. Savā dzīvē mums lielākā uzmanība būtu jāpievērš tam, kas ir labākais no labā.”⁸ Šo padomu der atcerēties, pieņemot lēmumu, kādu vietu savā dienas kārtībā ierādīt semināram.

Gatavošanās misijai

Seminārs ir arī lieliska iespēja gatavoties turpmākajam misionāru darbam — gan misionāru darbam, ko veicam kā Baznīcas locekļi, gan iespējamajai pilnlaika misijai nākotnē. Franko Huamans Kurinukvi no Perū zina, ka Svēto Rakstu studijas semināra nodarbībās palīdz viņam gatavoties misijai.

Viņš saka, ka šī gatavošanās ir tā vērtā, lai celtos četros no rīta, airētu kanoe laivu un bristu pa dubļiem līdz nodarbības telpām, kad apkaimē ir mēnešiem ilgi plūdi. „Es gribu pabeigt semināru un sākt apmeklēt institūtu, lai sagatavotos misijai. Es turpināšu savu izaugsmi Baznīcā,” viņš saka. Semināram ir liela nozīme viņa dzīvē, jo viņš apgūst Svētos Rakstus un mācās no galvas svarīgus pantus, kas palīdzēs viņam būt par labu misionāru.

Svētīti visās dzīves jomās

Spēku, ko jaunieši visā pasaulē saņem, cenšoties apmeklēt semināru, nesniedz tikai Svēto Rakstu studēšana vien. Kamerons Lisnijs no Anglijas ir

atklājis, ka saņem svētības visās dzīves jomās. „Seminārs palīdz ne vien garīgajā jomā, bet arī skolas lietās un izglītības ieguvē,” teic Kamerons.

Viņš saka, ka „agrs dienas sākums iedarbina smadzenes. Daži no mamiem draugiem saka, ka ir pārāk aizņēmti, lai apmeklētu semināru, jo neviens taču sešos no rīta nepārskata matemātikas pierakstus, vai ne?” Ja studēsiet, „Tas Kungs palīdzēs nokārtot eksāmenus un, ja apmeklēsiet semināru, Viņš palīdzēs vēl vairāk,” saka Kamerons.

Protams, seminārs ir palīdzējis stiprināt arī Kamerona liecību. „Es ieguvu liecību, pateicoties semināra programmai. Četrpadsmit gadu vecumā man kā jauniešiem ar evaņģēliju gāja grūti. Man nepatika baznīca, un es sāku darīt to, ko nevajadzētu. Vēl pāris mēneši, un es būtu tam pilnīgi atmetis ar roku,” viņš stāsta. Taču draudzene uzaicināja Kameronu apmeklēt semināru, un viņš izlēma iet kopā ar viņu. Un tad sāka plūst svētības.

„Es atkal sāku just Svēto Garu,” stāsta Kamerons. „Es sāku pievērst lielāku uzmanību tam, kas notiek Baznīcā, un apmeklēt Svētdienas skolu un priesterības stundas. Man kļuva vieglāk, un es jutos laimīgāks. Visbeidzot es ieguvu

personīgu liecību par evaņģēliju.” Pēc divu mēnešu ilga semināra apmeklējuma Kamerons tikās ar bīskapu un tika iesvētīts par Ārona priesterības skolotāju.

Kamerons zina, ka seminārs palīdz viņam būt stipram pasaulīgo kārdinājumu priekšā. „Esmu atklājis,” viņš saka, „ka, turpinot apmeklēt semināru, ir daudz vieglāk tikt galā ar pasaulīgajām grūtībām. Būt jaunietim šajā pasaulē, kur dzīvojam, ir diezgan grūti — no visām pusēm mūs ieskauj grēks. Es liecinu jums, ka, apmeklējot semināru, jūs radīsiet spēku, lai sevi no tā pasargātu. Seminārs kļūs par garīgu vairogu, kas jūs sargās. Manā ceļā ir bijis daudz pārbaudījumu un kārdinājumu, taču seminārs man ir ļoti palīdzējis palikt uz šaurās jo šaurās takas.”

Stiprināt citam citu

Seminārs ļauj tikties ar pusaudžiem, kas pieder mūsu ticībai. „Mani iedvesmo līdzīgi domājoši cilvēki, kam ir līdzīgi morāles standarti un kas tic Dievam tāpat kā es,” saka Vika Čeļuskova no Krievijas. „Ja man ir kādi jautājumi, es varu tos apspriest ar savu semināra skolotāju un pārējiem studentiem. Es varu dalīties ar citiem savās domās un liecībā, stiprinot gan savu, gan viņu ticību. Kopīgi lasot Svētos Rakstus un pārdomājot tajos ietverto garīgo vēsti, mēs kļūstam tuvāki Dievam un cits citam.”

Ksenija Gončarova no Ukrainas piedzīvo ko līdzīgu. „Daloties cits ar citu pieredzē, kļūstam stiprāki un labāk izprotam Svētos Rakstus. Kad stundas laikā runājam par

SEMINĀRS IR ATSTĀJIS IESPAIDU UZ PREZIDENTA HENRIJA B. AIRINGA DZĪVI

Mildreda Benjone, kas vēlāk kļuva par māti Henrijam B. Airingam, pirmajam padomniekam Augstākajā Prezidijā, bija viena no pirmajiem semināra studentiem Granīta seminārā 1912. gadā.

Viņa saprata, cik liela nozīme semināram bijusi viņas dzīvē, un gribēja, lai arī viņas bērni saņemtu tās pašas svētības, kādas bija saņēmusi viņa, tādēļ ģimenē tika pieņemts svarīgs lēmums: „Lai gan tas prasīja vērā ņemamu finansiālu upuri, mēs pārcēlāmies uz Jūtu, lai mūsu dēli varētu apmeklēt semināru un institūtu un atrast draugus starp mūsu pašu cilvēkiem. Tam vajadzētu atbildēt uz jautājumu par to, ko es domāju par šo lietu” (citāts no K. Kolmana „*History of Granite Seminary*”, 142. lpp.).

Baznīcas izglītības nozīme Airingu ģimenē nemazinājās, jo 1971. gadā prezidents Henrijs B. Airings kļuva par Baznīcai piederošas koledžas — Riksa koledžas (tagad BYU—Aidaho) — prezidentu, un pēc tam no 1980. līdz 1985. gadam un vēlreiz no 1992. līdz 2005. gadam kalpoja kā Baznīcas pilnvarotais izglītības jomā.

piemēriem no savas dzīves, es sāku saskatīt, kā evaņģēlijs darbojas manā un citu cilvēku dzīvē,” viņa saka.

Iepazīt Debesu Tēvu un Jēzu Kristu

Vairākiem jauniešiem nesen tika jautāts, kādas svētības viņi saņēmuši no semināra. Starp viņu atbildēm dominē tas, ka seminārs palīdz viņiem tuvoties Debesu Tēvam un Glābējam. Kā māca elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kворuma: „Visas tēmas, ko studējat seminārā, ir svarīgas, taču, lai gan katru gadu jūs pievērsāties vienam Svēto Rakstu krājumam, galvenais fokuss vienmēr ir uz To Kungu, Jēzu Kristu.”⁹

Šeit apkopots tas, ko teikuši vairāki pusaudži, stāstot, kā seminārs tuvinājis viņus Jēzum Kristum:

- „Lasot neskaitāmos praviešu vēstījumus, esmu mācījusies par to, ko Glābējs dara manā labā, un atskārtusi, cik svarīga Viņam esmu. Esmu sapratusi, ka Viņš mīlēja mani tik ļoti, lai mirtu un ciestu par manām sāpēm.”
- „Seminārs ir lielisks veids, kā sākt dienu. Neskatoties uz noguruma pakāpi, es jūtu Garu un saņemu spēku, lai tad, ja dienas gaitā atgādās kas nepatīkams, es nešaubīgi zinātu, ka mans Glābējs mani mīl, un spētu pārliecinošāk iestāties par to, kas ir pareizi.”

- „Esmu jaunpievērstā. Sāku iet uz semināru jau pirms savām kristībām. Es nezinu, vai bez semināra vispār būtu kristījies. Bez semināra manā dzīvē tagad nebūtu Glābēja un es nezinātu, ka mani grēki var tikt piedoti. Pirms tam Debesu Tēvs un Jēzus Kristus nekad īsti nebija bijuši daļa no manas dzīves. Seminārs palīdzēja man Viņus atrast un uz mūžīgiem laikiem padarīt par savas dzīves un manu nākamo bērnu dzīves daļu.”
- „Ikdienas semināra apmeklējums ir palīdzējis man kļūt tuvākam manam Kungam un Glābējam Jēzum Kristum, apgūstot Viņa mācīto, sajūtot Viņa lielo mīlestību pret mani un uzzinot, kā es varu atgriezties, lai dzīvotu kopā ar Viņu.”
- „Semināra nodarbību laikā es atklāju Svēto Rakstu dziļāko jēgu. Katru rītu tas man atgādina visos darbos būt līdzīgai Kristum.”
- „Seminārs palīdzēja man iemācīties lasīt Svētos Rakstus, ne vien lasīt tos ar prieku, bet arī atrast tiem piemērojumu. Es apguvu mācības un principus, kas palīdzēja stiprināt manu liecību par mīlošo Debesu Tēvu un Jēzu Kristu, un tas paliks ar mani visu turpmāko dzīvi.”
Ņemot vērā visas tās svētības, kas tiek gūtas no semināra, ir viegli

saprast, kādēļ jaunieši visā pasaulē ierāda tam prioritāru vietu savā dienas kārtībā. ■

ATSAUCES

1. Boyd K. Packer, *Teach the Scriptures* (uzruna Baznīcas Izglītības sistēmas pasniedzējiem, 1977. g. 14.okt.), 3. lpp.
2. L. Tom Perry, „Raising the Bar”, *Liahona*, 2007. g. nov., 48. lpp.
3. Richard G. Scott, „Realize Your Full Potential”, *Liahona*, 2003. g. nov., 42. lpp.
4. Gordon B. Hinckley, „Stand True and Faithful”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 93. lpp.
5. Gordon B. Hinckley, „The Miracle Made Possible by Faith”, *Ensign*, 1984. g. maijs, 47. lpp.
6. Gordon B. Hinckley, „The State of the Church”, *Ensign*, 1991. g. maijs, 52. lpp.
7. Ezra Taft Benson, „Our Responsibility to Share the Gospel”, *Ensign*, 1985. g. maijs, 7. lpp.
8. Dalins H. Ouks, „Good, Better, Best”, *Liahona*, 2007. g. nov., 104. lpp.
9. David A. Bednar, „Conclusion and Testimony”, *Welcome to Seminary 2010–2011*, seminary.lds.org/welcome.

SEMINĀRA VĒSTURE

Šeit sniegts ieskats, kā laika gaitā attīstījies seminārs:

- 1888: prezidents Vilfords Vudrafs pārrauga Baznīcas izglītības padomes izveidi, lai tā vadītu Baznīcas centienus izglītības jomā, ieskaitot pēcskolas reliģijas klases;
- 1912: tiek organizētas pirmās dienas semināra nodarbības: kopumā 70 skolēni vienas vidusskolas stundas laikā dodas apmeklēt semināru. Nodarbības tiek pasniegtas otrpus ielai pretī Granīta vidusskolai Soltleikā, Jūtas štatā, ASV.
- 1925: studentu skaits sasniedz 10 tūkstošus.
- 1948: semināra uzsākšana Kanādā, kā pirmajā valstī ārpus Savienotajām Valstīm, kur pieejams seminārs.
- 1950: dienas semināra (iepriekš saukta par „agro rīta semināru”) nodarbību organizēšana Kalifornijā, kur bērni pirms skolas ierodas uz nodarbībām Baznīcas sanāksmju namos.
- 1958: studentu skaits sasniedz 50 tūkstošus.
- 1958: semināra uzsākšana Centrālamerikā, sākot ar Meksiku.
- 1962: semināra uzsākšana Eiropā, sākot ar Somiju un Vāciju.
- 1963: semināra uzsākšana Āzijā, sākot ar Japānu.
- 1965: studentu skaits sasniedz 100 tūkstošus.
- 1967: mājas semināra uzsākšana lauku apvidos, kur studenti četras dienas mācās mājās un reizi nedēļā sanāk, lai mācītos kopā.
- 1968: semināra uzsākšana Austrālijā.
- 1969: semināra uzsākšana Dienvidamerikā, sākot ar Brazīliju.
- 1972: semināra uzsākšana Āfrikā, sākot ar Dienvidāfriku.
- 1983: studentu skaits sasniedz 200 tūkstošus.
- 1991: studentu skaits sasniedz 300 tūkstošus.
- 2012: seminārs pieejams 134 valstīs un apvidos visā pasaulē, to apmeklē 370 tūkstoši studentu.

AICINĀJUMS

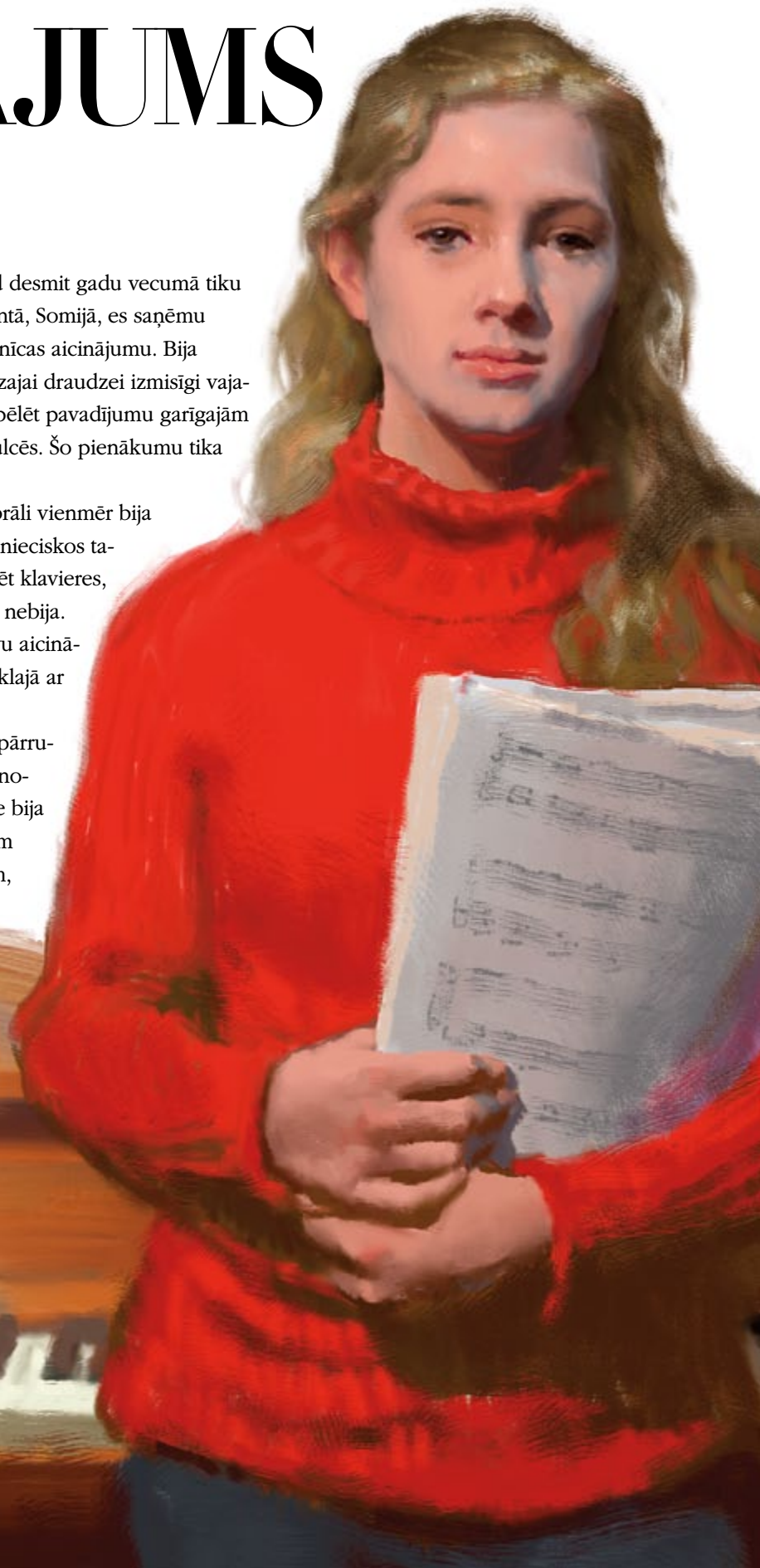
Helēna Hanonena

Drīz pēc tam, kad desmit gadu vecumā tiku kristīta Lapenrantā, Somijā, es saņēmu savu pirmo Baznīcas aicinājumu. Bija 1960. gads, un mūsu mazajai draudzei izmisīgi vajadzēja kādu, kas varētu spēlēt pavadījumu garīgajām dziesmām Baznīcas sapulcēs. Šo pienākumu tika lūgts uzņemties man.

Lai gan māte mūs ar brāli vienmēr bija mudinājusi attīstīt mākslinieciskos talantus, es nemācēju spēlēt klavieres, un mums mājās klavieru nebija. Taču es vēlējos pildīt savu aicinājumu, tāpēc mēs nācām klajā ar plānu.

Ģimenes vakarā mēs pārrunājām, ko mums visiem nozīmē šis aicinājums. Māte bija atraitne ar diviem maziem bērniem, un mēs zinājām,

JAUNPIEVĒRSTAJAI

*Kā jaunpievēr-
stajai man nebija
nekādu iemaņu
klavierspēlē,
tomēr es esmu
ļoti pateicīga par
draudzes pianis-
tes aicinājumu
— tas mainīja
manu dzīvi.*

ka mums būs ļoti grūti iegādāties klavieres un samaksāt par klavierstundām. Tomēr mēs izlēmām, ka esam ar mieru nest nepieciešamos upurus.

Pirmais upuris mūsu ģimenei bija finansiāls. Mēs nolēmām, ka no pavasara līdz rudenim brauksim nevis ar autobusu, bet velosipēdiem. Mans brālis Marti bija drosmīgs un kļuva par īpaši labu velobraucēju, braucot pat pa sniegu un ledu. Es praktiski atteicos no drēbju iegādes un iemācījos šūt. Mēs iemācījāmies dzīvot taupīgi, izveidojām dārzu laukos, netālu no mūsu vecvecāku mājām, un sagādājām pārtiku ziemai. Par mūsu „brīvdienām” kļuva mātes braucieni uz Šveices templi, pikniki un nometnes netālu no mājām.

Otrkārt, mēs ar ģimeni upurējām laiku. Mēs sadalījām pienākumus mājās un visus pasākumus, un mājasdarbu pildīšanu ielānojam tā, lai man būtu pietiekami daudz laika vingrināties klavierspēlē. Māte bieži atgādināja, ka šo upuru un smagā darba dēļ mums nav laika, lai iekļūtu nepatīkšanās kā citiem mūsu vecuma bērniem. Patiesībā mans aicinājums kļuva par ģimenes aicinājumu jau ilgi, pirms nospēlēju pirmo noti.

Es uzsāku apmeklēt klavierstundas, ko vadīja vietējās skolas pasniedzējs. Es vingrinājos, izmantojot uz papīra uzzīmētus taustiņus un klavieres baznīcā. Kad mans klavierskolotājs pārcēlās, mēs iegādājāmies viņa klavieres, un mani apņēmās mācīt mūsu apgabala ievērojamākā klavierskolotāja.

Garīgās dziesmas apguvu pašmācības ceļā, bieži vingrinoties kopā ar draudzes kordiriģentu. Visi mani uzmundrināja pat, ja spēlējot

gadījās kāda greiza skaņa. Uzzinot, ka spēlēju publikas priekšā, pirms esmu dziesmas kārtīgi apguvusi un iemācījusies no galvas, manu skolotāju pārņēma šausmas. Taču bija labāk, ja kāds spēlē ar vienu roku, nekā ja pavadījuma nav vispār.

Uz nodarbībām braucu ar velosipēdu un, pienākot ziemai, centos mērot ceļu kājām vai, ja iespējams, slēpot. Svētdienās devos uz Baznīcu viena, lai būtu tur stundu agrāk un varētu vingrināties. Ar autobusu apņēmos braukt tikai tad, ja temperatūra būs zem -15°C. Mani īpaši neuztrauca lietus un sniegs, laiks, man ejot, pagāja ātri, jo mani pavadīja tik daudz skaistu garīgo dziesmu. Ejot es šķērsoju līdzenumus kopā ar pionieriem (skat. „Uz priekšu, svētie”, *Baznīcas dziesmas*, 2. lpp.), devos augstu Ciānas kalna galotnē (skat. „Tur kalna galotnē”, *Baznīcas dziesmas*, 30. lpp.) un stāvēju kopā ar jauniešiem, kas nekad nekritīs (skat. „True to the Faith”, *Hymns*, Nr. 254). Ar tādu atbalstu es nevarētu krist, neskatoties uz to, ka mēs ar ģimeni bijām vienīgie Pēdējo dienu svētie mūsu kopienā, kas atradās Somijas austrumos, Krievijas robežas paēnā.

Laika gaitā kļuva par labāku pianisti un varēju ne vien nospēlēt pareizās notis, bet arī muzicēt. Es iemācījos izvēlēties dziesmas ar lūgšanu, lai sanāksmē valdītu Gara klātbūtne. Un pats svarīgākais — caur mūziku es ieguvu liecību par evaņģēliju. Ja mani pārņēma šaubas, viegli varēju atsaukt atmiņā sajūtas, kas rodas, spēlējot garīgās dziesmas, dziesmu vārdus un to vēstījumu. Es zināju, ka evaņģēlija principi un priekšraksti ir patiesi, jo biju tos apguvusi rindiņu pa rindiņai un noti pa notij.

Atceros kādu konkrētu dienu, kad mana apņemšanās sekot apgūtajiem principiem tika pārbaudīta. Man bija 14 gadu, man ļoti patika peldēt, un es sapņoju par peldēšanu Olimpiskajās spēlēs. Lai gan svētdienās sacensībās nepiedalījos, manas prasmes tik un tā pilnveidojās. Visbeidzot, tuvojoties Meksikas Olimpiskajām spēlēm, treneris uzaicināja mani piedalīties īpašos treniņos.

Taču šie treniņi notika svētdienās Svētdienas skolas laikā. Es izprātoju, ka varētu doties uz treniņiem un neiet uz Svētdienas skolu, jo atgrieztos baznīcā laikus, lai paspētu uz vakara Svētā Vakarēdiena sapulci. Es ietaupīju naudu autobusa biļetei un visu labi izplānoju. Mātei par savu plānu pastāstīju sestdien pirms pirmā treniņa.

Es manīju skumjas un vilšanos viņas acīs, taču vienīgais, ko viņa man teica, bija, ka tas ir mans lēmums un ka man ir mācīts rīkoties pareizi. Tonakt nespēju izdabūt no galvas dziesmas „Izvēlies pareizi” (skat. *Hymns*, Nr. 239) vārdus. Vārdi skanēja manās domās gluži kā saplēsta skaņu plate.

Svētdienas rītā vienā rokā paņēmu peldēšanas somu un otrā nošu mapi, cerot, ka māte noticēs, ka eju uz baznīcu. Es izgāju ārā un devos uz autobusa pieturu. Tā nu bija gadījies,

Viens no autobusiem aizvestu mani pie Baznīcas aicinājuma, otrs — pie mana bērnības sapņa par pasaules līmeņa peldēšanu. Atbildi palīdzēja rast vārdi no garīgajām dziesmām, kuras tik bieži biju spēlējusi.

ka manā ielas pusē bija pietura autobusam, kas gāja uz peldēšanas halli, bet pretējā pusē — pietura autobusam, kas gāja uz baznīcu. Kamēr gaidīju, ausīs kaitinoši skanēja dziesmas „Vai šodien ko labu es paveicu?” (skat. *Hymns*, Nr. 223) melodija — tā bija dziesma, ko todien biju ielāņojusi spēlēt Svētdienas skolā. Mana pieredze rādīja, ka komplicētā ritma, sarežģīto vārdu un augstās tonkārtas dēļ bez skanīga pavadijuma šī dziesma skanēs katastrofāli.

Kamēr gremdējos pārdomās, piebrauca abi autobusi. Lai mani uzņemtu, piestāja autobuss, kas brauca uz peldēšanas halli, un arī uz baznīcu braucošā autobusa vadītājs piestāja, apjukumā vērdamies manī, jo zināja, ka vienmēr braucu ar viņa autobusu. Mēs visi pāris sekundes vērāmies cits citā. Kāpēc es vēl vilcinājos? Es biju izvēlējusies To Kungu (skat. „Kurš ir Tā Kunga pusē?”, *Hymns*, Nr. 260), biju solījusi iet, kur Viņš vēlas, lai eju (skat. „Es iešu, kur vēlies”, *Baznīcas dziesmas*, 46. lpp.), un jau pirms laba laika biju pieņēmusi lēmumu ievērot baušļus (skat. „Ievēro baušļus!”, *Hymns*, Nr. 303).

Ķermenis rīkojās, negaidot, kamēr prāts atsauksies sirdsbalsij. Vienā trakā rāvienā pārskrējusi pāri ielai, pamāju autobusa šoferim

pretējā ielas pusē, lai viņš brauc prom, samaksāju par biļeti un devos ieņemt vietu uz baznīcu braucošā autobusa aizmugurē, noskatoties, kā pretējā virzienā aizbrauc mani sapņi par peldēšanu.

Visi todien domāja, ka raudu, jo jūtu Garu, taču patiesībā es raudāju, jo tikko bija pagājis mans bērnības dienu sapnis un es jutu kaunu, ka biju pieļāvusi domu par peldēšanu Sabatā. Taču es izpildīju savu aicinājumu to svētdien tāpat kā pirms un pēc tam.

Pirms devos uz koledžu, es iemācīju vairākiem draudzes locekļiem diriģēt un spēlēt klavieres. Koledžā turpināju klavierspēli un sāku mācīties spēlēt ērģeles. Kad atteicos no peldēšanas sacensībām, domāju, ka iespēja doties uz Latīņameriku ir zudusi man uz mūžiem, taču pēc maģistra grāda iegūšanas Brigama Janga universitātē es kalpoju misijā Kolumbijā. Misijas laikā pasniedzu klavierspēli, jo vēlējos atstāt šiem svētajiem mūzikas dāvanu. Kolumbiešu bērni un jaunieši mēroja jūdzēm tālu ceļu karstajā saulē, lai varētu spēlēt klavieres. Arī viņi sākumā spēlēja ar vienu roku, līdz iemācījās spēlēt ar abām, un, pūloties apgūt klavierspēli, viņi upurēja daudz vairāk nekā es.

Kopš manām kristībām pagājis vairāk kā piecdesmit gadu. Esmu daudz un tālu ceļojusi, pametot mājas Somijā, taču, neskatoties uz to, kur esmu pabijusi, vienmēr bijis nepieciešams kāds, kas spēlētu garīgās dziesmas. Mūzikas universālā valoda cēlusi sapratnes un mīlestības tiltus malā.

Tagad manas rokas ir lēnas, jo man ir artrīts.

Kalpojot misijā Kolumbijā, es pasniedzu klavierspēli. Bērni un jaunieši mēroja jūdzēm tālu ceļu karstajā saulē un daudz upurēja, lai mācītos un iegūtu muzikālās dotības.

Manu aicinājumu ieņēmuši daudzi spējīgāki mūziķi. Māti bieži pārņem skumjas, atceroties pirmos gadus Baznīcā — upurus, ko nesu, manis nostaigātās jūdzes un lietas, no kurām atteicos. Viņa baiļojas, ka manu artrītu izraisījis aukstums, taču es priecājos par savām „kaujā gūtajām rētām”. Es iepludināju savus priekus un bēdas mūzikā, iemācījos smieties un raudāt ar pirkstiem.

Manā dvēselē ieskanas pateicība, domājot, cik ļoti es rūpu Debesu Tēvam un draudzes vadītājiem, ja viņi uzticēja man kā mazai meitenei tik grūtu aicinājumu. Šis aicinājums palīdzēja man iegūt pamatīgu izpratni par evaņģēliju un deva iespēju palīdzēt citiem sajūst Garu caur mūziku. Es esmu dzīvs pierādījums tam, ka jaunpievērstajiem — pat mazām meitenēm bez iemaņām klavierspēlē — nepieciešams aicinājums. Pateicoties manam pirmajam aicinājumam, es atklāju, ka Dievam nekas nav neiespējams un ka Viņam ir plāns un mērķis katram no Viņa bērniem. Un, pateicoties mūzikai, es ieguvu nesatricināmu liecību par Jēzus Kristus atjaunoto evaņģēliju. ■

Bīskapijas padomes DARBĪBĀ

Lorēna Gaunta

Baznīcas žurnāli

*Pēdējo dienu svētie izmanto bīskapiju
un draudžu padomes, lai svētītu tos,
kam nepieciešama palīdzība.*

2011. gada 22. maija naktī pašā Džoplīnas pilsētas sirdī, Misūri štātā, ASV gaudojošu sirēnu pavādībā piezemējās milzīgs tornādo, izpostot mājas un atņemot dzīvības. Viesuļvētra smagi skāra Džoplīnas pirmo bīskapiju, tādēļ bīskaps Kriss Hofmans un bīskapijas padome sāka nekavējoties uzskaitīt bīskapijas locekļu zaudējumus.

„Mums jau bija rīcības plāns, jo iepriekš draudzes padomē bijām apsprieduši priekšdarbus, kas jāveic, ja kaut kas tāds atgadītos,” stāsta bīskaps. „Lai zinātu, ko darīt, mēs paļāvāmies arī uz Garu. Strāvas padeve bija pārrauta, mobilie telefoni nedarbojās. Mēs lūdzām un ieklausījāmies, lai saņemtu atbildi, un tā nāca — kā vienmēr. Es kā bīskaps jutos gandarīts, dzirdot Baznīcas locekļus sakām: „Esmu paveicis to un to”, nevis „Ko jūs gribētu, lai es darītu?”

Palīdzības pasākumi Džoplīnā parāda vienotas bīskapijas padomes spēku. „Bīskapijas padomes tikšanās ir viena no svarīgākajām Baznīcas sanāksmēm,” raksta elders M. Rasels Balards, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „jo priesterības kvoruma un palīgorganizāciju vadītāji var visu pārrunāt un plānot kopā ar bīskapiju. . . . Esmu pārliecināts, ka no visām Baznīcas padomēm un komitejām tieši bīskapijas padome var vislabāk palīdzēt mūsu Tēva bērniem.”¹

Vienoti mīlestībā un ticībā

Puerto Francisko de Orelana, Ekvadoras džungļos esoša izolēta ciemata, Baznīcas locekļus vieno ciešas mīlestības un ticības saites. Viņu gādība atspoguļojas ikmēneša draudzes padomes sapulcēs, kur sākumā uzmanība tiek pievērsta indivīdiem un ģimenēm un tikai tad tam, kā viņiem var palīdzēt Baznīcas programmas. Iedvesma neizpaliek.

Daudziem draudzes locekļiem vajag palīdzību darba atrašanās. Draudzes padome atklājusi, ka grūtības, ar kurām sastopas Baznīcas locekļi, bieži vien var atrisināt vietējā līmenī. Kad padomē tika runāts par vientuļo māti ar mazu meitiņu, kurai ir veselības problēmas, Palīdzības biedrības prezidente zināja kādu darbu, ko māte varētu veikt, paliekot tuvumā meitiņai.

Draudzes padome izmanto arī Baznīcas resursus, piemēram, PDS nodarbinātības pakalpojumu semināru materiālus par karjeras plānošanu.² Viņi organizēja nodarbības, ko pasniedza viens no Baznīcas locekļiem, kas savukārt palīdzēja kādam citam Baznīcas loceklim atrast labāku darbu.

Par draudzes padomi saka draudzes prezidenta pirmais padomnieks Ramiro Rejs: „Mēs esam instrumenti Tā Kunga rokās. Caur saviem darbiem mēs sasniegsim Viņa mērķus.”

EFEKTĪVU PADOMJU PRIEKŠNOTEIKUMI

Elders M. Rasels Balards, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, savā grāmatā *Counseling with Our Councils* (*Dodot padomu mūsu padomēm*) min trīs ieteikumus:

„Pirmkārt, koncentrējieties uz būtiskāko.” Sekojiet vadlīnijām, kuras atrodamas grāmatas *Handbook 2: Administering the Church* (2. rokasgrāmata: *Baznīcas pārvaldīšana*) 4. nodaļā, kas pieejama mājas lapas www.lds.org sadaļā „Serving in the Church”.

„Otrkārt, pievērsieties cilvēkiem, nevis programmām.” Centieties „integrēt jaunpievērstos, aktivizēt mazaktīvos, risināt jauniešu problēmas, atsevišķu Baznīcas locekļu finansiālās grūtības un atsaukties uz vajadzībām, kas ir vientuļajām mātēm un atraitnēm.”

„Treškārt, padomes ir domātas ne vien atskaitēm un lekcijām, bet arī padomu un ideju apmaiņai.” Radiet atmosfēru, kas veicina atklātību, kur visi cilvēki un grupas ir svarīgas un ikviena viedoklis tiek novērtēts.” Cilvēkiem ir dažādi skatījumi un pieredze, tādējādi ikviens var paplašināt kopējo perspektīvu, lai palīdzētu labāk saprast Baznīcas locekļu vajadzības.

Skat. Elder M. Russell Ballard of the Quorum of the Twelve Apostles, *Counseling with Our Councils* (1997. g.), 106., 109., 112. lpp.

Ceļš uz templi

Sākumskolas prezidente Melisa Fiska par bīskapijas padomes spēku pārliecinājās, apmeklējot padomes sapulci Liverpūlē, Ņujorkā, ASV. Meklējot somā pierakstu blociņu, viņa uzgāja bildi ar divdesmit astoņiem Sākumskolas bērniem uz tempļa kāpnēm Palmīrā, Ņujorkā. Viņi visi bija noklāti lapseņu dzēlieniem. Šī fotogrāfija uz brīdi atrāva viņu no sapulces, jo viņa atcerējās dienu, kad bīskapijas Sākumskolas bērni bija devušies uz Palmīru, lai izbaudītu svētumu, kas pārņem tempļa tuvumā. Par nelaيمي, izklājot segas, bērni nejauši bija uzdūrušies lapseņu pūžņiem.

Kad kodumi bija aprūpēti, vadītājas aicināja bērnus pie-skarties templim. Bērni atteicās to darīt, jo baidījās, ka atkal varētu ciest no lapsenēm. Tad vadītājas un vecāki sastājās rindā, izveidojot ceļu līdz templim, un tas deva bērniem drosmi doties uz priekšu.

No jauna pievērsoties bīskapijas padomes sapulcei, Melisa nodomāja: „Cik labi gan būtu, ja ceļā uz templi visi varētu būt šādu mīlošu draugu un vadītāju ieskauti!”

Viņas pārdomas iztraucēja Palīdzības biedrības prezidentes teiktais par kādu māsu, kurai nepieciešama palīdzība: „Pagājušo svētdien viņa neatnāca uz Baznīcu.

KAS IESAISTĀS BĪSKAPIJAS VAI DRAUDZES PADOMES DARBĪBĀ?

Turpmāk minētie priesterības un palīgorganizāciju vadītāji piedalās padomē ar divējām pilnvarām: (1) kā bīskapijas padomes locekļi, kas palīdz bīskapam rast risinājumus, lai atsauktos uz bīskapijas locekļu vajadzībām un

Bīskapība

Bīskapība ir atbildīga par visiem bīskapijas locekļiem, organizācijām un aktivitātēm. Bīskapijas padomē prezidē bīskaps, kurš, lai pieņemtu labākus lēmumus, nepieciešamības gadījumā apspriežas ar saviem padomniekiem un bīskapijas padomi.

(Skat. *Handbook 2: Administering the Church* 4.1, 4.2.)

Bīskapijas sekretārs

„Bīskapijas sekretārs veic pierakstu par uzdevumiem un lēmumiem, kas pieņemti bīskapijas padomes sapulcē. . . . Viņš sniedz arī nepieciešamo statistiku no Baznīcas uzskaites datorsistēmas.”

(*Handbook 2*, 4.6.4.)

Izpildsekretārs

„Izpildsekretārs sagatavo bīskapijas padomes sapulču dienaskārtību. . . . Bīskaps var lūgt viņam palīdzību, lai sekotu līdzi, kā bīskapijas padomes locekļi pilda savus uzdevumus. . . . [Viņš] var arī nodrošināt sečīgu bīskapijas padomes un priesterības izpildkomitejas darbu.”

(*Handbook 2*, 4.6.5.)

Melhesedeka priesterības vadītāji

Augsto priesteru grupas vadītājs un eldru kvoruma prezidents ir atbildīgi par to vīriešu garīgo un laicīgo labklājību, pār kuriem viņi prezidē. Bīskaps var deleģēt šī kvoruma un grupas vadītājiem daļu darba, ko viņš veic noteiktu ģimeņu labā.

(Skat. *Handbook 2*, 7.)

Bīskapijas misijas vadītājs

Bīskapijas misijas vadītājs koordinē bīskapijas centienus misionāru darba veikšanā. Viņš strādā ar pilnlaika misionāriem un draudzes misionāriem. Bīskaps var lūgt viņam vadīt apspriedi par misionāru darbu bīskapijas padomes sapulcē.

(Skat. *Handbook 2*, 5.1.3.)

Es pārliecināšos, lai apmeklējošās māsas paziņo viņai par plānoto tempļa braucienu.”

„Šobrīd viņiem klājas diezgan smagi,” piebilda eldru kvoruma prezidents, „es parunāšu ar viņu mājskolotājiem, lai redzētu, vai mēs varam kaut kā palīdzēt.”

„Jaunās sievietes varētu palīdzēt pieskatīt bērnus,” teica Jauno sieviešu prezidente.

Ielūkojieties bīskapijas padomes locekļu acīs, Melisa ieraudzīja patiesu sirsnību un rūpes. Viņas sejā atplauka smaids. „Tas Kungs ir sagatavojis ceļu, lai Viņa bērni tiktu sargāti un mīlēti,” viņa nodomāja, „Viņš ir devis bīskapijas padomi!”

Gluži kā Džoplinā, Puerto Francisko de Orelanā un Liverpūlē, Baznīcas vadītāji visā pasaulē atklāj svētības, kas nāk no bīskapiju un draudžu padomju darbības. Un padomes turpinās būt par milzīga spēka avotu, kas palīdz viņiem svētīt Tā Kunga bērnus un paveikt Viņa darbu. ■

ATSAUCES

1. M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997. g.), 102. lpp.
2. Grāmata *The Career Workshop Participant's Workbook* (Nr. 35163) ir pieejama store.lds.org, kā arī Baznīcas materiālu sadales un Baznīcas nodarbinātības dienesta centros.

problēmām; (2) kā savu organizāciju pārstāvji, kas mīloši sadarbojas, lai kalpotu un stiprinātu individuus un ģimenes bīskapijās vai draudzēs. (Norādījumi bīskapijām un bīskapībām attiecas arī uz draudzēm un draudžu prezidijiem.)

Palīdzības biedrības prezidente

Palīdzības biedrības prezidente pārstāv bīskapijas sievietes no 18 gadu vecuma. Viņa dara visu, kas viņas spēkos, lai palīdzētu sievietēm pieaugt ticībā un personīgajā taisnīgumā, stiprināt mājas un ģimeni, kā arī palīdzēt tiem, kam tas nepieciešams.

(Skat. *Handbook 2*, 9.)

Jauno vīriešu prezidents

Jauno vīriešu prezidents cenšas stiprināt jaunos, 12–18 gadus vecos vīriešus bīskapijā. Ar savu padomnieku palīdzību viņš palīdz Ārona priesterības prezidijam (bīskapībai) un pārrauga skautu programmas darbību (ja tā darbojas).

(Skat. *Handbook 2*, 8.3.4.)

Jauno sieviešu prezidente

Jauno sieviešu prezidente cenšas stiprināt jaunās, 12–18 gadus vecās sievietes. Viņa ir atbildīga par to, lai „palīdzētu visām jaunajām sievietēm būt cienīgām noslēgt un ievērot svētās derības un saņemt tempļa priekšrakstus”.

(*Handbook 2*, 10.1.1.)

Sākumskolas prezidente

Sākumskolas prezidente ir 18 mēnešu līdz 11 gadu vecu bīskapijas bērnu pārstāve. Viņas skatījums ir noderīgs, ja bīskapijas padomē tiek izskatīts jautājums, kas saistās ar bīskapijas bērniem.

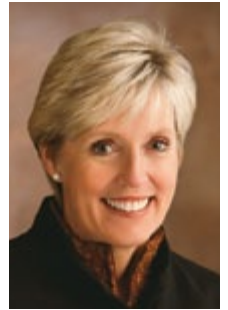
(Skat. *Handbook 2*, 11.)

Svētdienas skolas prezidents

Svētdienas skolas prezidents ir atbildīgs par evaņģēlija mācīšanu Svētdienas skolā. „Viņš nāk uz draudzes padomi ar konkrētiem priekšlikumiem par to, kā Baznīcas locekļi varētu labāk pasniegt un mācīties evaņģēliju Baznīcā un mājās.”

(*Handbook 2*, 12.2.2.)

Lai uzzinātu vairāk par to, kā veiksmīgi pildīt savu aicinājumu, apmeklējiet Leadership Training Library (Vadītāju mācību bibliotēku), kas pieejama dažādās valodās mājas lapā leadershiplibrary.lds.org.

Rozmarija M. Viksoma

Vispārējās Sākumskolas prezidente

Veltīt laiku, lai sarunātos un uzklausītu

Apzināti centieni uzlabot savstarpējo saziņu svētīs mūsu ģimeni mūžīgi.

Ideālā pasaulē mātes sagaidītu bērnus no skolas ar tikko ceptiem šokolādes cepumiem, lielu glāzi auksta piena, gatavas sarunai, lai uzklausītu, kā viņu bērnam šodien gājis. Tā kā mēs nedzīvojam ideālā pasaulē, ja vēlaties, varat aizmirst par cepumiem un pienu, taču neaizmirstiet laiku, lai sarunātos un uzklausītu.

Prezidents Džeimss E. Fausts (1920–2007), otrs padomnieks Augstākajā Prezidijā, jau pirms divdesmit deviņiem gadiem žēlojās, ka ģimenes pavada pārāk maz laika kopā. Padomājiet par to, ko viņš teica konferencē pirms divdesmit deviņiem gadiem: „Viena no lielākajām problēmām mūsdienu ģimenēs ir tā, ka mēs pavadām arvien mazāk un mazāk laika kopā. . . . Kopīgi pavadītais laiks ir ļoti vērtīgs — tas ir laiks, lai sarunātos, uzklausītu, iedrošinātu un mācītu noderīgas lietas.”¹

Pavadot laiku un runājoties ar saviem bērniem, mēs iepazīstam viņus, un viņi iepazīst mūs. Tādējādi mūsu prioritātes un patiesās izjūtas kļūst par daļu no sarunas ar katru bērnu.

Kurš no sirsnīgajiem vēstījumiem būtu pirmais, kurā jūs vēlētos dalīties ar savu bērnu?

Kā 5. Mozus grāmatā māca pravietis Mozus:

„Tev būs To Kungu, savu Dievu, milēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.

Un lai šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī.

Un atgādini tos saviem bērniem un *runā* tos, sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guļoties un ceļoties” (5. Mozus 6:5–7, slīpraksts pievienots).

Un es vēlētos papildināt: „Un ēdot kopā pie vakariņu galda.”

Ja vēlamies, lai mūsu ģimene būtu kopā mūžīgi, mums jāsāk šis process jau šodien. Laiks, ko pavadām, sarunājoties ar saviem bērniem, ir ieguldījums mūsu mūžīgajā ģimenē, jo ceļu uz mūžīgo dzīvi mēs mērojam kopā.

Kāda māte no Ilinoisas, ASV stāsta, kā izbrīvējusi laiku sarunām ar bērniem:

„Kad mūsu bērni vēl bija maziņi, man izstrādājās ieradums skatīties dažas iemīļotākās televīzijas pārraides. . . . Diemžēl šo pārraižu translācija sakrita ar bērnu gulētiešanas laiku.

. . . Pienāca brīdis, kad sapratu, ka pārraides esmu ierindojusi saraksta augšgalā, virs bērniem. Kādu laiku centos lasīt pasakas pie ieslēgta TV, taču dziļi sirdī apzinājos, ka tas

nav tas labākais. Domājot par dienām un nedēļām, ko esmu zaudējusi TV skatīšanās ieraduma dēļ, sajutos vainīga un nolēmu mainīties. Bija vajadzīgs kāds brītiņš, lai pārliecinātu sevi, ka tik tiešām varu izslēgt TV.

Pēc aptuveni divām nedēļām, neieslēdzot televīziju, es jutu, ka smaguma sajūta ir pazudusi. Atskārtu, ka jutos labāk, pat kaut kā tīrāk, un zināju, ka esmu izdarījusi pareizo izvēli.”²

Gulētiešanas laiks ir ideāls laiks sarunai.

Stāstot par saviem jaunajiem karavīriem, Helamans teica: „Un viņi atkārtoja man vārdus, ko viņu mātes bija teikušas, sacīdami: Mēs nešaubāties, mūsu mātes tos zināja” (Almas 56:48).

Viņi mācījās no tiem vārdiem, „ko viņu

mātes bija teikušas”. Runājot ar saviem bērniem, mātes mācīja Dieva vārdu.

Personīgas saziņas saglabāšana

Sarunas nes lielu labumu, un pretinieks apzinās to spēku, kāds ir izrunātajiem vārdiem. Viņš ar prieku mazinātu garu, kas ienāk mūsu mājās, kad sarunājamies, uzklusam, iedrošinam cits citu vai kaut ko kopīgi darām.

Sātans neveiksmīgi mēģināja apturēt Jēzus Kristus evaņģēlija atjaunošanu šajā laiku atklāšanā, cenšoties novērst izšķiroši svarīgu sarunu starp Džozefu Smitu, Dievu Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu.

Džozefa vārdiem runājot: „Pēkšņi kāds spēks mani sagrāba un pilnīgi pārņēma, un tam bija tik pārsteidzoša ietekme, ka mana

mēle sastinga un es vairs nespēju parunāt” (Džozefs Smits — Vēsture 1:15).

Pretiniekam patiktu sastindzināt mūsu mēli — darīt visu, lai atturētu mūs no savu patieso jūtu mutiskas paušanas aci pret aci. Viņš jūsmo par atsvešināšanos un uzmanības novēršanu, viņš jūsmo par troksni, viņš jūsmo par bezpersonisku saziņu — par visu, kas attur mūs no sirdssiltas balss izteiksmes un personiskajām jūtām, kas uzvirto, kad runājam aci pret aci.

Ieklausīšanās savu bērnu sirdī

Uzklausīšana ir tikpat svarīga, cik runāšana. Kā teica elders Džefrijs R. Holands, no Divpadsmit apustuļu kvorumā: „Ja pratīsim mīloši uzklausīt, mums nebūs jādomā, ko teikt. Tas tiks dots mums . . . caur Garu.”³

Kad klausāmies, mēs ielūkojamies apkārtējo sirdīs. Debesu Tēvam ir plāns katram no Viņa bērniem. Padomājiet, kas notiktu, ja mēs kaut uz acumirkli varētu ieskatīties Viņa plānā katram no mūsu bērniem! Kā būtu, ja

mēs zinātu, kā pavairot savu bērnu garīgās dāvanas? Kā būtu, ja mēs zinātu, kā motivēt bērnu sasniegt viņa vai viņas potenciālu? Kā būtu, ja mēs zinātu, kā palīdzēt mūsu bērniem ceļā no bērnišķas ticības uz liecību?

Kā mēs varam to zināt?

Mēs uzklausot varam to uzzināt.

Kā saka kāds Pēdējo dienu svētais un bērnu tēvs: „No tā, ka uzklausu savus bērnus, ir lielāks labums nekā, ja viņiem kaut ko stāstu. . . . Pakāpeniski esmu sapratis, ka mani bērni nevēlas manas gatavās, laika gaitā pārbaudītās, gudrās atbildes. . . . Tas, ka viņi var uzdot jautājumus un runāt par savām problēmām, ir daudz svarīgāk, nekā dzirdēt manas atbildes. Parasti pēc tam, kad viņi visu pateikuši (ja vien esmu pietiekami ilgi un labi klausījies), viņiem nevajag manis dotās atbildes. Viņi ir atraduši atbildi paši.”⁴

Koncentrēšanās uz pašām svarīgākajām lietām prasa laiku. Sarunas, uzklausīšana un iedrošināšana nenotiek ātri. To nevar sasteigt vai ieplānot, vislabāk, ja tas notiek pats par sevi, kad kaut ko kopīgi *darām*: kopīgi strādājam, kaut ko veidojam vai spēlējamies. Tas notiek, kad izslēdzam sabiedriskos mēdijus, atliekam malā laicīgās izklaides un pievēršamies cits citam.

Tas tik tiešām ir grūti. Pārtraucot iesākto un visu izslēdzot, mums jābūt gataviem tam, kas sekos. Sākumā var ieskaust stindzinošs klusums un rasties mulsinoša zaudējuma sajūta, taču esiet pacietīgi, pagaidiet kaut dažas sekundes un izbaudiet turpmāko. Pievērsiet visu uzmanību apkārtējiem, uzdodot jautājumus par viņu dzīvi un sākot klausīties. Vecāki, parunājiet par kādu no jūsu bērna interesēm, pasmeijieties par kādu pagātnes notikumu vai pasapņojiet par nākotni! Pat muļķīga saruna var pārvērsties jēgpilnā diskusijā.

Noteikt mūžīgo mērķi par prioritāti

Pagājušajā pavasarī, kad viesojos jauno sieviešu klasē, skolotāja lūdza mums uzrakstīt desmit prioritātes. Es steigšus sāku rakstīt, un jāatzīst, ka pirmā doma, kas pazibēja manā prātā, bija: „Nr.1: sakārtot zīmuļu atvilkni virtuvē.” Kad bijām pabeigušas savu sarakstu, Jauno sieviešu vadītāja lūdza mums pastāstīt, ko esam uzrakstījušas. Man blakus sēdēja Ebija, kurai nesen bija apritējis divpadsmit. Ebijas saraksts bija šāds:

1. Mācīties koledžā.
2. Kļūt par interjera dizaineri.
3. Doties misijā uz Indiju.
4. Salaulāties templī ar atgriezušos misionāru.
5. Iekārtot māju un izaudzināt piecus bērnus.
6. Sūtīt bērnus misijā un koledžā.
7. Kļūt par „vecmammu–cepumu devēju”.
8. Izlutināt mazbērnus.
9. Iegūt lielākas zināšanas par evaņģēliju un priecāties par dzīvi.
10. Atgriezties, lai dzīvotu ar Debesu Tēvu.

Es varu teikt: „Paldies tev, Ebij! Tu mācīji man, kā iegūt vīziju par to, ko Debesu Tēvs ieplānojis mums visiem. Ja zināt, ka ejat pa pareizo ceļu pat, ja gadās kādi likumi, ar jums viss būs kārtībā. Ja paturēsiet acis galveno mērķi — paaugstināšanu un atgriešanos pie Debesu Tēva — jūs tur nokļūsit.”

Kur gan Ebija ņēma šo mūžīgā mērķa izjūtu? Tā tiek attīstīta mājās. Tā tiek attīstīta mūsu ģimenēs. „Ko jūs ģimenē darāt, lai iegūtu šādas prioritātes?” es vaicāju Ebijai.

„Papildus Svēto Rakstu lasīšanai mēs studējam *Sludini Manu evaņģēliju*,” viņa atbildēja un tad piebilda: „Mēs bieži sarunājamies — gan ģimenes mājvakaros, gan pie vakariņu galda, gan braucot mašīnā.”

Kā rakstījis Nefijs: „Mēs runājam par Kristu,

mēs priecājamies par Kristu un mēs sludinām par Kristu.” Kādēļ? „Lai mūsu bērni varētu zināt, pie kura avota meklēt savu grēku piedošanu” (2. Nefija 25:26).

Sarunāšanās, uzklauššana, iedrošināšana un kopīgas nodarbes tuvinās ģimeni mūsu Glābējam, kurš mūs mīl. Apzināti centieni uzlabot savstarpējo saziņu tagad — šo pašu dienu — svētīs mūsu ģimeni mūžīgi. Es liecinu, ka, runājot par Kristu, mēs jutīsim prieku par Kristu un Viņa Izpirkšanas dāvanu, un mūsu bērni uzzinās, „pie kura avota meklēt savu grēku piedošanu”. ■

No uzrunas Soltleikas staba konferences satelītpārraidē 2010. gada 24. oktobrī.

ATSAUCES

1. James E. Faust, „Enriching Family Life”, *Ensign*, 1983. g. maijs, 41. lpp.
2. Susan Heaton, „Talk Time Instead of TV Time”, *Ensign*, 1998. g. okt., 73. lpp.
3. Jeffrey R. Holland, „Witnesses unto Me”, *Liahona*, 2001. g. jūl., 16. lpp.
4. George D. Durrant, „Pointers for Parents: Take Time to Talk”, *Ensign*, 1973. g. apr., 24. lpp.

MELLENES UN MORMONA GRĀMATA

Pirms dažiem gadiem mēs ar ģimeni pārcēlāmies no pārapdzīvota metropoles rajona ar ātru dzīves tempu uz mazu lauku īpašumu, pie salīdzinoši neliela ciema. Tuvumā atradās pamesta melleņu audzētava un caur īpašnieka draugiem mēs ieguvām atļauju lasīt tik daudz melleņu, cik vēlamies.

Tovasar vairākus rītus nedēļā sapiedāmies mašīnā kopā ar groziem un somām, lai pavadītu kādu jauku

stundu, lasot garšīgās mellenes. Kādu rītu jaunākais dēls Hairams devās līdz visai negribīgi. Viņš bija pārliecināts, ka esam nolasījuši pilnīgi visas mellenes un ka, dodoties turp atkal, mēs tikai izniekotu laiku. Cik pārsteigts viņš bija, atklājot, ka melleņu ir vairāk nekā jebkad agrāk! Viņš atrada melleņu krūmājus, ko iepriekš nebija pamanījis, un dažas sulīgākās mellenes tajās vietās, ko pavisam droši jau bija pārmeklējis.

Tas sakrita ar laiku, kad bīskapijas jauniešu vadītāji aicināja mūsu pusaudžus izlasīt visu Mormona Grāmatu līdz augustam, kad atsākas skola. Mūsu bērni pastāstīja par to mums, un mēs ar ģimeni apņēmāmies pievienoties viņu centieniem.

Tik tikko bijām pabeiguši Mormona Grāmatu, kad 2005. gada augustā saņēmām *Ensign* izdevumu ar prezidenta Gordona B. Hinklija

Hairams bija pārliecināts, ka ir nolasījis pilnīgi visas mellenes un ka došanās uz melleņu audzētavu ir veltīga laika šķiešana.

(1910–2008) aicinājumu izlasīt visu Mormona Grāmatu līdz gada beigām. Hairams ar brāli Džozefu ļoti priecājās, domājot, ka jau esam paklausījuši pravietim! Taču vecākie bērni, Sets un Betānija, atgādināja viņiem, ka prezidents Hinklijs lūdz mūs lasīt grāmatu atkal, neskatoties uz to, cik reižu esam to izlasījuši līdz šim.

„Bet kādēļ?” zēni vaicāja. „Mēs jau esam izlasījuši katru vārdu, kas gan vēl tur ir tāds, ko mēs jau nebūtu izlasījuši un varētu mācīties?”

Pēc neilga klusuma brīža kāds pieminēja mellenes: „Vai atceraties gadījumu, kad mums šķita, ka esam nolasījuši visas mellenes? Kad atgriezāmies, tur taču vienmēr bija mellenes — vienmēr! Neskatoties uz to, cik daudz reižu un pirms cik ilga laika bijām turp devušies, krūmājos vienmēr bija mellenes.”

Mēs ātri vien uztvērām saistību. Līdzīgi kā mūsu tuvumā esošā audzētava ar tās bagātīgi gardo melleņu krājumu, Mormona Grāmata ir neizsīkstošs garīgās barības avots, kas atklāj arvien jaunas patiesības. Tā nu mēs atkal sākam lasīt Mormona Grāmatu.

Lai gan, atsaucoties pravieša aicinājumam, Mormona Grāmatā izlasīju to, ko biju lasījusi jau daudzkārt, es guvu jaunu ieskatu un izpratni attiecībā uz apstākļiem un izaicinājumiem, ar ko tobrīd sastapos. Es zinu, ka, sirsnīgi lasot Mormona Grāmatu, mēs ikreiz varam gūt jaunas atziņas un tuvināties Glābējam. ■

Sjūelena S. Vailere, Džordžija, ASV

ES JUTU, KA MAN JĀATNĀK

Pat divarpus gadus pēc kristībām Buenosairosā, Argentīnā, man joprojām ausīs skanēja vārdi, ko man teica viens no elderiem, kas mani mācīja: „Es zinu, ka tu esi misionārs!” Atminējos arī spēcīgo atbildi, ko saņēmu lūdzot, lai zinātu, vai tās sajūtas, kas tobrīd dziļi iespaidās sirdī, ir patiesas. Kad man palika divdesmit, zināju, ka jāsāk gatavoties misijai.

Taču kā gan es varēju būt misionārs? Es nemaz nelīdzinājos tiem eņģeliskajiem jaunajiem puīšiem, kas man mācīja evaņģēliju. Un kā gan lai pametu darbu? Kur es dzīvošu pēc atgriešanās mājās? Lai gan tobrīd dzīvoju tikai mazā istabiņā kādas mājas aizmugrē, atrast to bija grūti.

Kādu vakaru, mērojot ceļu mājujup, mani atkal pārņēma nemiers un šaubas. Pārņākot mājās, es centos pieņemt lēmumu. Es nolēmu mesties uz ceļiem, lai lūgtu pēc palīdzības. To darot, sajutu spēcīgu iedvesmu apmeklēt Leandro — draugu, kurš grūtos brīžos bija mani spēcīnājis.

Taču, tas, ka man būtu jāmodina viņš pusnakts stundā, lika pretoties šai domai. Zinot, ka viņš agri ceļas, lai dotos uz darbu, es neuzdrošinājos tik vēl klauvēt pie viņa durvīm. Es cīnījies ar šīm domām, turpinot just iedvesmu viņu apmeklēt, taču tik un tā izvēlējos pamudinājumu ignorēt.

Tā vietā nolēmu apiet ap kvartālu, lai ieelpotu svaigu gaisu, taču drīz

Ienākot ieraudzīju, ka manā istabā sēž Leandro, un mani tik spēcīgi pārņēma Gars, ka aizrāvās elpa.

vien atcerējos, ka esmu atstājis vaļā durvis un devos atpakaļ uz mājām. Ienākot ieraudzīju, ka manā istabā sēž Leandro, un mani tik spēcīgi pārņēma Gars, ka aizrāvās elpa. „Ko tu šeit dari?” es jautāju, aizkustinājumā trīcošā balsī.

„Nezinu,” viņš teica, „es tikai jutu, ka man pie tevis jāatnāk.”

Pastāstīju viņam par šaubām, kas mani moka attiecībā uz misiju. Viņš liecināja un iedrošināja mani, un pēcāk palīdzēja aizpildīt misijas pieteikumu, ko nākamajā rītā ienesu savam bīskapam. Pēc diviem mēnešiem saņēmu aicinājumu kalpot Salta misijā Argentīnā.

Es zinu, ka tonakt mans draugs bija instruments Tā Kunga rokās, un es no visas sirds ticu, ka Debesu Tēvs uzklausa un atbild uz lūgšanām, kas paustas sirsnīgi un ar patiesu nolūku. ■

Aldo Fabijo Moraka, Nevada, ASV

ES MIRSTU!

Kādudien, strādājot par māsiņu noslogotā pēcooperāciju rehabilitācijas nodaļā, saņēmu zvanu par pacientu Bilu, kuram tikko veikta operācija. Viņam bija jādodas uz reanimācijas palātu, taču nodaļa jau bija pilna, un viņš tika uzticēts man.

Drīz vien pacients un viņa ģimene ieradās, un es ar atvieglojumu konstatēju, ka viņš izskatās možs, spējīgs orientēties un necieš sāpes.

Kad biju pārbaudījis pacienta vitālās funkcijas un izrādījusi viņam un viņa ģimenei palātu, izgāju koridorā, lai papildinātu viņa slimības vēsturi. Tikko kā mana pildspalva pieskārs papīram, dzirdēju balsi, kas teica: „Atgriezies viņa palātā!” Pārtraucu rakstīt

un palūkojos atpakaļ, taču tur neviena nebija. Šķita jau, ka esmu balsi iztēlojusies, taču pēkšņi tā atskanēja otrreiz, jau skaļāk.

Es ieskrēju Bila palātā un atklāju, ka viņa kakls piepampis divreiz lielāks un viņam ir grūti paelpot. Pieņemot, ka notikusi miega artērijas perforācija, ar labo roku izdarīju tiešu spiedienu uz viņa kaklu, tajā pašā laikā izmantojot kreiso roku, lai sazvanītu neiroradiologu, kurš bija veicis operāciju. Ķirurgs teica, ka atsūtīs grupu pēc Bila, cik drīz vien iespējams. „Un neatlaidiet roku!” viņš piebilda.

Turpinot izdarīt spiedienu, es pie Bila gultas pamanīju pazīstamu Baznīcas grāmatu. „Vai jūs esat Baznīcas loceklis?” es jautāju.

Ķirurgs teica, ka atsūtīs grupu pēc Bila, cik drīz vien iespējams. „Un neatlaidiet roku!” viņš piebilda.

Viņš pūlējās pamāt ar galvu un pastāstīja, ka ir tempļa darbinieks Atlantas Templī Džordžijā. Un tad, miršķinot acis, lai izvairītos no asarām, teica: „Es mirstu!”

Es teicu, ka viņš nemirs, ar no teiktību paziņojot: „Nākamēnes es salaulāšos Atlantas Templī, un jūs tur būsiet.” Tad ieradās ķirurgu grupa un ātri aizveda Bilu projām.

Turpmākā mēneša laikā, satraumā par kāzu rīkošanu, es gandrīz aizmirsu par Bilu, kuram, kā izrādījās, bija alergiska reakcija pret zālēm. Taču manā kāzu dienā, kad tempļa matrona pavadīja mani uz saistīšanas telpu, es ieraudzīju pazīstamu seju — Bila sievu Džordžiju. Kad pateicu viņai, ka mani tūliņ salaulās, viņa devās uzmeklēt Bilu. Brīdi pirms ceremonijas sākuma atvērās durvis un viņš ienāca. Pēc vairāku nedēļu ilgām galvassāpēm, nelabuma un vājuma Bils beidzot bija juties pietiekami labi, lai tieši todien dotos uz templi, nezinot, ka tā ir mana kāzu diena.

Pēc diviem gadiem mūs ar vīru aicināja par tempļa darbiniekiem Nešvilas Templī Tenisijā. Kad ieradāmies, lai tiktu iesvētīti aicinājumā, kāds kungs atvēra man durvis un teica: „Laipni lūgti Nešvilas Templī!” Tas bija brālis Bils.

Mēs kalpojam kopā trīs gadus. Bils visiem pastāstīja, ka esmu izglābusi viņa dzīvību, taču es zināju, ka viņu izglāba Tas Kungs, kurš ar šo gadījumu mācīja man, cik svarīgi atsaukties Svētā Gara pamudinājumiem. ■

Ramona Rossa, Tenesija, ASV

VARBŪT MUMS BŪTU JĀLŪDZ

1975. gada pavasarī mēs ar ģimeni dzīvojām skaistu, zaļojošu lauksaimniecību ielokā Reinlandes-Pfalzas rajonā Rietumvācijā. Kādā lietainā svētdienā, braucot mājup no baznīcas, mēs piestājām, lai palīdzētu automobilim, kas bija sagāzies uz sāniem pielijušā ceļmalas grāvī meža malā. Tuvojoties naktij, biezo lapotņu paēnā jau bija satumsis.

Kad bijām apskatījuši sadauzīto braucamrīku, atgriezāmies savā mašīnā un atklājām, ka tā iestigusi dubļos. Es nevarēju pabrukt atpakaļ, tikai uz priekšu — dziļāk mežā. Mēs jau iepriekš bijām braukuši caur mežu un atklājuši, ka daudzi meža ceļi ir savstarpēji saistīti un galu galā izvedīs laukā, tādēļ nolēmām braukt uz priekšu melnajā tumsā.

Drīz vien sapratu, ka esam kļūdījušies. Šaurais, pielijušais ceļš bija ļoti grambains, dubļains un veda arvien dziļāk un dziļāk mežā. Centos nemazināt ātrumu, baidoties, ka apstājoties mēs iestigsim pilnībā, līdz ieraudzīju, ka priekšā ir paaugstinājums, kas izskatās pietiekami stingrs, lai noturētu mašīnas svaru. Gribēju izdabūt mašīnu no dubļiem, lai man būtu laiks padomāt, ko darīt tālāk. Mašīna zvalstījās augšup un lejup pa dubļiem.

Apstājos un izkāpu, bet bez starmešiem neko nevarēja saskatīt. Ieslēdzu starmešus, paķēru luksturīti un,

Ieslēdzu starmešus, paķēru luksturīti un, aplūkojis mašīnu, sapratu, ka vislabāk būtu iebraukt atpakaļgaitā mežā.

aplūkojis mašīnu, sapratu, ka vislabāk būtu iebraukt atpakaļgaitā mežā un ar izrāvienu izbraukt uz ceļa, pa kuru braucām iepriekš.

Cik tālu vien iespējams, iebraucu atpakaļgaitā mežā, iedarbināju dzinēju, ar rāvienu izbraucu uz ceļa un iegrimu dziļi dubļos. Tagad mēs patiesi bijām ķezā — sēdējām mašīnā, melnas tumsas un pilnīga klusuma ieskauti, kopā ar sievu un trim pārbiēdētiem bērniem.

Vaicāju, vai manai sievai ir kāda ideja, ko darīt. „Varbūt mums vajadzētu lūgt,” viņa pēc mirkļa teica. Bērni nomierinājās praktiski nekavējoties. Es pazemīgi un izmisīgi lūdzu pēc palīdzības, un lūdzot man prātā

pavisam skaidri ienāca doma: „Uzliec riepām ķēdes!”

Mana mīlā, svētdienas drēbēs tērptā sieva turēja luksturīti, stāvot 25 cm dziļos dubļos, kamēr es ar plikām rokām tīrīju aizmugurējās riepās, lai uzliktu ķēdes. No jauna ar ticību un pārliecību lūguši, mēs iedarbinājām dzinēju, un, lēni baucot caur dubļiem, galu galā izbraucām uz ceļa klājuma.

Sajūsmā par izklūšanu no dubļiem un tumsas es gandrīz aizmirsu, kurš mums palīdzējis tikt laukā no meža. Par to atgādināja piecgadīgā meita, sakot: „Tēti, Debesu Tēvs tik tiešām atbild uz lūgšanām, vai ne?” ■

Skots Edgars, Jūta, ASV

Visi zina Bleku

Ādams K. Olsons

Baznīcas žurnāli

Visa Honora Bleka Boneta dzīve bija basketbols. Piecpadsmit gados Bleks bija kļuvis par Franču Polinēzijas uzlecošo zvaigzni, viņš bija viens no labākajiem spēlētājiem vienā no labākajām augstākās līgas pieaugušo komandām valstī. Lai gan viņa iesauka bija radusies no kļūdaini uzrakstīta vārda *black (melns)*, par viņa talantu nebija nekādu šaubu.

Taču viņš vēlējās sasniegt vairāk. Viņš gribēja piedalīties profesionālajās spēlēs Eiropā,

un vairāk par visu — izcīnīt zelta medaļu Dienvidokeānijas spēlēs.

Vienīgais šķietamais šķērslis viņa ceļā bija Baznīca.

Misija

Lai gan komandu, kurā tolaik spēlēja Bleks, sponsorēja Baznīca, viņam tā neko daudz neinteresēja, tāpat kā pravieša aicinājums, lai katrs cienīgs un spējīgs jauniets kalpotu misijā.

Viņš jau bija pateicis bīskapam, ka netaisās doties misijā. Viņš neredzēja iespēju turpināt profesionālo karjeru, ziedojot divus gadus misijai.

Turklāt Dienvidokeānijas spēles, kas notika reizi četros gados, sakrita ar laiku, kas viņam būtu jāpavada misijā, un Taiti basketbola federācija bija ieinteresēta, lai viņš spēlētu nacionālajā komandā. Tā būtu iespēja beidzot pielikt punktu vārdiem, ko ikreiz, kad Bleks bija par sevi pārāk augstās domās, teica viņa tēvs: „Visi zina Bleku, bet viņam nav zelta.”

Bleka tēva Žana-Baptista vārdi bija labi domāti, taču Bleku tie darīja traku. Tas atgādina, ka, lai gan Taiti basketbola fani viņu zina, viņam nav par spēli gūto medaļu. Savukārt viņa tēvs bija izcīnījis medaļu pirmo Dienvidokeānijas spēļu laikā, spēlējot vīriešu komandā.

Honors Bleks un Miranda Boneti jau ilgi bijuši iesaistīti Taiti basketbolā.

*Bleka aizrašanās
ar basketbolu ir bijis
gan pārbaudījums,
gan svētība.*

„Mēs esam laimīgi, kad dzīvojam tā, kā to vēlas Tas Kungs.”

Prezidents Tomass S. Monsons, „Closing Remarks”, *Liahona*, 2010. g. nov., 67. lpp.

Bleka misija bija pielikt punktu tēva vārdiem, viņam nebija laika citai misijai.

Izmaiņas domāšanā, pārmaiņas sirdī

Neskatoties uz attieksmi pret misiju, Bleks joprojām piedalījās Baznīcas pasākumos. Sešpadsmit gadu vecumā Bleks saņēma drosmi uzaicināt Mirandu Mariteragi padejot Baznīcas deju vakarā. Miranda arī bija laba basketboliste, kas sapņoja izcīnīt savu zelta medaļu. Arī viņas tēvs bija spēlētājs komandā, kas pirmā izcīnīja medaļu.

Pāris sekunžu pēc Bleka uzaicinājuma dziesma beidzās, tādēļ viņi dejoja vēl nākamo dziesmu, kas izrādījās pēdējā šajā deju vakarā. Bet Bleks vairs negribēja, lai deja beigtos.

Bleks nebija plānojis laulāties templī, viņš pat nebija iecerējis precēties ar Baznīcas locekli. Taču turpmāko divu gadu laikā, labāk iepazīstot Mirandu, viņa domas sāka mainīties. Kādudien, viesojoties pie Mirandas, Bleka uzmanību piesaistīja uzraksts, ko viņa bija pagatavojusi Jauno sieviešu nodarbībā. Tas vēstīja: „Es laulāšos templī.”

Ar interesi par Mirandu un viņas nelokāmo apņemšanos laulāties templī pietika, lai Bleks sāktu pārskatīt savus plānus. Viņš nolēma nopietni pievērsties Baznīcai. Viņa lēmumi noveda pie rīcības, kas ļāva viņa dzīvē darboties Svētajam Garam.

Lēmums

Viens no lēmumiem, ko Bleks pieņēma astoņpadsmit gadu vecumā, bija saņemt patriarhālo svētību. Kad patriarhs svētībā paziņoja, ka Bleks kalpos misijā un laulāsies templī, viņš juta Garu.

„Es zināju, ka tas ir tas, ko Dievs vēlas, lai es darītu,” viņš saka.

Lai gan izskatījās, ka nacionālā komanda varētu iegūt medaļu, ģimene atbalstīja Bleka lēmumu — Dieva gribu likt augstāk par savējo. Šis lēmums nebija viegls. Bleks sastapās ar lielu spiedienu un ātri saprata, ka viņa apņemšanās pakļauties Dieva gribai tiks vairākkārt pārbaudīta.

Pēc gadu ilgas kalpošanas Taiti misijā basketbola federācija lūdza, vai Bleks varētu atgriezties komandā uz vienu mēnesi, lai piedalītos spēlē.

Bleka misijas prezidents, norūpējies, kā šāda pieredze varētu iespaidot Bleka spēju atgriezties un kalpot, sajuta iedvesmu. „Tu vari doties projām, ja vēlies, taču tu nedrīkstēsi atgriezties,” viņš teica.

Lai gan Bleks gribēja medaļu, tas vairs nebija tas, ko viņš vēlējās vairāk par visu. Viņa misija bija apbrīnojama. Viņš negribēja palaist vējā otro gadu, pat ne basketbola dēļ.

Bleks palika.

Komanda izcīnīja zeltu.

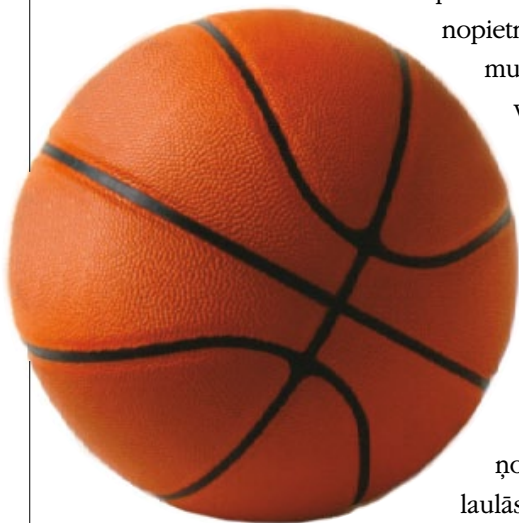
Atšķirīgi apstākļi, līdzīgs lēmums

Kad Bleks bija ar godu pabeidzis misiju, viņš ar Mirandu salaulājās Papeetes Templī Taiti un uzsāka veidot ģimeni. Bleks atsāka spēlēt nacionālajā komandā.

Miranda bija spēles vadītāja nacionālajā sieviešu komandā, kas gatavojās Dienvidokeānijas spēlēm.

Taču, tuvojoties spēlēm, pāris juta spēcīgu iedvesmu, ka laiks otrajam bērniņam.

Ņemot vērā, ka līdz spēlēm bija jāgaida mazāk par gadu, viņiem būtu viegli atlikt otrā bērniņa gaidīšanu, lai Miranda varētu spēlēt. Sieviešu komandai bija labas izredzes iegūt medaļu.

Taču pāris no līdzšinējās pieredzes bija mācījies, ka, pakļaujoties Dieva gribai, var saņemt lielākas svētības nekā to, uz ko var cerēt, sekojot savām vēlmēm. Pēc cītīgām Svēto Rakstu studijām un lūgšanām viņi izlēma pirmajā vietā likt ģimeni.

1999. gadā, kad Miranda bija astotajā grūtniecības mēnesī, sieviešu komanda izcīnīja zeltu.

Visi zina Bleku

Pēdējo desmit gadu laikā Bleks un Miranda ir bijuši augstākā līmeņa spēlētāji Franču Polinēzijā, izcīnot kausus nacionālās līgas čempionātos un turnīros, kā arī spēlējot nacionālajā komandā 2003. un 2007. gada spēļu laikā.

Viņi abi piedalījās arī 2011. gada spēlēs, tikai šoreiz Bleks piedalījās kā vīriešu komandas treneris. Miranda ar sieviešu komandu izcīnīja zelta medaļu, bet vīriešu komanda ieguva bronzu, jau atkal nepiepildot Bleka sapni par zeltu.

Dažreiz Bleks prāto, kāda būtu viņa dzīve,

ja tā vietā, lai pildītu Dieva gribu, viņš būtu rīkojies saskaņā ar savām vēlmēm.

„Visdrīzāk man būtu zelta medaļa,” viņš saka, „varbūt es būtu profesionāls spēlētājs, varbūt ne.”

Bet pāris nenozēlo pieņemtos lēmumus. Grūti iedomāties, ka viņi varētu būt vēl laimīgāki.

„Es laulājos templī,” saka Bleks, „man ir brīnišķīga sieva, četri skaisti bērni, un es vēl joprojām esmu Baznīcā. Basketbols neko tādu nespētu sniegt. Šīs svētības esmu saņēmis, pirmajā vietā liekot To Kungu.

Lai gan Tā Kunga likšana pirmajā vietā nav apklusinājusi tēvu, tā ir devusi jaunu nozīmi viņa vārdiem. Pirms dažiem gadiem federācija domāja par līgas spēļu plānošanu svētdienās, un klubu prezidenti tikās, lai to apspriestu. „Vai esat jautājuši, ko par to domā Bleks?” kāds vaicāja.

Priekšlikums tika noraidīts.

Pateicoties tam, ka Bleks licis To Kungu pirmajā vietā, visi zina ne vien Bleku, bet arī to, kam viņš tic. ■

Blekam un Mirandai veiksmīga ģimenes dzīve ir svarīgāka par panākumiem sportā.

„Kādēļ man jāapmeklē seminārs, ja varu studēt Svētos Rakstus pats?”

Visu savu turpmāko dzīvi jūs varēsiet studēt Svētos Rakstus paši, tādēļ, ja vien jums ir iespēja apmeklēt semināru, izmantojiet to, lai studētu kopā ar izcilēm skolotājiem un saviem draugiem!

Mācības un Svēto Rakstu studijas laba skolotāja vadībā palīdzēs gūt jaunas atziņas, padarot skaidrāku to, ko, iespējams, iepriekš neesat isti izpratuši. Skolotājs dalīsies praviešu un Baznīcas vadītāju mācībās, kas sniegs lielāku izpratni par Svētajiem Rakstiem.

Turklāt parasti mācīties kopā ar klasesbiedriem ir daudz patīkamāk nekā vienam, jo paveras iespēja pārrunāt lasīšanas gaitā gūtos atklājumus. Gadās, ka klasesbiedru pieredze padarījusi kādus noteiktus Svēto Rakstu pantus par viņu iemīļotākajiem pantiem, un, dzirdot par viņu pieredzi, Svētie Raksti it kā atdzīvojas. Studējot evaņģēliju kopā ar citiem, jūs varat baudīt apsoltu svētību: „Kur divi vai trīs ir sapulcējušies manā vārdā, . . . tur Es būšu viņu vidū” (M&D 6:32).

Turklāt seminārs palīdz strukturēt jūsu studijas, motivējot lasīt noteiktā tempā, kas palīdz izlasīt līdz galam visas Svēto Rakstu grāmatas. Jums tiks dota iespēja apspriest un iemācīties no galvas Svēto Rakstu pantu izlasi. Mācības seminārā garantē lielāku ieguvumu no Svētajiem Rakstiem nekā jebkas cits, ko jūs šajā dzīves posmā varētu darīt.

Jauni draugi, jaunas idejas

Seminārā jūs iegūsiet jaunus draugus, kuri kļūs ļoti tuvi, gluži kā ģimene. Jūs apgūsiet daudz jauna, ko neuzzinātu, studējot patstāvīgi. Seminārs ir jautra un ļoti garīga pieredze, kas nodrošina pareizu dienas iesākumu. Ja vēl neapmeklējat semināru, sāciet to tagad, un tas mainīs jūsu dzīvi!

Katarina B., 16 gadi, Kalifornija, ASV

Laime

Seminārs palīdz uzsākt dienu, tas dara mani laimīgāku. Pateicoties semināram, es labprātāk runāju par evaņģēliju ar apkārtējiem. Iedziļinoties Svētajos Rakstos, es saprotu tos arvien labāk.

Meidija S., 15 gadi, Kolorado, ASV

Ideāla kombinācija

Seminārs ir pacilājoša pieredze. Dažkārt ar to, ka studējam paši, nepietiek — individuālās studijas un seminārs veido ideālu kombināciju. Skolotāji ir apbrīnojami, un, ja rodas kādi jautājumi, skolotāji vai klasesbiedri var palīdzēt rast atbildi.

Davsons D., 15 gadi, Aīdaho, ASV

Lielāka izpratne

Lasīt Svētos Rakstus vienatnē nav tik jautri, kā studēt kopā ar citiem. Turklāt ir interesanti dzirdēt citu domas un mācīties no tām, kopīgi studējot Svētos Rakstus. Apmeklējot semināru, esmu uzzinājusi daudz interesanta un daudz vairāk mācījusies par Svēto Rakstu izcelsmi un vēsturiskajiem notikumiem, kas padara studijas daudz aizraujošākas! Es priecājos, ka nolēmu apmeklēt semināru!

Rebeka M., 16 gadi, Šlēsviga-Holsteina, Vācija

Šo atbilžu nolūks ir sniegt palīdzību un plašāku redzējumu, tas nav oficiāls Baznīcas doktrīnas skaidrojums.

Stiprāka liecība

Pirmkārt, Tas Kungs saka — kur sapulcēsies divi vai trīs Viņa Vārdā, tur Viņš būs viņu vidū (skat. Mateja 18:20;

M&D 6:32). Viņa Gars var palīdzēt, kad pārdomājam to, ko Viņš paveicis mūsu labā. Otrkārt, studējot Svētos Rakstus kopā ar citiem, mēs gūstam lielāku izpratni. Klausoties cits citā, mēs varam izdzirdēt ko tādu, ko paši neesam pamanījuši, un tāpat var būt arī ar citiem, kad dalāmies savās zināšanās. Treškārt, apmeklējot semināru, mana liecība stiprinās. Seminārā mums ir iespēja dalīties savā liecībā un dzirdēt citu liecības, un tas palīdz palikt uz pareizā ceļa.

Dmitrijs G., 16 gadi, Dņepropetrovska, Ukraina

Mācīties no citiem

Es uztveru semināra apmeklējumu kā obligātu. Es daudz mācos — ne tikai no uzticīgā skolotāja, kas māca un

skaidro Svētajos Rakstos rodamās patiesības, bet arī no klasē notiekošajām diskusijām. Daloties pieredzē ar apgūto, citi studenti man palīdzējuši iegūt vairāk zināšanu par evaņģēliju un par Glābēju, un Viņa Izpirkšanu. Ar to, ka studēju pats, nepietiek, dažas atbildes uz savām problēmām esmu radis tieši klasē notiekošo diskusiju laikā. Varu liecināt, ka semināram ir būtiska nozīme manas liecības — par Jēzus Kristus Baznīcu — stiprināšanā.

Denzels Dž., 15 gadi, Rietumsamoa

Gaisma un patiesība

Apmeklējot semināru, es tiecos pēc gaismas un patiesības un uzvelku Dieva bruņas (skat. M&D 27:15–18). Šīs

bruņas palīdz atpazīt Viņa balsi visos laikos un visās vietās. Ikdienas Svēto Rakstu studijas stiprina manu ticību un liecību un palīdz būt stiprai, sastopoties ar pārbaudījumiem. Semināra apmeklējums ir viens no labākajiem veidiem, kā rast gaismu un patiesību, studēt Svētos Rakstus un meditēt.

Noemi M., 17 gadi, Puebla, Meksika

Trīs iemesli

Pirmkārt, es apmeklēju semināru, jo vēlos kalpot misijā. Misionāriem ir agri jāceļas un no rītiem jāstudē evaņģēlijs. Semināra apmeklējums palīdz man izstrādāt labu ieradumu — agri celties. Otrkārt, no rītiem galva ir skaidra, un mēs varam koncentrēties uz mācībām un studijām. Izmantot labākās stundas, lai mācītos par Dievu, ir gudri. Treškārt, ja studētu pats, man visdrīzāk nebūtu tik dziļas izpratnes kā manai

skolotājai. Pateicoties viņas vadībai un tam, kā viņa māca, es varu iemācīties daudz vairāk, nekā spētu pats.

H. Čen Vans, 16 gadi, Taičunga, Taivāna

SVĒTĪBAS, KAS NĀK NO SEMINĀRA

„Es zinu, kādu spēku dod saskarsme semināra un institūta nodarbībās. Tas ir bagātīgāks manu dzīvi, un es zinu, ka tāpat būs arī ar jums. Tas izveidos ap jums vairogu, kas pasargās no pasaulīgajiem kārdinājumiem un dos spēku stāties pretī pārbaudījumiem. Zināšanas par evaņģēliju ir liela svētība. Un man nav zināms nekas labāks par institūta un semināra programmām, kur Baznīcas jaunieši varētu iegūt īpašas zināšanas par svētām lietām.”

Elder L. Tom Perry of the Quorum of the Twelve Apostles, „Receive Truth”, *Ensign*, 1997. g. nov., 61.–62. lpp.

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Kā lai paskaidroju savam draugam, ka šķīstības likuma pārkāpšana nav laba doma?”

Atbildes iesniedziet līdz 2012. g. 15. maijam caur liahona.lds.org, pa e-pastu: liahona@ldschurch.org vai pa pastu:

Liahona, Questions & Answers 5/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Brīdinām, ka atbildes var tikt rediģētas, lai tās būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

Atbildei jāpievieno atļauja un turpmāk minētie dati: (1) pilns vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) bīskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) rakstiska atļauja vai, ja tev vēl nav astoņpadsmit, savu vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu) publicēt savu atbildi un fotogrāfiju.

Kādēļ vajadzīgs seminārs?

APMEKLĒJIET SEMINĀRU

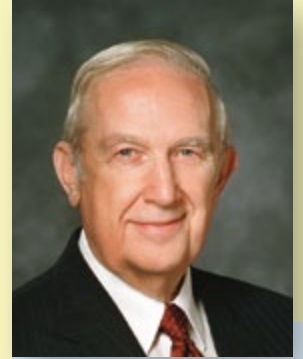
„Seminārs palīdzēs jums izprast Jēzus Kristus Izpirkšanu un Viņa mācības un pašauties uz tām. Jūs jutīsiet Tā Kunga Garu un iemiļosiet Svētās Rakstus. Jūs sagatavosieties tempļa apmeklējumam un kalpošanai misijā.

Jaunieši, es lūdzu jūs, apmeklējiet semināru! Studējiet Svētās Rakstus katru dienu. Uzmanīgi klausieties, ko saka jūsu skolotāji, un ar lūgšanu piemērojiet apgūto savā dzīvē!”

President Thomas S. Monson,
„Participate in Seminary”,
seminary.lds.org.

Kas, pēc jūsu domām, ir svarīgākais, ko studenti gūst no semināra un institūta? Kad semināra studentu grupa šo jautājumu uzdeva Baznīcas izglītības sistēmas pilnvarotajam elderam Paulam V. Džonsonam no Septiņdesmitajiem, viņš atbildēja, ka svarīgākais, ko jūs varat gūt, ir „patiesa liecība par to, ka Jēzus ir Kristus, un izpratne par to, ka *patiesās* zināšanas ir garīgās zināšanas. Tas ienāk mūsu dvēselē no Svētā Gara — katram individuāli. Tā ir pati varenākā patiesība, lielākais spēks, ko varat gūt no semināra un institūta. Tas maina ne vien jūsu zināšanas, bet arī to, kas esat, — tas maina jūsu pasaules skatījumu. Bez šāda veida augstākās izglītības — jūsu iegūtā izglītība nebūtu pilnīga” („A Higher Education”, *New Era*, 2009. g. apr., 15. lpp.).

Elders Džonsons ir tikai viens no daudziem Augstākajiem pilnvarotajiem, kas runājuši par brīnišķajām svētībām, kuras gūstam no semināra un institūta apmeklējuma. Tādēļ, ja prātojat, kādēļ jums būtu jāapmeklē seminārs, te būs vēl pāris labu iemeslu, ko minējuši pravieši un apustuļi.

IELIECIET PAMATUS LAIMEI UN PANĀKUMIEM

„Semināra programmas palīdzēs jums kā jauniešiem vai jauniešiem ielikt pamatus savas dzīves laimei un panākumiem.”

Elder Richard G. Scott of the Quorum of the Twelve Apostles, „Now Is the Time to Serve a Mission!” *Liahona*, 2006. g. maijs, 88. lpp.

APGŪSTIET EVAŅĢĒLIJA PATIESĪBAS

„Es vēlētos, kaut visi puīši un meitenes varētu apmeklēt semināru, jo tieši tur viņi apgūst daudzas evaņģēlija patiesības. Seminārā daudzi nostiprina savus ideālus par to, ko vēlas darīt turpmāk, un dodas misijā.”

President Spencer W. Kimball (1895–1985), „President Kimball Speaks Out on Being a Missionary”, *New Era*, 1981. g. maijs, 49. lpp.

IZVIRZIET TO KĀ PRIORITĀTI

„Studenti, ja ar jūsu vērtību skalu viss ir kārtībā, jūs nevilcinoties atteikties no kādas fakultātas nodarbības, kas tikai izdaiļo jūsu dzīvi, par labu mācībām, kas ir tās pamatu pamatos. Un, uzsākot mācības, apmeklējiet nodarbības, studējiet un mācieties! Pārlieciniet savus draugus, lai viņi rīkojas tāpat! Es apsolu, ka jūs nekad to nenožēlosit.”

President Boyd K. Packer, President of the Quorum of the Twelve Apostles, „Agency and Control”, *Ensign*, 1983. g. maijs, 67. lpp.

ĻAUJIET, LAI JŪSU DZĪVĒ IEPLŪST SVĒTĪBAS

„Esmu pateicīgs par Baznīcas semināra sistēmu un par Baznīcas institūta programmu. Gribu mudināt ikvienu šeit esošo vidusskolēnu izmantot semināra programmu. Ja jūs to darīsiet, jūsu dzīvē būs vairāk svētību.”

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), „Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, 1995. g. dec., 67. lpp.

ATKLĀJ TRĪS LIETAS, KO SNIEDZ SEMINĀRS

„Ir trīs būtiskas lietas, ko seminārs var sniegt. Pirmkārt, tas saved kopā jauniešus ar līdzīgām vērtībām. Jauniešiem patīk pavadīt laiku ar savai ticībai piederīgajiem, kas iemīļojuši Svētos Rakstus. Otrkārt, tas saved jauniešus kopā ar skolotāju, kuram ir liecība, un, kad skolotājs tajā dalās, viņi var just tās kvēli. Treškārt, seminārs palīdz jauniešiem iedziļināties Svētajos Rakstos.”

President Henry B. Eyring, First Counselor in the First Presidency, „A Discussion on Scripture Study”, *Liahona*, 2005. g. jūl., 11. lpp.

KĻŪSTIET PAR SEMINĀRA ABSOLVENTU

„Apmeklējiet semināru regulāri un kļūstiet par semināra absolventu. Mācības seminārā ir viena no svarīgākajām garīgajām pieredzēm jaunieša [vai jaunietes] dzīvē.”

President Ezra Taft Benson (1899–1994), „To the ‘Youth of the Noble Birthright’”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 44. lpp.; „To the Young Women of the Church”, *Ensign*, 1986. g. nov., 82. lpp.

SEMINĀRS

Ekvadoras džungļos

Dziļos džungļos notiekošais seminārs ir mainījis jauniešu dzīvi.

Džoša Dž. Perkijs

Baznīcas žurnāli

Ekvadorā, uz austrumiem no Kito, aiz vulkāniem un Andu kalniem, atrodas Amazones džungļi. Šeit jūs varat uziet biezus mežus, ūdeņu pārpilnas upes, pērtiķus, tukanus un pat rozā delfīnus.

Jūs atradīsiet arī pilsētu, sauktu Puerto Francisko de Orelana. Tā atrodas tālu no visām citām apdzīvotām vietām Ekvadorā. Pirms piecpadsmit gadiem šajā apvidū iedzīvotāju skaits bija salīdzinoši neliels, taču drīz tika atklāta nafta, kas atnesa līdzīgu industrijas attīstību, darba meklētājus un arī Baznīcas locekļus.

Seminārs nelielā draudzē

Lai gan daži jaunieši, kā, piemēram, Oskars R., jau bija kļuvuši par Baznīcas locekļiem, pirms tika izveidota draudze, lielākā daļa no viņiem ir jaunpievērstie un viņu sirds deg. „Mēs esam stipri,” saka Oskars.

2010. gada septembrī, gadu pēc draudzes organizēšanas, tika uzsākta semināra programma. „Kad pirms dažiem gadiem sākām pulcēties,”

saka Oskars, „mūsu bija ļoti maz.”

Es biju vienīgais jauniešs, taču mūsu skaits turpināja augt — drīz vien mēs bijām seši, tad — desmit, un tagad jauniešu ir vēl vairāk.”

Tā kā daļa jauniešu skolu apmeklē no rīta, bet citi iet uz skolu pēcpusdienā, tika organizētas divas semināra klases: viena no astoņiem līdz deviņiem rītā un otra pēcpusdienā — no puspieciem līdz pussešiem.

Lai gan nodarbības nav plaši apmeklētas, seminārs ir mainījis programmā iesaistīto jauniešu dzīvi.

Kādēļ jāapmeklē?

„Seminārs ir liela svētība,” saka Luiss V., kurš ticībai pievērsies pavisam nesen. „Tas palīdz man gatavoties kļūt par labu misionāru. Kopš pievienojos Baznīcai, esmu sastapies ar daudzām grūtībām un kārdinājumiem, taču esmu spējīgs būt stiprs, jo zinu, ka rīkojos pareizi.”

Tā uzskata ne tikai Luiss. „Baznīcā esmu samērā nesen,” saka Ariana J., „taču semināru apmeklēju jau kopš kristībām. Man patīk nākt uz nodarbībām, jo tā es varu mācīties daudz patiesības, kas saistās ar Jēzus Kristus

Seminārs stiprina Ekvadoras jauniešus, no kuriem daudzi ir pievērsušies ticībai tikai nesen.

evanģēliju. Tas pilda manu sirdi ar cerību un prātu — ar sapratni.”

Semināra apmeklējums ir palīdzējis Arianai nostiprināties evanģēlijā. „Iespēja piedalīties šajās nodarbībās ir svētība,” saka Ariana. „Tas stiprina manu garu un palīdz sagatavoties, lai kādudien es varētu būt laba sieva, māte, Baznīcas palīgorganizāciju

vadītāja un, iespējams, arī pilnlaika misionāre.”

Līdzīgi uzskata arī Arianas brālis Džerardo. „Esmu pateicīgs, ka seminārs kļuvis par svarīgu manas dzīves sastāvdaļu,” viņš saka. „Tas palīdz man sagatavoties, lai kādudien kalpotu misijā. Pateicoties tam, esmu mācījies par pestīšanas ieceri, ko Dievs man sagatavojis. Apmeklējot nodarbības, ikreiz no jauna gūstu cerību — iemantot celestiālo valstību un pārlicību, ka esmu pieņēmis Jēzus Kristus evanģēliju.”

Dažkārt nodarbību laikā Džerardo jūtas noguris, jo pirms tam jāaizved uz skolu mazais brālītis un tad ātri jāatgriežas mājās, lai kopā ar

māsu dotos uz semināru. Taču viņš neiebilst.

„Man tas viss ir pavisam kas jauns, taču es jūtos priekpilns,” saka Džerardo. „Es zinu, ka esmu uz pareizā ceļa — ceļa, kas paver iespēju atkal satikt savu Debesu Tēvu. Un šo pārlicību man dāvā Svētais Gars. Man tikai jāpieliek pūles, lai pastāvētu līdz galam.”

Uztraukumam nav pamata

Sākumā Valteru A. seminārs darīja nervozu. „Pirmoreiz es uztraucos,” viņš saka, „taču, ienākot klasē, sajutos īpašs, jo jutu šeit to mīlestību, kas ieplūst sirdī, studējot Svētos Rakstus. Un, dodoties projām, es jutos spēcīgāks un laimīgāks, pateicoties tam, ko biju apguvis. Seminārs ir viena no lielākajām svētībām, ko jauniešiem sagatavojis Debesu Tēvs.”

„Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir mainījusi manu dzīvi,” saka Ābels A., kurš gatavojas doties misijā. „Es apgūstu praviešu mācīto, un es mīlu Džozefu Smitu. Viņš parādīja lielu drosmi, atjaunojot patieso Baznīcu par spīti problēmām, kas līdz ar to radās viņa paša dzīvē.

Es vēlētos būt tikpat drosmīgs.”

Daudziem jauniešiem nākas nest upurus, lai apmeklētu semināru. Lai gan nav viegli, tas ir tā vērts, uzskata jaunieši no Puerto Francisko de Orelanas, Ekvadorā.

„Kad domāju par virzīšanos uz priekšu, kā teikts Svētajos Rakstos,” skaidro Ābels, „man šķiet, ka tas nozīmē noteikt prioritātes savā dzīvē. Un seminārs ir viena no tām. Tas ir mainījis manu dzīvi un tas var mainīt arī citu jauniešu dzīvi.”

Jēzus Kristus Baznīca ar tās semināra programmu bagātina un maina jauniešu dzīvi, kas izvēlas sekot tai pat dziļākajos Ekvadoras džungļos. ■

KAS NĀK PĒC SEMINĀRA?

Semināra pabeigšana nenozīmē reliģijas studiju noslēgumu. Jums priekšā ir vēl kaut kas brīnišķīgs!

Deivids A. Edvards

Baznīcas žurnāli

Seminārā jūs studējat Svētos Rakstus un regulāri tiekaties ar sava vecuma jauniešiem, jūs jūtaties gaidīti un varat just Garu. Vai, pabeidzot semināru, tam jābeidzas? Nepavisam ne!

Nākamais solis ir Baznīcas institūta programma, un jums tā patiks. Neatkarīgi no tā, vai studējat koledžā vai ne, jūs varat turpināt apgūt evaņģēliju, gatavoties misijai vai tempļa laulībai, kā arī dalīties savā pieredzē ar citiem sava vecuma jauniešiem.

Šeit jūs atradīsiet atbildes uz dažiem vienkāršiem jautājumiem par institūtu. Vairāk informācijas meklējiet institute.lds.org.

Kas īsti ir institūts?

Institūts sastāv no vairākām evaņģēlija studiju klasēm, ieskaitot Svēto Rakstu studēšanu, praviešu mācību studēšanu un gatavošanos misijai vai tempļa laulībām. Dažkārt jūs varat izvēlēties, kuru no institūta klasēm apmeklēt.

Kas var apmeklēt institūtu?

Visi neprecētie jaunieši tiek mudināti apmeklēt institūta nodarbības. Uz

FAKTI PAR INSTITŪTU

Studentu skaits: vairāk kā 350 tūkstoši

Institūta nodarbību vietas: vairāk kā 2500

Pieejamo mācību kursu skaits: 15 pamatkursi un vairāki izvēles kursi

Pirmais institūts: Maskava, Idaho, ASV (1926. g.)

Pirmais institūts ārpus ASV un Kanādas: Meksika (1959. g.)

Institūta mērķis: palīdzēt jaunajiem pieaugušajiem izprast Jēzus Kristus Izpiršanu un Viņa mācības un paļauties uz tām, kā arī būt cienīgiem saņemt tempļa svētības un sagatavot sevi, savu ģimeni un citus mūžīgajai dzīvei kopā ar Debesu Tēvu.

tām var nākt visi jaunieši no 18 līdz 30 gadu vecumam, arī precētie.

Kur notiek nodarbības?

Dažkārt institūta telpas atrodas koledžu vai universitāšu tuvumā, citviet nodarbības notiek Baznīcas sanāksmju namos vai citās telpās. Lai uzzinātu, kā ir jūsu apkaimē, sazinieties ar savu bīskapu vai draudzes prezidentu vai arī apmeklējiet institute.lds.org, lai uzmeklētu jums tuvāko institūta atrašanās vietu.

Kādēļ man būtu jāapmeklē institūta nodarbības?

Kā teicis prezidents Tomass S. Monsons: „Padariet dalību institūtā par prioritāti. . . Padomājiet vien — jūs iegūsiet jaunus draugus, jutīsiet Garu un jūsu ticība tiks stiprināta! Es apsolu, ka, piedaloties institūtā un cītīgi studējot Svētos Rakstus, jūs iegūsiet lielāku spēku pretoties kārdinājumiem un saņemt Svētā Gara vadību it visā, ko darāt” (institute.lds.org, 2009. g. 21. apr.). ■

2. Timotejam 3:16-17

Apustulis Pāvils māca par to, kā Svētie Raksti svētī mūsu dzīvi.

Visi šie raksti

„Ja vēlamies runāt ar Dievu, mēs lūdzam. Ja vēlamies, lai Viņš runā ar mums, mēs pētām Svētos Rakstus,

jo Viņš runā caur Saviem praviešiem. Un Viņš mācīs mūs, ja uzklausīsim Svētā Gara pamudinājumus.

Ja pēdējā laikā nejūtat, ka Viņš jūs uzrunātu, no jauna pievērsieties Svētajiem Rakstiem ar redzīgām acīm un dzirdīgām ausīm! Tā ir mūsu garīgā glābšanas virve.”

Elder Robert D. Hales of the Quorum of the Twelve Apostles, „Holy Scriptures: The Power of God unto Our Salvation”, *Liahona*, 2006. g. nov., 26.–27. lpp.

Labam darbam

Kādu labu darbu veikšanai palīdz sagatavoties Svētie Raksti? Šeit minēti daži uzskatāmākie no tiem. Vai varat iedomāties vēl kādu? Pierakstiet tos savā dienasgrāmatā!

- Kalpot par pilnlaika misionāru
- Kalpot Baznīcas aicinājumos (piemēram, kvorumā vai klases prezidijā)
- Mācīt evaņģēliju
- Dalīties liecībā
- Dalīties evaņģēlijā
- Atbildēt uz draugu jautājumiem par Baznīcu

Labošanai

Bībelē izmantotais oriģinālais grieķu vārds būtībā nozīmē „no jauna iztaisnoties”. Tātad Svētie Raksti palīdz saglabāt virzību uz mērķi, ejot pa šauru jo šauru taku (skat. 2. Nefija 9:41).

16 Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā,
17 lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam.

Vainas pierādīšanai

Vainas pierādīšana — parasti laipni izteikts aizrādījums, pārmetums, rājiens vai labojums.

Sagatavots

Sagatavots — aprikots, saposts.

Mācībai

„Patiesa mācība, ja tiek izprasta, maina mūsu attieksmi un uzvedību. Evaņģēlija mācību studēšana uzlabos uzvedību ātrāk, nekā to paveiks studijas par uzvedību.”

President Boyd K. Packer, President of the Quorum of the Twelve Apostles, „Do Not Fear”, *Liahona*, 2004. g. maijs, 79. lpp.

Redaktora piezīme: šī lappuse nav paredzēta, lai sniegtu vispusīgu skaidrojumu par izvēlēto Svēto Rakstu pantu, bet gan sniegtu ievirzi jūsu pašu studijām.

NOVĒRSIET AVĀRIJU!

Neliela piesardzība un sagatavošanās tagad var novērst lielas problēmas nākotnē.

Ādams K. Olsons
Baznīcas žurnāli

GARĪGĀ REVĪZIJA

„Mums jāveic regulāra garīgā revīzija, lai noskaidrotu jomas, kurās nepieciešama pilnveide.

Parasti šos mazos trūkumus varam

pamanīt ar Svētā Gara palīdzību. . . . Mums uzmanīgi jāieklaušas, uz ko norāda Svētais Gars, Baznīcas vadītāji, mūsu tuvinieki, darbabiedri vai draugi.”

Elder Marcos A. Aidukaitis of the Seventy,
„Honesty in the Small Things”, *Ensign*,
2003. g., 30. lpp.

Jau kopš mazotnes Andrejam ļoti patikušas lidmašīnas, taču, neskatoties uz to, ka daudzi sapņo par lidošanu, staigādami ar galvu mākoņos, Andreju interesē tās pamatu pamati. Šis sešpadsmit gadus vecais rumāņu puisis mācās par aviomehāniķi.

Rumānijā pusaudži pēc vidusskolas var izvēlēties mācīties koledžā vai arodskolā. Tā kā Andrejs tik ļoti iemīļojis lidmašīnas, viņa izvēle par labu mācībām aviācijas arodskolā bija pavisam viegla.

Nav tā, ka aviomehāniķi tikai remontētu lidmašīnas. Viens no viņu svarīgākajiem pienākumiem ir pārbaudīt un uzturēt lidmašīnas kārtībā, lai tās nelūztu. Viņi regulāri pārbauda visus lidmašīnas mehānismus — sākot no propelleriem līdz šasijai, kā arī visu pārējo.

„Gadās, ka nav viegli uziet niecīgo vainu, kuras dēļ lidmašīna varētu avarēt,” saka Andrejs, „bet atrast to ir vieglāk, nekā no jauna samontēt avarējušo lidmašīnu.”

Gan lidmašīnām, gan Baznīcas locekļiem ir svarīgi turēties pie noteikta apkopes grafika, neizlaižot apkopes veikšanu, lai noteiktu un izlabotu sīkās vainas, pirms tās

kļuvušas vai nu mehāniski, vai garīgi dzīvībai bīstamas.

Garīgā apkope

Andrejs dzīvo Bukarestē, pilsētā ar gandrīz diviem miljoniem iedzīvotāju. Baznīca Rumānijā ir samērā nesen, un tādēļ Bukarestē Baznīcas locekļu ir tikai tik daudz, lai izveidotu divas draudzes. Andreja ģimene dzīvo tālu no citiem draudzes locekļiem. Andrejs jūt ieskaujošās pasaules vilkmi gan skolā, gan draugu lokā. Viņš zina, cik viegli būtu avarēt — garīgajā ziņā — bez regulāras garīgās apkopes.

Neskatoties uz to, ka dzīve mēdz būt ļoti aizņemta, papildus laikam, ko Andrejs velta mācībām, futbolam un datoram, viņš atrod laiku gan lūgšanām, gan gavēnim, gan Svēto Rakstu studijām un priestera pienākumu veikšanai. Viņš arī „apmeklē” semināru, lai gan attāluma dēļ tas notiek internetā.

Tā ir daļa no regulāras garīgās apkopes, kas palīdz noteikt un pārvarēt vajības, pirms tās novedušas pie dzīvībai bīstamas garīga rakstura avārijas.

„Dažas lietas noteikti jādara regulāri, veidojot ieradumu,” saka Andrejs. „Nedrīkst ļaut, lai dzīves steiga ņemtu virsroku.”

Garīgās avārijas

Andrejs ir sapratis, ka bez regulāras garīgās apkopes, stress un spiediens no vienaudžu puses var traucēt pretoties kārdinājumiem. Tādā gadījumā nepaiet ilgs laiks, līdz zūd virziens, kontrole un galu galā arī garīgais spēks.

Līdzīgi kā lidmašīna zaudē augstumu, beidzoties degvielai, arī mēs grēkojot zaudējam garīgo spēku un garīgos augstumus, attālinoties no debesīm un agri vai vēlu avarējot.

Lai gan avārijas gadījumā mūs var atjaunot Glābēja Izpirkšana, daudz labāk būtu paļauties uz Viņa spēku, kas palīdz labot nepilnības, kamēr tās vēl ir nelielas un nav izraisījušas garīgu katastrofu.

Bīstamā nolaidība

Andrejam pat prātā nav nācis izlaist lidmašīnas tehniskās apkopes veikšanu. Tāds variants vai izvēle nemaz nepastāv. „To nosaka likums,” viņš saka, atzīstot, ka, ja tomēr kādu reizi apkopi *izlaistu*, „droši vien nekas nenotīku.”

Iespējams, ka lielākā problēma, izlaižot apkopes veikšanu, ir nevis tas, ka lidmašīna nekavējoties avarē, bet gan tas, ka tā neavarē. „Ja izlaižu to

šodien un nekas ļauns nenotiek, man būs lielāks kārdinājums neveikt to arī rīt,” viņš saka.

Regulāra apkopes trūkuma gadījumā uz lidmašīnu (vai mums) izdarītais spiediens agri vai vēlu radīs kādu bojājumu. „Galu galā mēs avarēsīm,” saka Andrejs.

Tieši tādēļ Dievs devis mums likumus par regulāru garīgo apkopi: „jums būs *bieži* sanākt kopā [Baznīcā]” (3. Nefijs 18:22, slīpraksts pievienots); lūdziet *vienmēr* (skat. 3. Nefijs 18:19); *cītīgi* pētiet Svētos Rakstus (skat. 3. Nefijs 23:1–5); „lai tikumība rotā

tavas domas *nepārtraukti*” (M&D 121:45, slīpraksts pievienots); *regulāri* apmeklējiet templi.¹

Šo likumu ievērošana un regulāra garīgā apkope nodrošina veiksmīgu lidojumu.

„Lidmašīna ir radīta, lai paceltos no zemes, paceltos virs pasaules,” saka Andrejs. „To pašu no mums vēlas Debesu Tēvs. Veicot regulāru apkopi, mēs droši nokļūsim tur, kur vēlamies — atpakaļ Debesīs.” ■

ATSAUCE

1. Skat. Thomas S. Monson, „The Holy Temple — a Beacon to the World”, *Liahona*, 2011. g. maijs, 92. lpp.

„Pārbaudait paši sevi, vai stāvat ticībā” (2. korintiešiem 13:5).

GARĪGĀS APKOPES KONTROLSARAKSTS

Aviomehāniķiem bieži vien jāizdara atzīmes regulārās tehnikās apskates kontrolsarakstā. Baznīcas vadītāji iesaka arī mums veikt regulāru garīgo pašpārbaudes revīziju.¹ Šeit ir daži jautājumi, kas palīdzēs laiku pa laikam pārbaudīt savu garīguma stāvokli.

Ja ar kādu no jautājumiem rodas grūtības, parrunājiet to ar vecākiem, bīskapu vai draudzes prezidentu.

- Vai es lūdzu Dievu regulāri un sirsnīgi?
- Vai es baudu Dieva vārdus no Svētajiem Rakstiem un mūsdienu praviešu mācībām?
- Vai es turu Sabata dienu svētu un regulāri apmeklēju Baznīcas sapulces?
- Vai es gavēju un labprātīgi maksāju desmito tiesu un gavēņa ziedojumus?
- Vai es piedodu apkārtējiem?
- Vai regulāri meklēju iespēju kalpot citiem?
- Vai es vienmēr atceros Glābēju un rīkojos atbilstoši Viņa piemēram?
- Vai man ir tīras domas un valoda?
- Vai esmu godīgs visās lietās?
- Vai es ievēroju Gudrības Vārdu?

ATSAUCE

1. Skat. Joseph B. Wirthlin, „True to the Truth”, *Ensign*, 1997. g. maijs, 17. lpp.

IEDZILINĪES SVĒTAJOS RAKSTOS

Ļauj, lai seminārs tevi pārvērs!

(Skat. 1. Nefija 19:23.)

Sarunu laiks

„Es godāšu savus vecākus un darišu visu, kas manos spēkos, lai stiprinātu savu ģimeni.”
(Mani evaņģēlija standarti)

Hilarija Vatkinsa Lemona

Balstīts uz patiesu stāstu

Uzmanību, pienācis sarunu laiks!” sauca mamma. Džouzija visu dienu bija gaidījusi sarunu laiku. Katru vakaru Džouzija, viņas mazie brālīši, Bens un Vess, un vecāki sapulcējās dzīvojamā istabā, lai pārrunātu, kas notiek viņu dzīvē.

Tētis bija teicis, ka šovakar palīdzēs Džouzijai izmēģināt rīta ziņojumu nolasīšanu. Rīta ziņojumu lasīšana Džouzijas skolā bija īpaša privilēģija. Bija paredzēts, ka nākamajā rītā Džouzija atskaņos fragmentu no savas iemīļotākās dziesmas skolas radio un pa mikrofonu izziņos dienas aktivitātes un pusdienu ēdienkarti.

Saviņņojumā par mēģinājumu viņa skrēja uz ēdamistabu.

„Un te nu nāk mūsu slavenā ziņu diktore!” iesaucās tētis, kad Džouzija ielēca viņam blakus dīvānā. „Vai esi satraukta par rītdienu?”

„Esmu ļoti priecīga un arī mazliet satraukta. Es baidos, ka varētu kaut

ko sajaukt visas skolas priekšā,” Džouzija teica.

„Tieši tādēļ nepieciešams mēģinājums,” teica tētis. „Sāc lasīt savu uzmetumu, un es klausīšos, lai tevi palabotu, ja nepieciešams.”

„Paldies, tēt!” teica Džouzija.

Viņi mēģināja tik daudz reižu, ka Džouzijai zuda skaits. Tad, pēdējo reiz, Džouzija piecēlās un nolasīja uzmetumu visai ģimenei. Mamma un tētis izplūda ovācijās, Bens apsveica māsu, bet Vess smaidīja un sita plaukstu.

Džouzija devās gulēt priecīga un droša.

Nākamajā dienā viss gāja kā pa diedziņu. Neskatoties uz

satraukumu, Džouzija smaidīja, dzirdot, kā pa skolas radio tiek atskaņota viņas izvēlētā mūzika. Viņa priecājās, ka ir izmēģinājusi kopā ar tēti, un nolasīja visu lēni un skaidri, bez nevienas kļūdas.

„Tu lieliski pastrādāji,” teica direktores vietniece Bleikas kundze.

Pēc skolas, kad Džouzija stāvēja un gaidīja rindā pie autobusa, kāds vecāks zēns pagriezās un jautāja: „Vai tu esi tā meitene, kas šodien lasīja paziņojumus?”

Džouzija pasmaidīja un atbildēja apstiprinoši.

„Kādēļ tu izvēlējies to dziesmu?” zēns vaicāja. „Tā bija muļķīga dziesma! Tu sagandēji rīta

paziņojumus!" Tad viņš nosauca viņu sliktā vārdā un pasmējās kopā ar draugiem.

Džouzija viena pati sēdēja autobusa priekšējā sēdekli, viņai bija slikta dūša.

Pārnākot mājās, Džouzija piegāja pie mammas, kas spēlējās ar Vesu.

„Mammu, es zinu, ka vēl nav pienācis sarunu laiks, bet vai mēs varētu parunāties jau tagad?” Džouzija vaicāja.

„Nu, protams, Džouzij!” mamma teica. „Kas noticis? Vai kaut kas atgadījās rīta paziņojumu laikā?”

„Nē,” Džouzija atbildēja, „viss bija nevainojami, nu, vismaz man pašai tā šķita, līdz kāds zēns pateica, ka esmu izvēlējusies muļķīgu dziesmu. Viņš mani nosauca ļoti sliktā vārdā.”

Mamma pamāja, lai Džouzija apsēžas viņai blakus uz grīdas, un Džouzija pienāca un apsēdās. Mamma viņu cieši apskāva. Viņas pārrunāja visu, kas todien noticis, ieskaitot Bleikas kundzes komplimentu.

„Man žēl, ka tas puika un viņa draugi bija rupji pret tevi,” teica mamma, „taču, šķiet, ka citiem, ko tu cieni, piemēram, Bleikas kundzei, ļoti patika, kā tu nolasīji paziņojumus. Mēs ar tēti ar tevi ļoti lepojamies! Tu ļoti cītīgi gatavojies, un tas atmaksājās!”

Džouzija vēlreiz apskāva mammu. „Paldies, mammu!” viņa teica. „Tagad es jūtos daudz labāk!” Džouzija priecājās, ka sarunu laiks varēja būt jebkurā laikā. ■

Attiecībās starp ģimenes locekļiem nekas nav svarīgāks kā atklāta, godīga komunikācija.”

Elder M. Russell Ballard of the Quorum of the Twelve Apostles, „Like a Flame Unquenchable”, *Liahona*, 1999. g. jūl., 103. lpp.

KOPĪGAS SARUNAS

Šeit ir daži ierosinājumi jūsu ģimenes „sarunu laikam”.

- Palūdz, lai vecāki ik dienu atvēl dažas minūtes kopīgām sarunām ģimenes lokā. Jūs varat runāt

ēdienreīžu laikā vai arī kādā citā iepriekš noteiktā laikā.

- Raugiet, lai katram būtu iespēja runāt un klausīties. Iesaistiet visus!

- Cieniet katra ģimenes locekļa viedokli, raugiet, lai katrs jūt, ka tas, ko viņš vai viņa saka, jums ir svarīgi!

SARUNU SPĒLES

Trūkst ideju sarunu laikam? Izmēģiniet šīs spēles!

Pupiņu maisiņš: ja jums ir liela ģimene vai arī grūti runāt pa vienam, izmantojiet ar pupiņām pildītu maisiņu — lai runā tas, kuram rokās maisiņš. Kad viņš pateicis visu, ko vēlas, maisiņš tiek pamests kādam citam ģimenes loceklim, kuram kārta runāt.

Intervija: sadalieties pa divi un pa kārtai tēlojiet žurnālistus. Izdomājiet un uzdodiet partnerim jautājumus par viņa/viņas dzīvi. Varat pat izmantot īstu mikrofonu vai ierakstīt intervijas.

Ko jūs darītu? Pa kārtai uzdodiet ģimenes locekļiem jautājumus, kas sākas ar: „Ko jūs darītu, ja . . .?”, piemēram, „Ko jūs darītu, ja apmaldītos?” vai „Ko jūs darītu, ja varētu aizceļot uz jebkuru vietu pasaulē?”

PALĪDZĪBA VECĀKIEM — INDIVIDUĀLAIS LAIKS

Lai gan ģimenes sarunas ir jautras, svarīgi, lai vecākiem un bērniem būtu arī individuālais laiks divatā. Izmantojiet iespējas, kas rodas dienas gaitā, lai parunātu ar bērniem individuāli. Uzaiciniet bērnu palīdzēt paveikt kādu no mājas darbiņiem, paveikt kādu uzdevumu vai pāris minūtes patērēt ar jums jūsu istabā. Pateicoties pāris īsiem mirkļiem, jūs varat nonākt līdz būtiskai sarunai.

Viņš sarāva NĀVES SAITES

Elders Patriks Kerons
no Septiņdesmitajiem

„Viņiem ir mūžīgā dzīve caur Kristu, kurš ir sarāvis nāves saites” (Mosijas 15:23).

Kad bērni vēl bija mazi, kādu vakaru ģimenes Svēto Rakstu lasīšanas laikā lasījām par Glābēju un runājām par to, ka Viņš nekad neklūdījās.

Vēlāk, kad mana sieva lika gulēt mazo trīsgadīgo Sūziju, Sūzija palūkojās uz viņu un teica: „Māmiņ, Jēzus kļūdījās gan.”

„Ko tu ar to domā?” jautāja māte.

„Viņš kaut ko sarāva,” teica Sūzija.

„Ko Viņš sarāva?” apjukusi māte vaicāja.

„Jēzus sarāva nāves saites,” Sūzija atbildēja.

Mana sieva atskārta, ka bieži kopā ar Sūziju ir dziedājusi Sākumskolas dziesmu „Zeltainā pavasarī”, un Sūzija bija iemācījusies vārdus: „Zeltainā pavasarī Jēzus Kristus cēlās un kapu atstāja, Viņš nāves saites sarāva”.¹ Viņa paskaidroja Sūzijai, ka nāves saišu saraušana nozīmē, ka Jēzus augšāmcelās, lai mēs visi varētu dzīvot pēc nāves.

Šī saruna devusi mums ar sievu daudz iespēju mācīt mūsu meitām — Lizijai, Sūzijai un Emmai, ko mums visiem nozīmē Izpirkšana. Sūzijai bija taisnība — Jēzus patiešām sarāva nāves saites, taču tā nebija kļūda. Tā bija vislielākā dāvana, ko Viņš varēja mums dot! (Skat. Mācība un Derības 14:7.)

Glābējs nomira un augšāmcelās, lai mēs varētu atkal dzīvot kopā ar mūsu Debesu Tēvu un mūsu ģimenēm, ja vien esam bijuši taisnīgi. Būdami taisnīgi, mēs varēsim baudīt nemirstības un mūžīgās dzīves svētības. Esmu pateicīgs, ka Jēzus kaut ko sarāva — ka Viņš sarāva nāves saites! ■

ATSAUCE

1. „On a Golden Springtime”, *Children's Songbook*, Nr. 88.

Tu vari izmantot šo nodarbību un aktivitātes, lai labāk apgūtu šī mēneša Sākumskolas tēmu.

JĒZUS KRISTUS

māca man veikt pareizu izvēli

Šogad Tanera Lieldienas vairs nebūs tādas kā agrāk. Tanera vectētiņš nomira, un Taners skuma par to, ka nekad vairs nevarēs pavadīt šo īpašo laiku kopā ar viņu.

Taču Sākumskolā Taneram tika atgādināts, ka mēs svinam Lieldienas tādēļ, ka Jēzus dzīvo! Kad Jēzus augšāmcelās,

Viņa gars atkal uz mūžiem apvienojās ar Viņa ķermeni, lai nekad vairs nepiedzīvotu nāvi. Taners uzzināja, ka pateicoties tam, ka Jēzus augšāmcelās, kādudien visi augšāmcelties, arī viņa vectētiņš!

Dziedot Lieldienu dziesmu, Tanneru

pildīja prieks:

„Jēzus ir augšāmcelies, Jēzus, mūsu draugs.

„Viņš ir atkal dzīvs!” sirds priekā sauc.”¹ Taners gribēja dalīties šajās labajās ziņās ar visiem. Viņš nolēma, ka pirms Lieldienām noliks pie kaimiņu durvīm mazas tūtiņas ar pavasara ziedu pušķiņiem un Svēto Rakstu pantiem par Jēzus augšāmcelšanos. Viņš iztēlojās, kā kaimiņi smaida, Lieldienu rītā atrodot viņa dāvanu. ■

ATSAUCE

1. „Jesus Has Risen”, *Children's Songbook*, Nr. 70.

Dziesmas un Svēto Rakstu pants

- Jāņa 13:15
- Izvēlies dziesmu par Jēzu Kristu
- Ieteicamās dziesmas no *Children's Songbook*: „Jesus Has Risen” (Nr. 70), „Did Jesus Really Live Again?” (Nr. 64), „Viņš mira, lai mēs dzīvotu” (*Liahona*, 2005. g. apr., D13), „Lieldienu slavinājums” (*Liahona*, 2003. g. apr., 8.-9. lpp.)

IP aktivitāte

Kur tas notika?

Pēc augšamcelšanās Jēzus Kristus apciemoja ne vien ļaudis, kas dzīvoja Jeruzālemes apkaimē, bet arī taisnīgos Amerikas iedzīvotājus. Kopā ar ģimeni savelciet līnijas, lai savienotu bildītes ar vietu (Jeruzālemi vai Ameriku), kur norisinājās atainotie notikumi. Pēc kārtas lasiet Svētos Rakstus, lai uzzinātu vairāk par bildītē attēlotajiem notikumiem.

J e r u z ā l e m e

Jēzus svētī bērnus
3. Nefijs 17:11–25

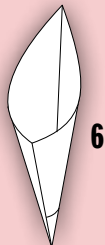
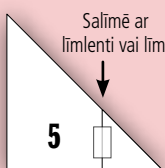
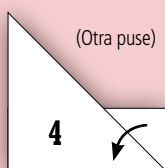
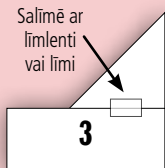
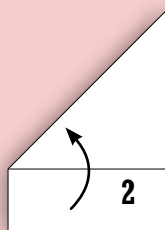
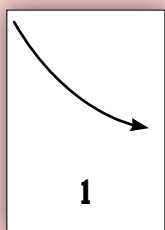
Jēzus parādās
Marijai Magdalēnai
Jāņa 20:14–18

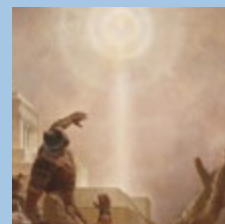
Jēzus māca
ļaudis Amerikā
3. Nefijs 11:8–11

Tu to vari!

Tu vari izgatavot tādas pašas Lieldienu tūtiņas kā Taners. Paņem baltu papīra lapu, saloki un salīmē to, kā rādīts. Piepildi tūtiņu ar ziedīņiem vai saldumiem, lai iepriecinātu kādu draugu vai ģimenes locekli!

Jēzus paceļas debesīs
Apustuļu darbi 1:9–11

Jēzus parādās taisnīgajiem
3. Nefijs 11:1–8

Jēzus rāda apustuļiem
Savas rētas
Lūkas 24:33–40

Jēzus lūdz atnest
nefijiešu pierakstus
3. Nefijs 23:7–13

Jēzus parādās
Saviem apustuļiem
Mateja 28:16–20

A m e r i k a

Es pūlos klūt tāds kā Jēzus

Vienkāršota versija

Apņēmīgi ♩ = 104–116

Vārdi un mūzika: Dženisa Keipa Perija

1. Es pū - los klūt tāds kā Jē - zus Un Glā - bē - ja
(2. Es) tu - vā - ko mī - lēt cen - šos Un kal - pot kā

pē - dās iet, Kā Kris - tus es cen - šos
Glā - bējs Mans, To lai - mī - go die - nu

mī - lēt, tā ru - nāt un rī - ko - ties. Kad
gai - du, kad val - dīt kā Kungs Viņš nāks. Kad

© 1980 by Janice Kapp Perry. Dziesmu drīkst pavairot lietošanai
baznīcā vai mājās nekomerciālos nolūkos. Šiem norādījumiem
jābūt uz katra pavairotā eksemplāra.

grū - ti man pa - rei - zu iz - vē - li veikt, Ie - klau - sos es
at - mi - ņā mē - ģi - nu at - saukt es to, Ko mums Jē - zus

bal - sī, kas tik klu - si un mai - ģi teic: „Mī - liet cits ci - tu, kā
mā - ca, Svē - tais Gars ma - nī at - bal - so:

Jē - zus mīl jūs, Cen - tie - ties laip - ni un mī - lo - šī

būt, Lai, kal - po - jot tu - vā - kam, prie - ku sirds rod! Mums

Pes - tī - tājs mā - cī - ja to.” _____ 2. Es to.” _____

Vārda un *ticības* **māsas**

Hetere Vriglija

Baznīcas žurnāli

Marija un Diāna D. ir ne vien māsas, bet arī labākās draudzenes. Diānai ir desmit gadu, bet Marijai pagājušajā augustā palika divpadsmit. Viņas dzīvo Rumānijā, kur ir aptuveni 3 tūkstoši Baznīcas locekļu. Viņas stiprina savu ticību Jēzum Kristum, apmeklējot baznīcu, lasot Svētos Rakstus un lūdzot.

„Baznīcā esmu mācījusies ticēt Dievam,” saka Marija. Reiz viņai bija kontroldarbs, un viņa Jēzus Kristus Vārdā lūdza palīdzību Debesu Tēvam. Saņemot labu atzīmi, viņa jūta, ka Debesu Tēvs ir palīdzējis.

Diāna saka, ka Mormona Grāmata palīdz ticēt. „Kad lasu Mormona Grāmatu, diena paiet labi,” viņa saka. Viņas mīļākais stāsts no Svētajiem Rakstiem ir stāsts par Džozefu Smitu. „Viņš lūdza, un Dievs un Jēzus Kristus viņam palīdzēja,” viņa saka. ■

ŠOKOLĀDE

Māsu iecienītākais gardums ir šokolāde: Marijai garšo šokolādes cepumi, bet Diānai — šokolādes kūka.

MĪĻĀKĀ DZIESMA

Gan Marija, gan Diāna spēlē klavieres. Marijas mīļākā dziesma ir „Mīliet cits citu”. Tā vēsta par Jēzus bausli — mīlēt citus cilvēkus. Diāna to var nospēlēt gandrīz nevainojami, taču viņa uzsver, ka beigas ir visgrūtākās.

„PAR TEMPLI TĪK MAN DOMĀT”

Marija un Diāna vēlas laulāties templī. Viņas dzīvo Kijevs Ukrainas Tempļa apgabalā.

Kad Diāna paaugsies, viņa dosies uz Ukrainu, lai kristītos par mirušajiem Kijevs Tempļi. Marija vēl nav pietiekami veca, lai turp dotos. Templis atrodas 805 km attālumā.

PIRMAJĀ VIETĀ ĢIMENE

Marija un Diāna mīl savus vecākus. „Kad saslimstam, mamma palīdz mums atlabt,” stāsta Marija. „Tētis ved mūs uz skolu,” piebilst Diāna.

GARĪGĀS DZIESMAS

Diānas mīļākā garīgā dziesma ir „Tāl tālu ganībās Jūdejā”, kas stāsta par Jēzus Kristus piedzimšanu. Baznīcas locekļi Rumānijā izmanto zaļo garīgo dziesmu grāmatu. Tās nosaukums „Imnuri” rumāņu valodā nozīmē „Garīgās dziesmas”.

Savās pārdomās par šo tēmu dalās Elders Ričards G. Skots, no Divpadsmit apustuļu kvoruma.

Kas man jādara, lai sekotu tam, ko **DEBESU TĒVS** man iecerējis?

Mācies par diženo laimes ieceri, studējot Svētos Rakstus.

Uzklausī tagadējo un bijušo praviešu vēstījumus.

Klausī sajūtām, ko izraisa Svētā Gara pamudinājumi.

Ja nepieciešams, lūdz vecāku un priesterības vadītāju padomu un vadību.

No „The Joy of Living the Great Plan of Happiness”, Ensign, 1996. g. nov., 75. lpp.

MANI EVANĢĒLIJA STANDARTI

Es sekošu Debesu Tēva iecerei, ko viņš iecerējis priekš manis.

Es atcerēšos savu kristību derību un ieklausīšos Svētajā Garā.

Es izvēlēšos pareizo. Es zinu, ka varu nožēlot grēkus,
kad esmu izdarījis kļūdu.

Es būšu godīgs pret Debesu Tēvu, pret citiem un pats pret sevi.

Es pieminēšu Debesu Tēva un Jēzus Vārdus ar godbijību.
Es nezvērēšu un nelietošu rupjus vārdus.

Es sabata dienā darīšu tādas lietas, kas man palīdzēs sajusties
tuvu Debesu Tēvam un Jēzum Kristum.

Es godāšu savus vecākus un darīšu, ko spēju, lai stiprinātu savu ģimeni.

Es turēšu savu prātu un ķermeni svētu un tīru,
un es nelietošu vielas, kas man ir kaitīgas.

Es ģērbšos piedienīgi, lai izrādītu cieņu pret Debesu Tēvu un pats pret sevi.

Es lasīšu un skatīšos tikai tās lietas, kas ir patīkams Debesu Tēvam.

Es klausīšos tikai tādu mūziku, kas ir patīkama Debesu Tēvam.

Es meklēšu labus draugus un izturēšos laipni pret citiem.

Es jau tagad dzīvošu tā, lai būtu cienīgs doties uz templi
un darīšu visu, ko spēju, lai man būtu mūžīgā ģimene.

ES ESMU DIEVA BĒRNS.

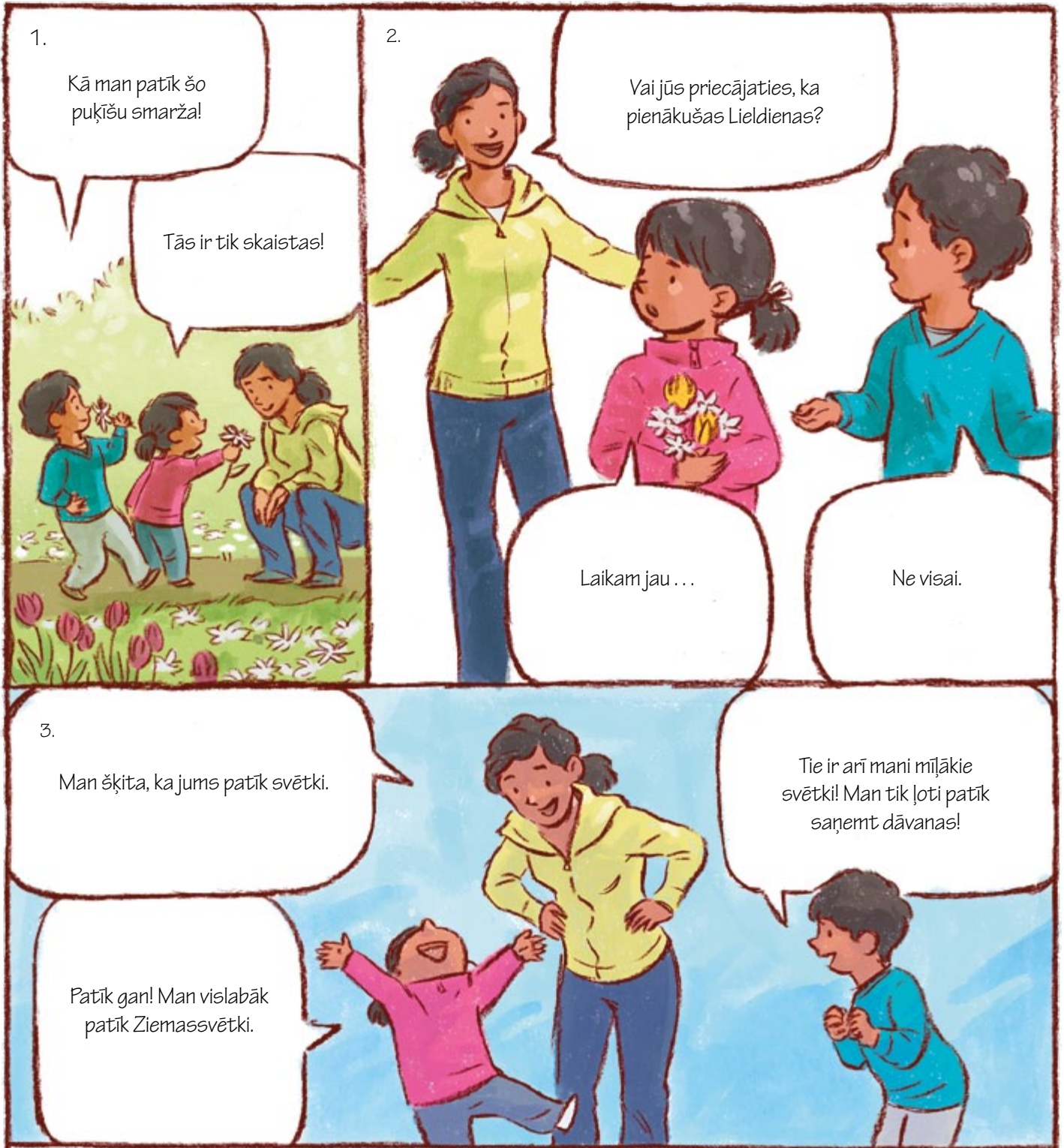
Es zinu, ka Debesu Tēvs mani mīl, un es mīlu Viņu.

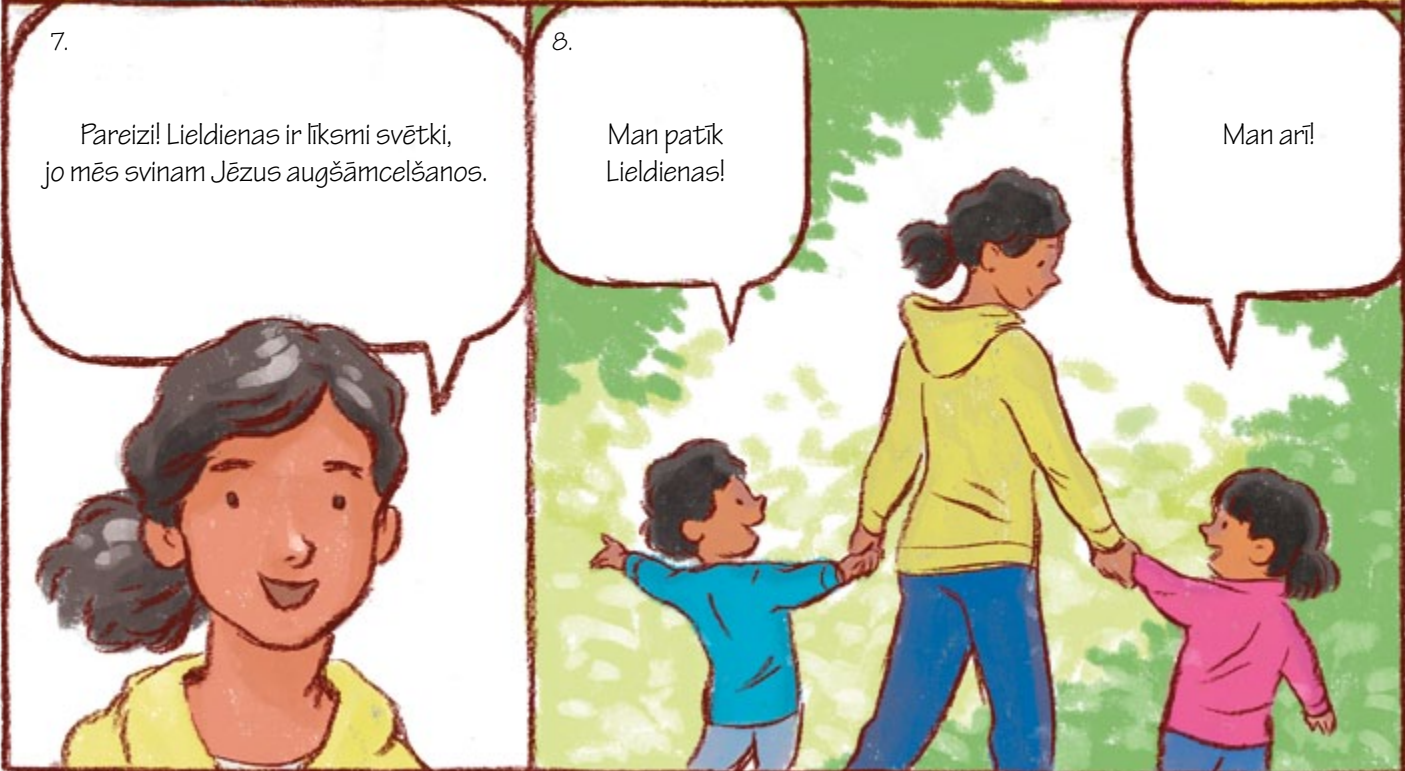
Es varu lūgt Debesu Tēvu vienmēr un visur.

Es cenšos atcerēties Jēzu Kristu un sekot Viņam.

Meklējot Lieldienu prieku

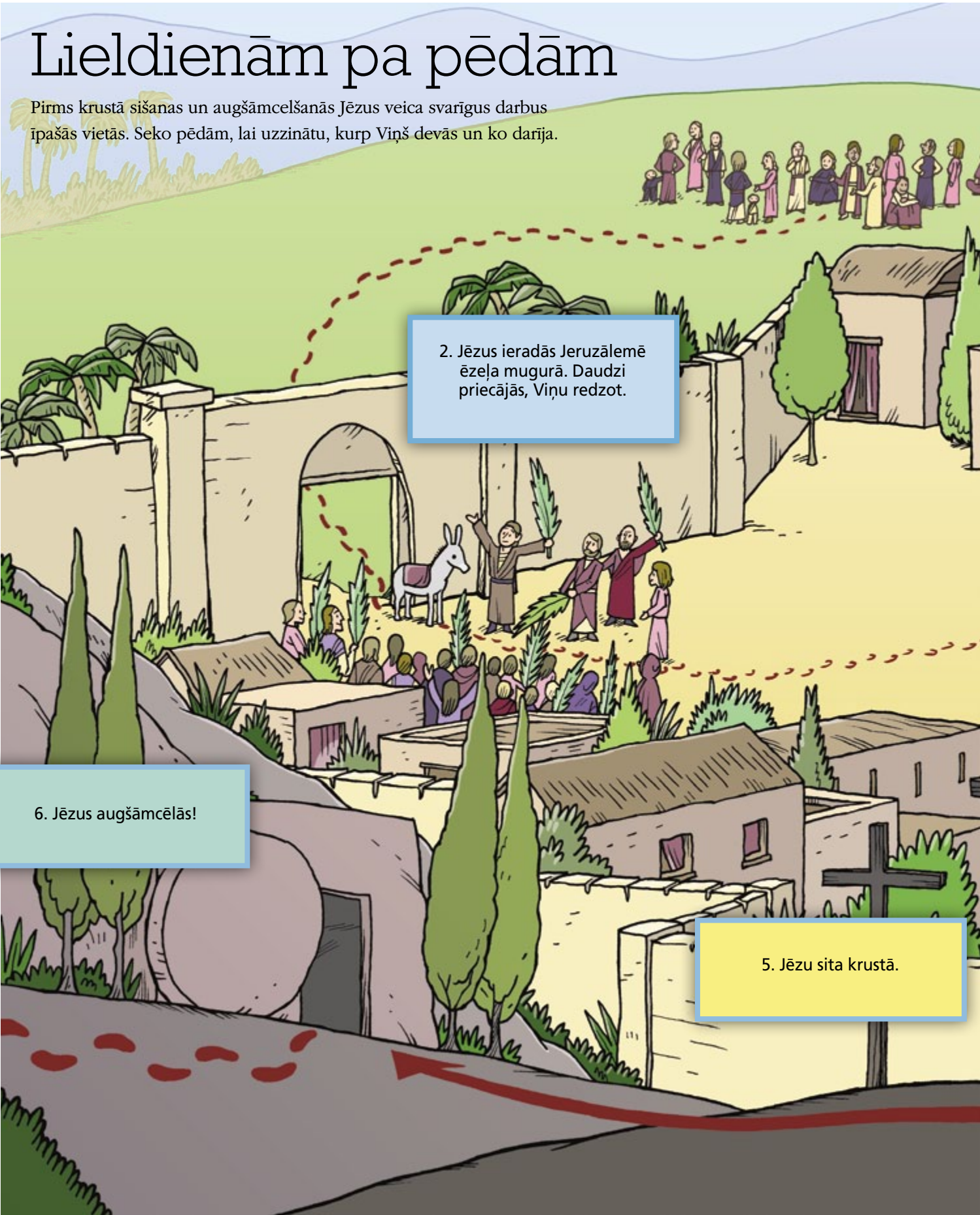
Balstīts uz patiesu stāstu

Lieldienām pa pēdām

Pirms krustā sišanas un augšāmcelšanās Jēzus veica svarīgus darbus īpašās vietās. Seko pēdām, lai uzzinātu, kurp Viņš devās un ko darīja.

2. Jēzus ieradās Jeruzālemē ēzeļa mugurā. Daudzi priecājās, Viņu redzot.

6. Jēzus augšāmcēlās!

5. Jēzu sīta krustā.

1. Jēzus mācīja ļaudis uz kalna, sauktu par Eļļas kalnu.

3. Jēzus dziedināja slimos tempļa priekšā.

4. Jēzus lūdza Debesu Tēvu un cieta par mūsu grēkiem Ģetzemanes dārzā.

Vispasaules vadītāju apmācība iezīmē ceļu uz patiesu izaugsmi

Hetere Vitla Vriglija

Baznīcas ziņas un notikumi

2012. gada 11. februāra Vispasaules vadītāju apmācības sanāksmē Baznīcas vadītāji izskaidroja „patiesas izaugsmes” nozīmīgumu un to, kā to sasniegt.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, Septiņdesmito prezidijs un Baznīcas palīgorganizāciju prezidiji piedalījās visas pasaules Baznīcas vadītāju apmācībā.

„Pēc Baznīcas terminoloģijas *izaugsmi* varētu definēt kā jaunu Baznīcas locekļu skaitu. . . . Savukārt *patiesa izaugsme* tiek definēta kā aktīvu Baznīcas locekļu skaita pieaugums,” paskaidroja prezidents Uhtdorfs.

Elders M. Rasels Balards, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, papildināja: „Izaugsme notiek, kad personiskā pievēršanās evaņģēlijam mūža garumā rada pieaugošu uzticību katrā cilvēkā un ģimenē.”

„Šī pieaugošā uzticība ietver lietas, kas nav viegli izmērāmas, tādas kā ikdienas lūgšana, Svēto Rakstu studēšana, ģimenes mājvakars, mīlestība mājās un personiskas pieredzes saistībā ar Izpirkšanu,” teica prezidents Uhtdorfs.

„Pārāk bieži mēs sarežģījam Jēzus Kristus evaņģēlija skaistumu un vienkāršību ar sīkumainu gaidu nebeidzamiem sarakstiem,” viņš teica. „Taču, ja mēs koncentrējamies uz evaņģēlija nolūku („kāpēc”), daudzas neskaidrības izzūd.”

Liela daļa pārraides bija vērsta uz galvenajām doktrīnām un jautājumiem, kas sniedz atbildes uz „kāpēc” jautājumiem.

„Pienācīgi „kāpēc” jautājumi mūs vadīs uz pienācīgiem „kurš”, „ko”, „kad”, „kur”, „kāpēc” un „kā” lēmumiem,” teica prezidents Uhtdorfs.

Laulība un ģimene pestīšanas iecerē

„Baznīcu veido ģimenes,” teica prezidents Boids K. Pekers, Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents. „Bīskapijas un stabi ir otršķirīgi. Baznīcas reālo izaugsmi mēs redzam ģimenēs.”

Viņš paziņoja, ka katram vīram un tēvam jābūt priesterības amatpersonai savās mājās, vadot savu ģimeni taisnīgumā. Viņš teica, ka priesterības vadītājiem tāpat ir arī cienīgi jāvada ārpus ģimenes — kaut arī priesterības amati ir dažādi, katram cienīgam priesterības nesējam ir tikpat daudz priesterības kā kādam citam (skat. M&D 1:20).

Elders Rasels M. Nelsons, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, uzsvēra, ka vīriem un sievietēm, tēviem un mātēm, jāveido mīlestības, grēku nožēlošanas un lūgšanas saites, lai sekmīgi stiprinātu un aizsargātu ģimeni, kurai „ir galvenā loma Radītāja iecerēpar Viņa bērnu mūžīgo dzīvi” („Ģimene — vēstījums pasaulei”, *Liahona* un *Ensign*, 2010. g. nov., 129. lpp.).

Viņš teica: „Svētajos Rakstos trīs reizes ir atrodams brīdinājums, ka, ja nebūs izpildīti noteikti nosacījumi, visai zemei vajadzēs tikt pilnīgi iznīcinātai Tā Kunga atnākšanā. Katrā no gadījumiem šis brīdinājums attiecas uz cilvēces ģimenes stāvokli bez tempļa saistīšanas priekšrakstiem. Bez šiem paaugstināšanas priekšrakstiem nevarētu īstenoties Dieva godība.”

Lai sasniegtu šo galamērķi — visu Dieva bērnu mūžīgo dzīvi un paaugstināšanu — nepieciešams, lai mūsu mājās, bīskapijās un draudzēs, un visā Baznīcā notiktu patiesa izaugsme.

Evaņģēlija pielietošana

Patiesa izaugsme un pievēršanās ticībai notiek tad, ja evaņģēlijs tiek pielietots ikdienas dzīvē. Jautājumu un atbilžu diskusijā Elders L. Toms Perijs un Elders D. Tods Kristofersons, no Divpadsmit apustuļu kворuma, paskaidroja, ka evaņģēlija pielietošanas augstākais mērķis ir tempļa derību noslēgšana un ievērošana. Elders Kristofersons teica, ka paklausība derībām laika gaitā miesīgo cilvēku var pārvērst par svēto.

„Vēl viens nozīmīgs evaņģēlija pielietošanas aspekts ir palīdzības sniegšana citiem. Katrs Baznīcas loceklis un Baznīca kopumā ir atbildīga par to, lai palīdzētu glābt tos, kuri ir nonākuši laicīgās un garīgās grūtībās,” teica vadītāji.

„Mums nevajadzētu vilcināties apvienot savus pūliņus ar citu ticību pārstāvjiem un kalpošanu veicošām organizācijām, lai rūpētos par trūcīgajiem un nabadzīgajiem,” teica Elders Kristofersons. Šie pūliņi jāvada priesterības vadītājiem, taču tos vajadzētu atbalstīt arī pārējiem Baznīcas locekļiem un misionāriem.

Paneldiskusijā tika uzsvērtā koncentrēšanās uz kalpošanu ģimenēm, Melhisedeka priesterības nesēju stiprināšanu un palīdzības sniegšanu jauniešu ticības un liecību attīstīšanā. Piedalījās Elders Balards un Elders Nils A. Andersens, no Divpadsmit apustuļu kворuma, kā arī Elders Ronalds A. Rasbands, no Septiņdesmito prezidija, Elēna S. Daltone, Jauno

*Elders M. Rasels Balards,
no Divpadsmit apustuļu kворuma,
runā Vispasaules vadītāju
apmācības sanāksmes paneldiskusijā 2012. gada februārī.*

Februāra Vispasaules vadītāju apmācības sanāksmes laikā prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrs padomnieks Augstākajā Prezidijā, teica: „Pirmais, kas mums jā dara, ir jāsaprot. Otrs — jāpielieto sava sapratne rīcībā. . . . Nav liela labuma no Dieva vārda klausīšanās, ja mēs dzirdēto nepielietojam savā dzīvē.”

Viņš aicināja Baznīcas vadītājus pēc vadītāju apmācības pārraides un visā savā kalpošanā savos aicinājumos darīt trīs lietas, lai saņemtu lielāku ieguvumu no Baznīcas vadītāju norādījumiem.

1. Individuāli un padomēs ar lūgšanu apdomājiet norādījumus, ko esat saņēmuši, un noskaidrojiet savas kalpošanas „kāpēc”.
2. Pēc apdomāšanas un pārrunāšanas nosakiet dažas konkrētas darbības, ko jūs apņemsities veikt. Šīs darbības vajadzētu pielāgot katras organizācijas, bīskapijas, staba, ģimenes vai atsevišķa cilvēka apstākļiem un vajadzībām.
3. Pēc tam, kad jūs esat apņēmušies veikt šīs darbības, katrā padomes sanāksmē pārbaudiet to izpildi savu pienākumu un aicinājumu kompetencē.

sieviešu vispārējā prezidente, un Rozmarija M. Viksoma, Sākumskolas vispārējā prezidente.

Elders Rasbands teica, ka katram vadītājam ir jābūt iesaistītam Baznīcas locekļu atgriešanās pilnā aktivitātē, un Elders Andersens uzsvēra, ka jauniešiem ir vairāk jāpūlas citu jauniešu iesaistīšanā un stiprināšanā.

Patiesas izaugsmes panākšana

„Patiesas izaugsme ir rodama, pielietojot evaņģēlija principus mūsu ikdienas dzīvē,” uzsvēra prezidents Uhtdorfs.

„Domājot par šīm tēmām, pavaicājiet sev par savas kalpošanas nolūku („kāpēc”) un par izrietošajiem „tādēļ un kas”, pildot savus pienākumus gan kā atsevišķi cilvēki, gan kā padomes,” viņš teica.

Uzzini vairāk

Ikviens var skatīties, klausīties, izdrukāt un lejupielādēt pārraides materiālus vairākos desmitos valodu, apmeklējot vietni lds.org/study/other-addresses un uzklikšķinot uz **Worldwide Leadership Training**. ■

Aicinājums rakstīt

Liahona vēlas uzzināt par jūsu Ziemassvētku tradīcijām.

- Kā jūsu ģimene svin šos svētkus?
- Kādas tradīcijas ir raksturīgas jūsu kultūrai?
- Kādas tradīcijas jūs paši esat radījuši, lai tuvinātu sevi un savu ģimeni tuvāk Glābējam?
- Ar kādām neaizmirstamām Ziemassvētku pieredzēm — sevišķi tām, kas saistītas ar tradīcijām, — jūs vēlētos dalīties ar mums?

Lūdzu, sūtiet savas atmiņas un domas žurnālam *Liahona* līdz 2012. gada 1. jūnijam pa e-pastu: liahona@ldschurch.org. ■

BibleVideos.LDS.org ir dāvana pasaulei

2011. gada Augstākā Prezidija Ziemassvētku dievkalpojuma laikā Baznīcas vadītāji iepazīstināja ar interneta vietni, kas ir kā dāvana pasaulei, — ar Bībelē balstītu Jēzus Kristus dzīves atspoguļojumu video īsfilmas.

BibleVideos.lds.org ir vietne, kurā atrodas video īsfilmas, kurās attēlotas ainas no Kristus dzīves, sākot ar eņģeļa pareģojumu par Kristus piedzimšanu līdz pat Glābēja Augšāmcelšanās brīdim.

Par šo vietni Ziemassvētku dievkalpojuma laikā paziņoja prezidents Henrijs B. Airings, pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā.

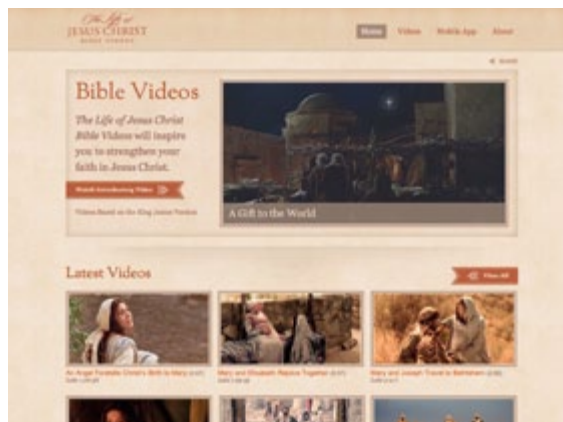
„Līdzīgi kā Svētie Raksti, ko šīs īsfilmas uzticīgi atspoguļo, tās jums var šķist vienkāršas,” viņš teica. „Jūsu ticība un Svētais Gars jūsos radīs savīļņojumu, ko

šie pasauli ietekmējošie notikumi ir pelnījuši.”

Video materiālus izveidojusi Baznīcas jaunā kinofilmu studija „LDS Motion Picture Studio South Campus” Gošenā, Jūtas štatā, kur 2011. gada augustā tika uzsākts Jaunās Derības Rakstu krājuma projekts.

Šis projekts sniegs vairāk nekā 100 īsfilmas, kas attēlos Kristus dzīvi, ar tekstu, kas ņemts tieši no Kēniņa Jēkaba Bībeles versijas.

Interneta vietni var ērti izmantot arī mobilo ierīču lietotāji, un tā ir pieejama angļu (BibleVideos.lds.org), spāņu (videosdelabilia.org) un portugāļu (videosdabilia.org) valodā. Pieejama arī bezmaksas iPad lietotne, kas piedāvā jaunu veidu, kā iepazīt Bībeles stāstus, izmantojot redzi, dzirdi un tausti. ■

Laika gaitā interneta vietnē „The Life of Jesus Christ Bible Videos” būs pieejamas gandrīz 100 īsfilmas, kurās būs attēlotas ainas no Kristus dzīves, kā tās ir pierakstītas Jaunajā Derībā.

Elders Kristofersons un Elders Džensens māca Baznīcas locekļus Argentīnā

Sestdien, 2011. gada 12. novembrī, Elders D. Tods Kristofersons, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, un Elders Džejs E. Džensens, no Septiņdesmito prezidija, uzrunāja jauniešus, jaunos pieaugušos, priesterības vadītājus, misionārus un Baznīcas locekļus Saltā, Argentīnā.

Vēl piedalījās Elders Mervins B. Arnolds, Dienvidamerikas Dienvidu reģiona prezidents, viņa sieva Devonna un Elders Rūbens Spiteils, reģiona Septiņdesmitais. Klāt bija arī Eldera Kristofersona sieva Keitija un Eldera Džensena sieva Lona.

Garīgo vakaru, kurā runāja Elders Kristofersons un Elders Džensens, apmeklēja aptuveni 1300 jauniešu un vecāku. Šo pārraidi vēroja 10 000 Baznīcas locekļu 70 stabu centros visā Argentīnā.

Elders Džensens, kurš agrāk kalpoja par Dienvidamerikas Dienvidu reģiona prezidentu, teica: „Ja jūs neko neatcerēsities no tā, ko es teikšu, es vēlos, lai jūs atcerētos vienu frāzi, ko teica pravietis, prezidents Tomass S. Monsons, un es liecinu, ka viņš ir paties Dieva pravietis. Šī frāze ir šāda: „Lēmumi nosaka likteni.””

„Mums ir dota rīcības brīvība — spēja un privilēģija pieņemt lēmumus,” teica Elders Džensens, „un

ar šiem lēmumiem mēs izvēlamies savu likteni.”

Viņš pastāstīja stāstu par kādu draugu, kurš kādu vakaru izvēlējās braukt dzērumā un izraisīja avāriju, kurā bojā gāja divi cilvēki. To viņš pretstatīja ar stāstu par savu un savas topošās sievas izvēli nestāties laulībā, lai viņš kā jauns vīrietis varētu kalpot misijā.

„Kad es atgriezos, mēs tikām laulāti templī. Mēs noslēdzām derības, kuras mēs esam atjaunojuši katru nedēļu visu savu dzīvi. Mēs pieņemām lēmumu, kas noteica mūsu likteni,” viņš teica.

Pēc tam runāja māsa Kristofersona, daloties savā liecībā par svētībām, ko sniedz derību turēšana, un sanāksmes noslēgumā runāja Elders Kristofersons.

„Vienīgais, kas jums patiešām ir nepieciešams, ir mīlestība un ticība,” teica Elders Kristofersons. „Tieši ticība mums palīdz mūsu laulībā, ģimenē, profesijā [un] darbā.”

Viņš uzsvēra, ka baušļi sniedz vadību mūsu dzīvē un palīdz mums iegūt to, kas patiešām ir nozīmīgs.

Pēc tam viņš ieteica kā jauniešiem, tā viņu vecākiem — apņemties ievērot padomus, kas atrodami brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšanai*.

DŽENSA DEIRIMPIA ATTĒLS

Viņš teica: „Ja jūsu bērni zinās, ka viņu vecāki dzīvo pēc tiem pašiem principiem, tas viņus ļoti stiprinās, pat ja viņi būs vieni.”

Nobeigumā Elders Kristofersons puda mīlestību pret Baznīcas locekļiem Argentīnā, kur viņš aptuveni pirms piecdesmit gadiem kalpoja misijā.

Atrodoties Saltā, Elders Kristofersons un Elders Džensens tikās arī ar vietējiem misionāriem un jauniem neprecētajiem pieaugušajiem, kuriem viņi izteica Brāļu mīlestību.

Lai vairāk uzzinātu par mūsdienu apustuļu kalpošanu, vietnē LDS.org apmeklējiet sadaļu „Prophets and Apostles Speak Today”. ■

2011. gada novembrī Elders Kristofersons un Elders Džensens uzrunāja Argentīnas Rezistences misijas misionārus.

Kvetzaltenango Gvatemalas Tempļis, ko 2011. gada 11. decembrī iesvētīja prezidents Dīters F. Uhtdorfs, ir Baznīcas 136-tais tempļis.

Kvetzaltenango Gvatemalas Tempļa iesvētīšana

Kvetzaltenango Gvatemalas Tempļis tika iesvētīts svētdien, 2011. gada 11. decembrī, trīs sesijās, ko veica prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā. Iesvētīšanas sesijas tika pārraidītas Baznīcas locekļiem, kas dzīvo tempļa apgabalā.

„Cik gan skaists ir šis tempļis,” teica prezidents Uhtdorfs sestdienas kultūras pasākumā, kurā uzstājās reģiona jaunieši, dejojot, dziedot un parādot vietējās vēstures un kultūras vizuālu priekšnesumu. „Tas mirdz kā dārgakmens, un tas ir dārgakmens šajā šīs valsts reģionā.”

Kvetzaltenango Gvatemalas Tempļis ir Baznīcas 136-tais tempļis visā pasaulē un piektais tempļis Centrālamerikā. Tempļis kalpos aptuveni 60 000 Pēdējo dienu svēto.

Baznīca atzīmē septītā Brazīlijas tempļa būvniecības sākšanu

2011. gada 15. novembrī Elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, vadīja Fortalezas Brazīlijas Tempļa, septītā Baznīcas tempļa Brazīlijā, būvniecības sākšanas ceremoniju.

„Šis tempļis būs cerības, gaismas un ticības Dievam avots visiem, kuri nāks un būs šeit un šajā apkārtnē,” teica Elders Bednārs. „Pateicoties tempļim, kas šeit tiks celts, šī pilsēta uz visiem laikiem kļūs labāka un atšķirīga.”

Tempļis tiks būvēts Avenida Santos Dumontā — Fortalezā, Searas štatā, Brazīlijā. Par Fortalezas Brazīlijas Tempļa celtniecību paziņoja prezidents Tomass S. Monsons 2009. gada oktobra Vispārējās konferences laikā. ■

Koncerts Puertoriko piesaista tūkstošiem cilvēku

2011. gada 18. decembrī Puertoriko Baznīcas locekļi no pieciem stabiem piedalījās Ziemassvētku koncertā, kas notika Kaguasas pilsētas „Paseo de las Artes”. Uzstājās aptuveni 85 Baznīcas locekļi, un šo koncertu apmeklēja ap 2500 apkaimes cilvēku.

Āfrikā atklāts trešais jauno pieaugušo centrs

2011. gada 4. novembrī Soveto Dienvidāfrikas staba jaunie pieaugušie sarīkoja pirmo pasākumu jaunajā ēkā, kas tiks izmantota vienīgi kā jauno pieaugušo centrs.

Eiropā ir vairāk nekā 140 šādu centru, un daži centri atrodas ASV. Soveto centrs ir trešais Āfrikā, pārējie divi atrodas Kongo Demokrātiskajā Republikā un Zimbabvē.

Unikāla pieeja mudina uzdot jautājumus

Misionāru aktivitātes „Jautājumi Dievam”, kas 2011. gada 9. oktobrī notika Nižņijnovgorodā, Krievijā, pirmsākums bija papīra rullis.

Vairāku stundu laikā vairāk nekā 150 cilvēki apstājās pie diviem galdiem, paņēma rokās flomāsterus un uzrakstīja savus jautājumus. Uz papīra rullja kopskaitā tika uzrakstīti 84 jautājumi. Daudzi cilvēki izteica vēlēšanos saņemt atbildi no klātesošajiem misionāriem.

Lai lasītu vairāk šos un citus stāstus, lūdz, apmeklējiet vietni news.lds.org. ■

Nepieciešamais kompass

Žurnāls *Liahona* ir manas dzīves ceļa zvaigzne. Ar to es nekad nepazudīšu. Es domāju, ka ikviens, kurš lasa Baznīcas žurnālus, var atrast tieši to, kas viņam vai viņai ir vajadzīgs. Es esmu Sākumskolas prezidente, un es redzu, ka bērniem ļoti patīk klausīties žurnāla stāstus par bērniem, kas līdzīgi viņiem. *Liahona* ir ļoti nepieciešams kompass mūsu dzīvē, tas mums palīdz izvairīties no Sātana amatām.

Janīna Ivaņivna Davidenko, Ukraina

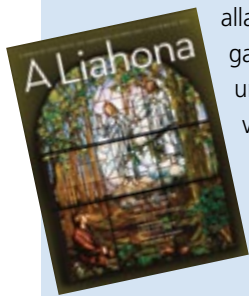
Pieredzes sniedz mierinājumu

Liahona ar saviem vēstījumiem un rakstiem man ir ļoti daudz palīdzējusi. Satraukumam pilnajā dzīvē, kurā mēs dzīvojam, es bieži vien uz brīdi apstājos un izlasu kādu žurnāla rakstu par citu Baznīcas locekļu dzīves pieredzēm. Šie raksti

allaž man palīdz gūt garīgu mierinājumu un atjauno manu vēlmi atgriezties Dieva un Jēzus Kristus klātbūtnē kopā ar savu ģimeni.

Hoao Karloss, Brazīlija

Lūdzu, sūtiet savas atsauksmes vai ieteikumus uz liahona@ldschurch.org. Iesniegtie materiāli var tikt rediģēti, tekstu saīsinot vai vienkāršojot. ■

Šis numurs satur rakstus un aktivitātes, ko var izmantot ģimenes mājvakariem. Tālāk sniegti divi piemēri.

„Svētības, ko gūstam no semināra,” 20. lpp.: Pārlasiet šo rakstu iepriekš un nolēmiet, kā šo vēstījumu vislabāk pielietot savā ģimenē.

Ja jums ir semināra vecuma pusaudži, vispirms pavaicājiet viņiem, kādēļ seminārs ir nozīmīgs. Pēc tam izlasiet sadaļu ar nosaukumu „Apsolīto svētību iegūšana”. Mudiņiet jaunākos bērnus sagatavoties semināra apmeklēšanai nākotnē, kad viņi sasniegs atbilstošo vecumu. Ja jums nav semināra vecuma jauniešu, jūs varat izlasīt šo rakstu un pārrunāt semināra nozīmīgumu mūsdienu jaunatnei.

„Visi zina Bleku,” 42. lpp.: Apsveriet iespēju kā sākuma dziesmu nodziedāt „Dari kas labs” (*Baznīcas dziesmas*, 34. lpp.). Izlasiet vai īsumā atstāstiet stāstu par Bleku. Palūdziet ģimenes locekļus dalīties kādā pieredzē, kad viņiem bija jāpieņem kāds grūts lēmums starp dažādām izvēlēm un kādas sekas ir radījis viņu pieņemtais lēmums. Noslēgumā izlasiet prezidenta Tomasa S. Monsona citātu. ■

Vienkāršs, mierīgs un neaizmirstams

Mums bija neaizmirstams ģimenes mājvakars kopā ar mūsu divām mazajām meitenēm Andželiku (6 gadi) un Betāniju (4 gadi). Mans vīrs un es sagumām savos krēslus, būdami noguruši un nezinot, ar ko sākt. Tādēļ mūsu meitas uzņēmās iniciatīvu un pagrieza ģimenes mājvakara uzdevumu ratu, kas katram no mums sniedza pa uzdevumu. Mana vīra uzdevums bija vadīt, Betānija bija atbildīga par dziesmām, es — par aktivitātēm, un Andželikai bija jāmaca stunda.

Betānija izvēlējās „Es mīlu skatīt templi” (skat. *Children's Songbook*, 95. lpp.), un mēs to kopā nodziedājām. Tētis teica sākuma lūgšanu. Tad Andželika paņēma jaunāko žurnāla *Liahona* numuru un izvēlējās rakstu no bērnu sadaļas. Viņa skolā mācās lasīt, tāpēc viņa mums nolasīja rakstu. Mūsu mājās bija sajūtama mierīga gaisotne. Gars liecināja, ka tas, ko viņa lasīja, ir patiesība.

Mēs kopā spēlējām dažas spēles, un es teicu noslēguma lūgšanu. Lūdzot Dievu, es no sirds pateicos mūsu Debesu Tēvam par Viņa Garu un mīlestību, un par to, ka Viņš ir svētījis mūsu mājas ar šiem mazajiem gariem. Mans vīrs un es zinām, ka mūsu pienākums ir rūpēties par viņām un mācīt viņām evaņģēliju. Ģimenes mājvakara noturēšana ir daļa no šīs svētās atbildības. ■

Silvija Pousina, Reunion sala

**Bīskaps
Ričards C. Edžlijs**

Pirmais padomnieks
prezidējošajā bīskapībā

CERĪBA UZ IZPIRKŠANU

Esmu sastapis cilvēkus, kas pilnībā zaudējuši cerību. Viņi uzskata, ka grēku nožēlošana nav viņiem pa spēkam un saņemt piedošanu nav iespējams. Tie, kas tā domā, neizprot Izpirkšanas attīrošo spēku. Vai arī, ja izprot, nav attiecinājuši uz sevi Jēzus Kristus Ģetzemanē un pie krusta izciesto sāpju jēgu. Ja kāds no mums atmet cerību, ka varētu tikt šķīstīts, viņš noliedz tās dziļās, spēcīgās un apjomīgās Jēzus ciešanas mūsu labā.

Pirms dažiem gadiem staba konferencē man bija uzdots intervēt kādu 21 gadus vecu jaunieci, lai noteiktu, vai viņš ir cienīgs doties misijā. Parasti Augstākie pilnvarotie neveic potenciālo misionāru intervijas, tā kā tas bija pavisam neparasti. Man sāpēja sirds, lasot informāciju par iemesliem, kādēļ man jāveic šī intervija. Pūsis bija pastrādājis nopietnus grēkus. Es prātoju, kādēļ man lūgts tikties ar kādu, kam ir šāda pieredze, apzinoties, ka būtu pavisam neparasti, ja es ieteiktu ļaut viņam doties misijā.

Pēc konferences sestdienas vakara sesijas devos uz staba prezidenta biroju, lai veiktu interviju. Kamēr gaidīju, mani uzrunāja izskatīgs jaunieci ar gaišu sejas izteiksmi. Prātoju, kā lai aizbildinos, jo bija acīmredzams, ka viņš vēlas aprunāties, bet man bija norunāta tikšanās ar rūpju bērnu. Tad pūsis stādījās priekšā, un izrādījās, ka viņš ir tas jaunieci, kura dēļ esmu ieradies.

Cerībai būtu jābalstās ne vien uz zināšanām un liecību, bet arī uz Izpirkšanas personifikāciju.

Runājot ar viņu birojā aci pret aci, es uzdevu tikai vienu jautājumu: „Kādēļ man tevi jāintervē?”

Viņš sniedza pārskatu par savu pagātnei un pēc tam izskaidroja, ko bija darījis un pārcietis, lai to nožēlotu. Viņš runāja par Izpirkšanu, par Izpirkšanas bezgalīgo spēku. Viņš dalījās liecībā un pauda mīlestību pret Glābēju. Un beigās viņš teica: „Es ticu, ka Glābēja ciešanas Ģetzemanē un Viņa upuris pie krusta ir pietiekami varens, lai izglābtu pat tādu cilvēku kā mani.”

„Es ieteikšu, lai tu kalpotu kā Jēzus Kristus pārstāvis,” teicu, būdams viņa pazemības aizkustināts un Svētā Gara pārņemts. Es piebildu: „Es lūgšu tev tikai vienu — es gribu, lai tu būtu labākais misionārs visā Baznīcā. Tas arī viss.”

Pēc trim, četriem mēnešiem mēs ar māsu Edžliju uzstājāmies misionāru mācību centrā. Kad pēc svētbrīža beigām runājos ar misionāriem, ieraudzīju šķietami pazīstamu jaunieci.

„Vai jūs mani atceraties?” viņš vaicāja.

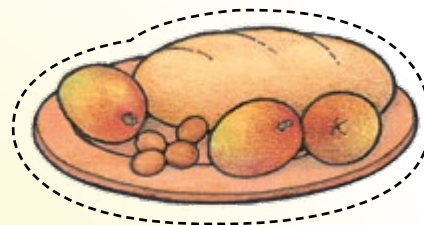
„Piedodiet, zinu, ka man vajadzētu atcerēties, tomēr es neatceros,” nedaudz nokaunējies atbildēju.

„Atļaujiet pastāstīt, kas es esmu — es esmu labākais misionārs misionāru mācību centrā!” viņš teica. Un es viņam ticēju.

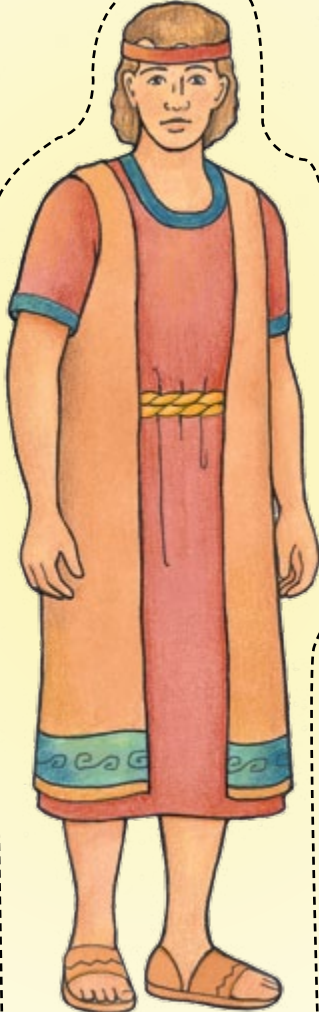
Šī jaunā puīša cerība balstījās ne vien uz zināšanām un liecību par Izpirkšanu, bet arī uz šīs dāvanas personifikāciju. Viņš saprata, ka tā ir domāta personīgi viņam! Viņš zināja, kāds spēks piemīt Izpirkšanai un kādu cerību tā dod, kad viss šķiet bezcerīgi zaudēts. ■

*No svētbrīža uzrunas Brigama Janga universitātē
2008. g. 4. novembrī. Pilnu tekstu angļu valodā
meklējiet speeches.byu.edu.*

Sogad daudzos *Liahonas* izdevumos tiks iekļauts Mormona Grāmatas personāžu attēlu komplekts. Lai attēli būtu izturīgi un viegli lietojami, izgrieziet tos un ar līmi vai līmlenti pielīmējiet pie stingrāka papīra, maziem papīra maisiņiem vai kociņiem. Glabājiet komplektu aploksnē vai maisiņā kopā ar norādi, kur atrast attiecīgo Svēto Rakstu stāstu.

Alma

Amuleks

Zizroms

**Almas un Amuleka
misija Amonihā**

Almas 8–14.

„Vājuma brīdī mēs varam izsaukties: „Neviens to nesaprot! Neviens nezina!” – raksta elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kворuma. „Varbūt neviens cilvēks nezina, taču Dieva Dēls zina un saprot pilnībā, jo Viņš izjuta mūsu nastu smagumu un nesa tās pirms mums pašiem. Un tādēļ, ka Viņš ir maksājīs augstāko cenu un nesis šīs nastas, Viņš var būt pilnīgi iejūtīgs un pasniegt Savu žēlastīgo roku mūsu dzīves likločos. Viņš var pasniegties pretim, pieskarties, steigties palīgā – burtiski skrienot pie mums – un stiprināt mūs.” (Skat. „Izpirkšana un laicīgās dzīves ceļš”, 12. lpp.)